

Hikâyeden Hayatlar 9-C

Ey Türk Gençliği!

Birinci vazifen,

Türk istiklâlini,

Türk Cumhuriyetini,

İlelebet,

Muhafaza ve müdafaa

Etmehtir.....!

Mustafa Kemal Atatürk

ÖN SÖZ

Başkalarının başından geçenleri öğrenme ve onları anlatma isteği tarih boyunca bütün kültürlerde hep canlı kalmıştır. Merakımız sayesinde, bir uçan halının düşsel yolculuğu gibi diyardan diyara zamandan zamana başkalarının hayatlarında seyahat ederiz. Zaman ve mekân olarak hiçbir zaman tanık olamayacağımız ya da kısacık ömrümüze sığdıramayacağımız o kadar çok anlatının olması bu duygumuzu daha da kamçılar.

Bir insanın ömrü boyunca başından geçenler ya da duydukları doğal olarak sınırlıdır. Oysaki kendi dışında sınırsız bir âlem akmaktadır; burada yaşananlar, hayalleri dolduracak kadar çeşitli ve bitimsiz olduğu için asırlar boyunca efsaneler, destanlar, masallar, halk hikâyeleri hep bu âlemden beslenmiş fakat bugün için uzak bir mazi olarak kalmışlardır. Roman ve hikâyelerin kurmaca dünyası, yalnızca var olanla yetinmemiş; neredeyse insanın dokunduğu her şeyi konu alarak zaman ve mekân engellerini aşır modern insanın merakının baskılarını azaltmıştır.

Her birey, ayrı bir âleme açılan kapı gibidir ve oradan da sonsuzluğa ulaşılır neredeyse. Öğrencilerimiz de kendi âlemlerinden derledikleri hikâyelerini bir çiçek bahçesi gibi bu kitapta topladılar. Bu bahçede dolaştığımızda kokuları, renkleri ve sesleriyle tanıdık ya da uzak zaman ve mekânlardan gizemli çok şey göreceksiniz. Hoş bir gezinti dileklerle...

Mahmut KARTAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

İhanet

Faruk, gamzeleri ile sürekli gülümsüyordu; belli ki çok mutluydu. Karısı Bade, eşine ve çocuğuna güzel bir kahvaltı hazırlıyordu. O sırada kızları Tülin geldi:

—Anneciğim kahvaltı hazır mı? Çok acıktım, dedi

Annesi Tülin'e:

—Evet, annecim hazır olmak üzere, diyerek masaya kahvaltılıkları yerleştirip:

—Haydi, kızım kahvaltı hazır, dedi.

Faruk, her zaman ki gülümsemesiyle kızını kucağına aldı havaya atıp yakaladıktan sonra onu öpüp sandalyesine oturttu, karısına da bir gülücük yollayarak kahvaltı yapmaya koyuldu. Kahvaltısını yaptıktan sonra Faruk:

—Karıcığım ellerine sağlık, çok güzel olmuş. Benim bugün fabrikaya erken gitmem lazım, fabrikada ufak bir sorun çıkmış öğrencilerine benden bir selam söyle, diyerek hemen acele ile evden ayrıldı ve fabrikanın yolunu tuttu.

Faruk fabrikaya geldiğinde bir de ne görsün, beş yüz bin dolarlık işi kaybettiklerini öğrendi. Faruk'un bir anda yüzü düştü ama sonra hemen düzeldi ve asistanına sordu:

—Neden bu işi kaybettik? Eleman mı eksik? Hemen fabrikaya eleman alalım, dedi.

Asistan Faruk'a:

—Hayır, Faruk Bey eleman eksliğimiz yok; aksine bir fazlalığımız var, dedi.

Faruk, geniş ve rahat olan koltuğuna oturup yüzünü sıvazlamaya başladı. Aklı karışmıştı. Ardından kalkıp biraz yürüdüktan sonra asistanına:

—Kim fazlalık? Söyle bana çünkü ben düşündüm bulamadım, dedi. Asistanı önce yere ve havaya baktı çünkü bunu söylemek asistan için de zor olmalıydı, sonuçta fazlalık olan kişi Faruk'un ortağıydı ama söylemek

zorundaydı ve en sonunda cesaretini toplayarak önce nefes alıp verdi, sağ solu kontrol etti, bir bakan var mı diye daha sonra ciddi bir ses tonu ile:

—Hamza Bey, diyerek aynı anda söyledikten sonra bir rahatlama geldi.

Hayatında kaşlarını çatdığı pek görülmemiş olan Faruk, birden kaşlarını çatıp olayı sindirmeye ve pürüz aramaya başladı ama pürüz bile görememişti. Faruk ortağını çok seviyordu ve aklına kesinlikle böyle bir şey gelemezdi. Ciddi bir tavırla:

—Neden, neden bunu yapmış olabilir? Ben inanamıyorum, belki size öyle gelmiştir, diyerek ortağını korudu.

Asistan hemen anlaşmaları getirdi ve Faruk'a uzattı. Faruk okudu ve her okuduğunda da yüzü daha da düşüyordu. Bunu arkadaşından beklemiyordu, sonuçta bu fabrika onların on yılıydı. Fabrika ikisinin de hayatıydı. Çok emek sarf etmişlerdi. Faruk içinden, Hamza yapmaz diyerek kendini tatmin etmeye çalışsa da olmuyordu. Hızlı adımlarla Hamza'nın yanına gitti. Hamza da sanki geleceğini biliyordu da onu orada belgeler ile ağlayarak bekliyordu. Hamza Faruk'a:

— Abi çok özür dilerim beni de kandırdılar, orijinal ham maddeler diyerek sahte göndermişler, affet beni kardeşim, diyerek Faruk'un kucağına atlayıp sarıldı. Faruk da ona sarıldı. Hamza'ya inanmıştı. Bu konuyu daha net konuşmak amacıyla Hamza'ya:

—Ben sana inanıyorum kardeşim bu fabrikada on yıldır emeğimiz var. Haydi, bu akşam aileni de al, bize akşam yemeğine gelin, bu olayı derinlemesine konuşup açıklığa kavuşturalım, diyerek Hamza'nın sırtını sıvazlayıp ona destek verdi. Hamza hemen eski Hamza'ya döndü sanki Faruk'u inandırdığı için çok mutluymuş gibi bir de kakhaha patlatarak:

— Gelirim be kardeşim tamamdır, diyerek kakhaha atmaya devam etti. Faruk biraz olsun kendine geldi ve hafiften gülümseyerek evine gitti.

Kızı ile oyun oynadıktan sonra onu uyuttu. Bade de okula gitmek üzere hazırlanıp tam giderken eşinin suratını görünce:

—Faruk ne oldu yüzünün bu hâli ne? İlk defa seni bu kadar dalgın görüyorum.

Faruk hafif bir tebessüm ile Bade'ye:

—Karıcığım, bu akşam Hamzaları davet ettim, o zaman konuşuruz sen şimdi işine geç kalma, diyerek ona veda etti.

Faruk, çalışma masasına giderek düşüncelere boğuldu. Biraz daha siparişleri ve temin edilen ürünlerle ilgili kendisine bir liste oluşturduktan sonra mutfağa inip akşam için yemek hazırladı. Yemek hazırlarken çok mutluysa Faruk, onun için yemek yaparken zaman çabuk geçirdi, zaman geçti, kapı çaldı ve eşi geldi, hemen ardından da Hamzalar gelmişti.

Hepsi sanki hiçbir şey olmamış gibi kakkaha atarak konuşuyorlardı.

Hamza'nın karısı Simay Hanım:

—Valla biz de Hamza ile çok üzüldük, diyordu kendini beğenmiş bir şekilde.

Çalışma odasından belgeleri getiren Faruk:

—Ben bugün bu listeyi hazırlamak için çok uğraştım, bakarsanız sevinirim. Bu listede: Önder Tekstilde on yıldan beri anlaştığımız firmalar bulunuyor. Görünüşe göre bizi ihanete uğratacak alt yapıya sahip firmalar yok, diyerek listeyi Hamza'ya uzattı.

Bir anda Hamza'nın yüzü düştü, kızardı, terlemeye başladı hatta kravatını bile gevşetti. Simay da birden:

—Bizi annemler bekler, biz hemen gidelim, diyerek aniden kalkıp gittiler.

Faruk biraz şüphelenerek eşine döndü:

—Sence, bunu bize yaparlar mı? On yıllık ortağım yapmış olamaz

— Faruk, bence ne olur ne olmaz sen işini sağlama al ve yarın bu durumla ilgilen; gereğini yap, ben sana güveniyorum, diyerek eşine tebessüm etti.

Gece yarısı Faruk'un telefonu çalmaya başladı. Faruk uyandı ve polisini onu aradığını fark etti. Hemen telefonu açtı ve polis:

—Faruk Bey, acilen karakola gelmeniz gerekiyor,

—Peki, memur Bey, hemen geliyorum, diyerek karakolun yolunu tuttu.

Karakola geldiğinde ise ona bir belge verdiler. Önder Tekstil Fabrikasında 2017 14 Haziran tarihinde hesaptaki para miktarı sıfırlanmıştı. Bunu okuyan Faruk önce sendeledi sonra uzun bir süre kendisine gelememi. Ardından gerekli belgeleri imzalayıp evine geri döndü. Put gibi duruyordu, hiçbir şey hissetmiyordu. Sonuçta on yılı çöp olmuştu. Faruk üzgün bir şekilde eşine:

— Neden ve kim yapmış olabilir bunu bize Bade?

— Ben Hamza Bey'den şüpheleniyorum çünkü dünkü hareketleri çok garipti. Seni bugün bu olay için aradı mı?

—Hayır, aramadı yine de birini delil olmadan suçlamak doğru değil ama artık Hamza on yıllık ortağım da olsa onu da göz önünde bulundurmalıyım ve onu da herkes gibi soruya çekmem gerekiyor, diyerek karakola gitti. Aklındaki her şeyi polise anlattı. Bunları duyan polis:

— Peki, öyleyse ortağınızı bir teste tabi tutmamız gerek. Bu test, sizin fabrikanızdaki bir görevlinin, ben yaptıklarınızı biliyorum isterseniz anlatabilirim demesi ve bunun karşılığında para istemesi itirafına göre olup olmadığını yüzde yetmiş beş olarak anlayabiliriz, diyerek bir kağıda talimatları yazıp Faruk'a uzattı. Faruk, bu kâğıttaki tüm talimatları yerine getirdi, sadece bu planı uygulamak kalmıştı. Planın uygulanması için Faruk talimat verdikten sonra Nevşehir karakolu ile birlikte ses kaydını dinlemeye başladı. Her şey tıkır tıkır işliyordu. Hamza, resmen kabul etmişti ve para karşılığında susmasını talep etmişti. Bunları duyan Faruk her seferinde kendisine daha da kızılıyordu ve asistanını dinlemediğinden ötürü kendini çok suçlu hissediyordu.

Hamza gerekli cezayı aldıktan sonra Faruk, kalan bir miktar parayı geri alabilmişti lakin bu iş kurmaya pek yeterli değildi. Faruk, yolda dalgın

dalgın yürürken birden birine çarptı ve bu çarptığı kişi Yiğit'ti. Telaşa kapılan Yiğit:

— Hey, Faruk neyin var, hiç iyi gözükümüyorsun? Gel bir şeyler içelim, diyerek bir kafeye gittiler. Faruk, Yiğit'e her şeyi anlattı ve Yiğit:

—Sana bunu Hamza mı yaptı, inanamıyorum? Senin iyi niyetinden yararlanmış baksana. Sen bana yıllar önce evim yandığı zaman hem maddi hem de manevi olarak çok yardım etmiştin. Ben de...

— Hayır, olmaz Yiğit; ben bunu kabul edemem

— Dur, daha lafımı bitirmedim, diyecektim ki “Biliyorsun, ben yıllar önce bebeğimi yangında kaybettim. Ev kül oldu söndü ama benim içim hiçbir zaman sönmedi ve sönmeyecek; tıpkı benim gibi içi paramparça olan, ailesi vefat eden veya terk eden çocuklar için bir çocuk esirgeme kurumu açalım. Bunu duyan Faruk'un artık reddetme şansı da olamazdı zaten o da çocukları çok severdi bu yüzden teklifini kabul etti.

Hep beraber el ele vererek bu kurumu açtılar. Yiğit ve Faruk çok mutluydu çünkü bu meslek ikisinin de gönülden aşık olduğu bir meslekti.

Dilara ALTINER

Şükretmek

Yine sabah olmuş ve güneş doğmuştu. Akif, alarmın sesiyle uyandı, elini yüzünü yıkayıp takım elbisesini giydi. Hemen arabasına atlayıp şirketinin yolunu tuttu. Kapıdan girerken asistanı yanına gelmiş, “Günaydın Akif Bey, bugünkü planınız. “ derken elindeki tableti ona gösterdi. Akif, kafasını salladı ve odasına girdi. Akif, şirketindeki çalışanlarıyla pek konuşmazdı. Yüz vereceğini ve işlerini aksatacaklarını düşünür, her şeyden çok işlerini öncelerdi. Bu nedenle, gün geçtikçe insanlardan uzaklaşıyor ve daha çok para kazanmak için her gün daha çok çalışıyordu.

Akif, gecelere kadar çalışırdı, eşiyle de pek anlaşamazdı. Parasını kolay kolay harcamaz, eşine de harcatmazdı. Biraz cimri de denilebilirdi ama karısı tam tersiydi. Çok kibar ve çok cömertti. Bazen şirkete gider çalışanlarının hâlini hayrını sorardı. Eşine sürekli elindekiyle kanat etmesini söylerdi. Akif, onu pek umursamaz bazen şirkette sabahlardı. Eşiyle pek ilgilenmediği için çocukları da olmadı.

Akif, yine uyanmış ve işe gitmek için hazırlanıyordu. Karısı ise ona kahvaltı hazırlıyordu. Necla: “ Akifçiğim, hadi gel kahvaltı et.” dedi. Akif kahvaltı etmeyeceğini söyleyip evden çıktı. Şoförü Bedirhan’ı çağırıp arabasına bindi Şirkete geldiğinde gelen maillerine bakıp çalışmaya devam etti . Öğlen oldu ve yemeğe gitti. Geldiğinde bilgisayarını açtı. Aniden bir reklam geldi. Reklamda daha çok para kazanmak adına bir şey yazıyordu. Akif’in dikkatini çekmişti. Sonra biraz şüphelendi. Reklamı kaydetti. Sonra evine gitti. Yolda düşünüyordu reklamı. Eve gidince yemekte bile o reklamı düşünüyordu. İçinden geçiriyordu: “ Ya doğruysa ya daha çok para kazanırsam .“ diye düşünüp durdu. Bundan eşine bile bahsetmedi.

Sabah olunca direk şirkete geçip bilgisayarını açtı. Reklamı kaydettiği için gitmemişti. Reklamı açtı ve çok düşünmeden bastı. Sonrasında ne olacağını merak ediyordu. Sonra bir baktı, hesabına para yatmış. Çok mutlu oldu Akif. Eve gidince karısına anlattı. Karısı biraz

şüphelendi. Yine de eşinin yüzündeki mutluluğu gördüğü için bir şey demedi. Gün geçtikçe daha para çok para kazanıyordu.

Mutlu olduğu için her gün kahvaltısını ediyor ve eve erken geliyordu. Necla bu durumdan oldukça mutluydu ama Necla bir pastane işletmek istiyordu. Küçük sevimli bir pastane. Her gün börek çörek yapıp mis gibi kokutmak istiyordu.

Akif, tekrar şirket işleriyle yoğunlaşırken bilgisayarına bir bildirim geldi. Akif sesli bir şekilde okuyup: “Hesabınızdan 300 milyon çekilmiştir. Kısa süre içinde ödenmezse haciz işlemleri başlatılacaktır, bilginize. “ dedi. Akif soğuk terler dökmeye başladı. Çok korktu. Birden gözünden yaş geldi. Ne yapmıştı? Şimdi tonlarca borcu vardı. Çok pişman olmuştu ama iş işten geçmişti. Büyük bir hüznle eşine olanları anlattı. Eşi böyle olacağını anlamıştı. Akif’in üstüne pek gitmemişti. Akif olan parasıyla bütün borçlarını ödedi. Artık anlamıştı yaptıklarını ve çok pişmandı. Bu pişmanlığı hiçbir zaman geçmezdi artık. Bu açgözlülüğün bedelini ödüyordu. Değer miydi?

Yıllar geçmişti. Necla taze poğaçalar yapıp müşterilerine ikram ediyordu. Akif ise kasada para işleriyle uğraşıyordu. Evet, onca şeyin üstüne Akif karısını dinleyip küçük bir pastane işletiyorlardı. Çok kazanmıyorlardı ama yine de mutlulardı. Akif değişmiş ve elindekini kıymetini daha çok anlamıştı. Şirketini satıp çalışanlarından helallik istemişti. Sonra da evlerinin önüne bir pastane açmışlardı. Karısı ve Akif artık mutlulardı. Çok fazla sorumlulukları yoktu artık. Akif, artık eşinin sözünü daha çok dinliyor ve onunla daha iyi anlaşıyorlardı. Necla, ona her gün şükretmenin öneminden bahsedip daha kötü hâlde olabileceklerini anlatıyordu.

Biz de elimizdekilere şükretmeli, onları bulamayan insanları gözümüzün önüne getirmeliyiz.

Elif ATAY

Bir Garip Gece

Saat gecenin üçüydü. Ter içinde uyanmıştım. Garip bir rüya görmüştüm. Yanımdaki suyu alıp içtim. Uykum kaçmıştı. İçimde garip bir his vardı. Derken içeriden bir ses geldi. Başta pek takmadım. Sesler çoğalınca merak edip gittim. Oda karanlıktı. Işığı açmak için uzandığımda arkamda birinin durduğunu fark ettim. Bir hırsızdı. Hemen arkamı döndüm ama o hızlı davranıp beni yakaladı. Çılgılık atmaya çalıştım. Ağzımı kapatmıştı. Kurtulmaya çalıştım ama yapamadım. Eğer bağırsam benim için kötü olacağını söyledi. Onaylayarak başımı salladım. Ağzımı açtı.

—Ne istiyorsun, diye sordum.

—Belgeler nerede, dedi birden.

—Ne belgesi?

—Yalan söyleme sende olduğunu biliyorum!

—Hayır, belge falan yok bende, dedim endişeyle.

Tekrar kurtulmaya çalıştım ama nafile. Bu sefer cebindeki bıçağı çıkardı. Beni bıraktı ama elindeki bıçakla tehdit ediyordu.

—Kasanın yerini göster çabuk!

—Evde kasa yok.

—Var, çabuk göster yoksa kötü olur, dedi bıçağı göstererek.

—Peki, tamam, dedim ve kasanın olduğu odaya doğru götürdüm.

Göz ucuyla yanda masanın üstündeki vazoyu gördüm. Hırsızın dikkatinin dağıldı anda vazoyu kaptım. Hızla boynuna vurdum. Sarsıldı. Bir kaç saniye sonra yere yığıldı. Yerimde donarak ona bakıyordum. Kendime gelince ne yapacağımı düşünmeye başladım. Polisi aramalıydım.

Telefonumu almak için odaya gittim.

Döndüğümde hırsız kendine geliyordu. Hızlı bir hareketle o uyanmadan elindeki bıçağı kaptım. Uyanmıştı. Boynunu tutarak şaşkın hâlde bana bakıyordu. Yüzünde maske vardı. Bıçağı ona doğru tutarak:

—Maskeni çıkar, dedim.

—Yanlış yapıyorsun.

—Tekrar ediyorum yüzünü aç!

Yavaşça maskesini çıkardı. Tuhaf bir yüzü vardı. Sol gözünün üstünde dikiş izleri.

—Kimsin, ne istiyorsun, diye sordum.

—Beni sal, seni rahat bırakırım.

—Cevap ver, hangi belgelerden bahsediyorsun?

Bir süre sustu sonra cevap verdi:

—Tabloların belgesi.

—Ne yapacaksın onları, kim gönderdi seni?

—Kimse.

—Eğer söylemezsen sonun kötü olur, dedim.

Anlatmaya başladı:

—Beni Bay Leo gönderdi. İmzaladığın belgeleri almamı istedi.

—Neden istiyor?

—Bilmiyorum.

—Söyle!

—Bulgeleri ele geçirip tabloları kendi üstüne yapacak. Böylece onları alıp yurt dışına satacaktı.

Düşündüm. Bay Leo'yu çoğu kişi tanırdı. Neden böyle bir şey yapmak istesin? Belki benimle konuşabilirdi ama o yapmadı. Çalmayı istedi. Sonra bana ne olacaktı. Bu onun umurunda olmazdı. Kafamdaki düşünceleri bir ses böldü:

—Bak ben işimi yapıyordum. Sorununu Bay Leo ile halledersin.

Beni bırak.

—Yeter, çok konuştun. Sakın bir hareket yapma, polisi arıyorum.

Bir elimle bıçağı tutup diğeriyle polisi aramaya çalışıyordum. Bunu fırsat bilen hırsız bana saldırdı. Geri kaçtım. Bıçağı almaya çalışıyordu. Biraz sendeledim. Kendimi kontrol edemedim ve aniden bir şey oldu, elim hırsızın karnındaydı. Kırmızı bir sıvı akıyordu. Bu kandı. Onu

bıçaklamıştım. Bunu ben yapmıştım. Katil mi olmuşum? Hayır, olamaz. Hâlâ yaşıyordu. Karnını eliyle tutuyordu. Korku ve panikle ona bakıyordum. Yere çöktü. Hareketsiz yatıyordu. Polisi arayamazdım. Arasam ne diyecektim? Onu öldürmedim. Nabzını yokladım, hâlâ atıyordu. Bunun için hapse giremezdim. Daha çok gençtim. Kendimi korumuştum sonuçta. Bu düşünceler biraz olsun rahatlamıştı.

Ne yapacağım, polisi aramalıydım. En iyisi aramaktı. İşler daha da kötüleşmeden. Gerçi daha ne kadar kötü olabilirdi ki?

Yaptım, polisi aradım. Çok geçmeden ambulans ile birlikte geldiler. Hırsız hastaneye ben ise karakola gidiyordum. Beni sorguya aldılar. Her şeyi anlatmıştım.

Neyse ki korktuğum gibi olmadı. Bay Leo'yu yakalamışlardı. Hırsız ağır yara almamıştı. Hapse girmedim. İkisi cezaevine girdiler. Kurtulmuşum. Ama son bir şey kalmıştı: tablolar. Bütün bunların sorumlusu onlar. Onları da bir müzeye bağışladım. Böylece içim rahat etmişti.

Fadime YILMAZER

Rialto Köprüsü

Yine harika bir gece. Yıldızların gökyüzünde bir ahenk içerisinde dans edermişçesine parladığı, Samanyolu'ndaki bulutsuların atmosferin üzerinde çok hafif bir şekilde belirmediği o nadir gecelerden biriydi, sevgili okur. Gökyüzü öylesi yıldızlarla kaplı, öylesine parlaktı ki insan kendi kendine, bu gökyüzü altında nasıl olup da öfkeli ve umutsuz insanların yaşayabildiğini sormadan edemiyordu.

Bir anda tüylerim diken diken oldu, yalnız olduğum hissine kapıldım. Sanki herkes bana sırtını dönüyor, beni görmemek için toparlanıp gidiyorlardı. Yıllardır derin bir sıkıntının içerisinde ne yapacağımı bilmeksizin tüm semti dolaşım. Nereye gidersem gideyim, tüm sene boyunca olduğum hiçbir yerde aynı saatte birisiyle karşılaşmadım. Onlar beni tanımıyorlardı. Evet ama, ben bütün Venedik'in tüm yüzünü ezberlemiştim. Size yıllardır yaşadığım yalnızlığın bana nasıl acı verdiğini söyledim. Ama artık anlam verebiliyorum. O gitmişti, bu gitmişti. Peki ya ben? Bu sokaklarda artık kimsem kalmamıştı, kalmak için bir sebebim de. Ta ki o geceye kadar.

Yine bir Pazar akşamıydı. Saat neredeyse on bire geliyordu. Yolum, sonbaharın etkisiyle yaprakların olduğu simsiyah görünen ağaçlarla kaplıydı. Bir yandan uzaktaki bir bardan çalan şarkıya eşlik ediyordum. Tam o anda dikkatimi bir şey çekti. Sokağın köşesinde duvara yaslanmış, elinde sigara olan, uzun boylu ve iri yarı bir adam, karşısındaki dünden yağmurun bıraktığı ufak gölete dalıp gitmiş olan zarif bir kızı kesiyordu. Kötü bir düşüncesi olduğu belliydi. Çok itici ve keskin idi bakışları. Adam sağına ve soluna bakındı, yavaşça kıza doğru yürümeye başladı. Kız farkında bile değildi, dalıp gitmişti sonuçta. Ne yapacağımı bilmeksizin yaş gibi kesilip kalakaldım. Bir şeyler yapmalıydım. Döndüm ve hızlı adımlarla yürümeye başladım. Panikle kıza dönüp, "Elinizi uzatın." dedim genç kıza. "Böylece

karşıdaki adam bir daha sizi rahatsız etmeye fırsat bulamaz.” Kız, korku ve endişe dolu bakışlarla yüzüme baktı. İşte o anda, kalbim hızlıca çarpmaya başladı. Gözleri, görebileceğiniz en derin mavi renge sahipti. Ama bir şey olmuş olmalı ki uzun, kıvrık kirpiklerinden süzülen gözyaşları hâlâ parlıyordu. Gözlerimi kaçırdım. Genç kız, elimi tutunca kalbim yerinden çıkacak gibi hissettim. Adama baktım da artık kıza bulaşmayı cesaret edecek güçte bulunmuyor gibiydi. Bizi görür görmez yönünü değiştirdi. “Artık güvendesiniz.” dedim kıza. Fakat kız tek bir laf dahi etmeden koşar adımlarla ters yöne doğru ilerledi. Çaresizlikten ağladığı belliydi. Çok doğaldı, korkmuştu. Arkasından: “Nereye?” diye bağırma fırsat bile bulamayan ben ise elimi yavaşça kaldırıp el sallamıştım.

O gece uyuyamadım. Sürekli genç kızın o masmavi parıldayan gözlerine gidip geliyordu başım. Sarıya boyanmış, kirli, kasvetli ve tütün dumanıyla kaplı dört duvar arasında sıkışıp kalmıştım, düşünüyordum sürekli.

Ertesi gün, uzun süre dolaşım. Ayaklarım, beni evimin en uç noktasına kadar götürmüştü. Yorgunluğumun farkında olmadan hiç durmaksızın ovalarda, çayırarda dolaşmaya başladım. Ruhumdan büyük bir yükün kalktığını tüm bedenimde hissediyordum. Doğa, sıkıcı odamın duvarları arasında boğulan benim gibi hasta bir şehirliyi sıkıca kucaklayıvermişti. Buranın doğasında kelimelere dökülmesi mümkün olmayan etkileyici bir noktası vardır. İlkbaharın gelişiyle birlikte, doğa, ağaçlara verdiği gücü birden açığa çıkarır, etraf çiçeklerle kaplanıp renklenir. Bu mevsimde doğa, tutkuyla baktığınız, birdenbire açıklanamaz şekilde tesadüf eseri bir güzelliğe bürünür.

Tüm gün içimde kelebekler uçuşuyormuş gibi mutlu mesut dolaşım. En sonunda, her akşam geldiğim noktaya geldim. Bunu size söylemeyi unutmuşum. Burası, bana her daim sevinç veren, geceleri bir çarşaf gibi dümdüz ve Ay’ın yansıttığı parlak ışığıyla ışıldayan kanalın bulunduğu, zarif, tahta kayıklarla dolu Rialto Köprüsü. Buraya gelip yaprakların

hışırtıları, böceklerin kanat sesleri ve sağ köşede her akşam gelip keman çalan adamın sesleriyle rahatlıyorum. Köprüye doğru ilerlemeye başlarken bir silüetin, köprünün başında durduğunu gördüm. Daha akşam vakti olduğu için sokak lambaları açılmamıştı fakat yine de karanlık olduğu için silüetteki yüzü net bir şekilde göremiyordum. İlerlemeye başladım. Silüet sanki bana bakıyordu ama ben onu çıkaramadım. En sonunda gözlerimi kaçırdım ve ona bakmayıp umursamıyormuş gibi yapıp yanında devam ettim. Bir anda birisi, sert bir şekilde sağ üst kolumu sıkıca kavrayıverdi. Şaşkın ve endişe dolu bakışlarla yavaşça sağıma baktım. “Neden beni görmezden geliyorsunuz?” sorusuyla şaşkınca kalakaldım. Bu oydu! O kız! Ne cevap vereceğimi bilmeksizin birkaç saniye öylece bekledim.

“Şey özür dilerim, fark etmedim sizi.” “Sorun değil, dün akşam için teşekkür etmek istedim, kendimde değildim ve siz...” Sözcükler boğazında düğümleniyor gibiydi. “Siz, bir nevi hayatımı kurtardınız. Bunu ödeyemem. Teşekkür ederim. Bu hediyeyi kabul edin, küçük bir şey biliyorum ama...” Kızın nazikliği ve düşünceliliği beni adeta çok şaşırtmıştı. “Fazla bile, lütfen yaptığım şey karşılığında karşılık vermeye çalışmayın, inanın hiç gerek yok, teşekkür ederim.” Yüzüm aniden o kadar kızardı ki anlatamam. Çok kaba konuşmuştum. Yüzümü çevirip kıza döndüm: “Affedin, demek istediğim bu değildi.” Kız, yüzünde beliren ufak bir tebessümle gözlerime baktı. Arkasını döndü ve el sallayarak yoluna devam etti. Adını öğrenmek istiyordum. Bu fırsatı kaçıramazdım. Ama bir yandan da cesaret edemiyordum. En sonunda arkasından seslendim:

—Şey! Adınız?

—Kristen.

—Acaba yarın?

—Evet, gelirim.

Göz bebeklerim birden büyümeye başlamıştı. Ne yapmıştım ben? Az önce resmen çıkma teklifi etmiştim kıza. Elimi kalbime doğru götürdüm.

Kendime şaşırarak bunu kimseyle paylaşmayan her bahtiyar insan gibi bir şeyler gevelemiştim: “Ah, Kristen. Ne güzel isim.”

Ertesi akşam daha şık bir şekilde hazırlandım. Randevum vardı sonuçta. Bir bakalım. Dün gecedен ütölediğim siyah takım elbisem, vişneçürüğü renginde kravatım ve eski çağları anımsatan tüylü melon şapkam. Her şey tamamdı. Ödevini son dakika yetiştirmiş bir öğrenci gibi rahatlamışım adeta. İç çektim ve dışarı çıktım. Köprüye bir dakika kala uzaklıktaki mesafede her gün aralıksız sevdiğim, gözleri kapkara ve tüyleriyle bir pamuk tarlasının anımsatan Broozer’ı gördüm. Broozer, beni tanımış olmalı ki peşimden bir at gibi koşturup sırtıma sert bir biçimde atladı. Kendimi yerde bulmuştum. Tam o sırada, başında zarif bir şapkaıyla, sırtında ise kahverengi çekici bir şal ve uzun, tül lila elbisesiyle başımda bir bayan vardı. Kristen’dı bu. O bana bakıyordu, ben ona bakıyordum. “Elinizi verin.” Utanç dolu bakışlarla elimi uzattım. Tüm gücünü beni kaldırmak için harcamış gibi duruyordu. Eli hâlâ elimin üstündeydi. Farkında değildi galiba. Bu şekilde köprüye doğru ilerledik.

—Bu akşam nasılsınız?

—Şu an pek de iyi değilim galiba.

Ne oldu diye soracaksınız değil mi? Gecenin saat birlerine kadar sohbet ettik. Saat geç olmuştu. Eve gitmesi gerekiyordu. Tam ayrılacağımız vakit, çilek rengi ince dudaklarında minik bir gülümseme filizleniverdi. O gün, gecem, gündüzümden daha iyiydi. O gülümseme bana her şeyi söylüyordu. Her şey o anda başlamıştı, sevgili okur. Tarif edilemez duygular yaşıyordum. Tanrı, yalnız ve minnettar kalbime sunduğu sevinç ve mutluluk dolu anı için beni aşkla kutsamıştı sanki. İnsanın bütün ömrünü düşünürseniz, böyle bir an gerçekten küçük sayılabilir mi?

Ada TEPELİ

Feda

Haziran ayının ilk günü, arkadaşımın evindeyim. Arkadaşım zaten uyanmış, kahvaltı hazırlıyordu. Yerden kalktım ve eşyalarımı toplamaya başladım. Bir anda içeri geldi, “Hop, nereye?” diye sordu. Ona baktım ve gülümsedim, “Demek beni uyandırmıyorsun ha! Ben de giderim o zaman.” dedim şaka yapar bir ses tonu ile. Biraz güldü ve bana elindeki tepsiyi uzattı, “Bari yemek ye.” dedi. Sırıtmaya başladım, “Öyle olsun şef, bakalım güzel miymiş.” dedim ve ikimiz mutfağa yürümeye başladık. Masaya oturdum ve benim için hazırladığı yemeği yemeye başladım.

Yaklaşık 5 dakika sonra onu biri aradı. Telefona baktı ve küçük bir gülümseme oluştu yüzünde. Telefonunu kapattığı gibi ayaklandı ve benden biraz uzaklaşıp telefonu açtı. Sanki benden uzaklaşması benim duymayacağım anlamına geliyor, tabii ki duyuyorum onu. Dinlemeye başladım, “Nasılsın? Ben de iyiyim sorduğun için teşekkürler canım. Ha? Evet, sadece ben varım. Neden? Gelecek misin? Peki, bekliyorum seni. Görüşürüz.” Telefonu kapattığı an yemeğime hızlıca geri döndüm, anlamasın diye. Biraz üzülmüştüm. Sadece ben varım, dedi. Gitmemi istiyor galiba. Acaba kiminle konuştu. Kalktım ve hızlıca yanına gittim. Gittiğim an hızlıca bir şey kapattı, bu beni şüphelendirmişti doğrusu. “Kimdi o söylesene?” dedim. “Sonra söylerim, sen toparlanıp gitsene, zaten gidecektin.” dedi. Demez olaydı. Dediği an dünyam durdu ve ona bir süreliğine baktım. Bu çocuk cidden arkadaşımı elimden alacak mı şimdi? Derin bir nefes aldıktan sonra ona baktım, sanki sinirim bozulduğunu anlamış gibi biraz korkmuş gözüküyordu. “Öyle olsun. Sen sevgilinle takıl, beni boş ver zaten.” dedim ve yukarı çıktım. Çıkarken o görmeden biraz ağladım. Tabii, sevgilisi olabilir ama ben niye olamam? Çok mu kötü bir arkadaşım acaba...

Böyle şeyleri düşünürken zaten eşyalarımı toplamıştım. Kendime “Lanet olsun...” diye fısıldadım. Çantamı aldım ve gizlice lavaboya koştum, yüzümü yıkadım. Yüzümün kızarıklık olmadığından emin olduktan sonra aşağı indim. “Hadisene! Ne yavaşsın be...” diye bağırdı bana. Bana mı bağırdı bu? “Yürüyoruz görmüyor musun? Terbiyesiz. Bir daha gelmem olur biter. Sen de takılırsın lanet sevgilinle.” Bana doğru baktı. Söylediklerim onu berbat bir şekilde kırmış olmalıydı. “P-peki... Peki! Gelme bir daha! Senin o çirkin yüzünü bir daha görmek istemiyorum!” Yine bağırdı. Derin bir nefes aldım ve ona doğru baktım. “Umarım mutlusundur.” diyerek kapıya doğru yöneldim. Kapıyı açtım ve ne göreyim... Şu sevgili olsa gerek. “Sen kimsin be?” diye sordum, sevgili diyorum ama olmayabilir de. Çocuk bana baktı ve sırttı. “Asıl sen kimsin de bana ses yükseltiyorsun ha?” Güldüm, “Kızın çocukluktan beri yanında olan arkadaşı.” Bir anda şaşırıldı ve bana baktı. “Yani o bahsettiği şapşal kız sensin?” Gülmeye başladı. Sözde arkadaşım olan kişiye baktım. “Şapşal demek? Bana bak Miu, haddini aşırıyorsun. Hatta aşmışsın bile.” Hızlıca oradan ayrıldım. Ağlıyordum. Kahretsin, böyle olacağı kimin aklına gelirdi. Çocukluktan beri onun yanındaydım. Ona hep yardım ettim. O benden daha zekiymiş, o yüzden hep aynı okula gitmek için deliler gibi çalışırdım. Kendi evime geldim ve eşyalarımı yere fırlatarak odama çıktım. Yatağa uzandım ve ağlayarak uykuya daldım.

Yeni bir gün, uyandığım yerden hızlıca kalktım. Sosyal medyada Miu’nun hesabına bakmaya çalıştığım an şöyle bir yazı çıktı, “Bu kullanıcı sizi engellemiştir.” Ciddi misin? Hemen engellemiş beni. Derin bir nefes aldım ve dışarı çıktım. Markete doğru kahve almaya gidiyordum, evdekiler bitmiş çünkü. Kahve ile stresimi atabiliyorum, o yüzden şu an güzel bir kahveye ihtiyacım var. Yolda Miu’yu gördüm. Ona baktım. O da beni görmüş olmalı, bana bakıyordu. Tabii ki yanında sevgilisi vardı. Miu beni görmezden gelip karşıya geçeceği için sağa ve sola baktı. Yayalar için kırmızı yanıyordu. Onu izlemeye devam ettim. Sağdan araba geliyordu.

Araba... Araba geliyor. Miu, neden karşıya geçiyorsun seni şapşal! Hızlıca koştum. Olabildiğince hızlı. Ne kadar hızlı koştuğumu bilmiyorum, fakat Miu burada ölemezdi. İntihar edemezdi. İzin veremem. Ölemezsin, Ölemezsin. İzin vermeyeceğim. Son anda onu kaldırımın olduğu tarafa ittim. Olanları anlamışsınızdır... Araba bana çarptı. Arabanın şoförü aldırmandan yoluna devam etti. Muhtemelen suçlunun tekiydi. Neyse ki arabanın tam boşluğuna düşmüştüm bana çarpınca yani kafam patlamamıştı. Ne kadar komik, beni satan biri için canımı feda etmek... Miu bana baktı:

—Ş-şapşal... Neden benim için canını feda ediyorsun?

—Sevgilinle ol diye tabii ki.

—Deli misin sen! Sevgilimden bana ne.

—Çık git, diyen sendin ama, diyerek biraz öksürdüm.

—Ambulansı arasın biri! Neden boş boş bakıyorsunuz? Bir şeyler yapın!

—Boş ver, sana can feda.

—Demesene öyle! Yaşarsan daha iyi olacak.

Kalabalıktan biri ambulansı aradıklarını söyledi. Gülümsedim.

—Kardeşim.

—Efendim Sayu...

—Beni unutma olur mu?

—Ne diyorsun? Yaşayacaksın.

—Üzgünüm.

Sırtttım. Miu bana baktı, “Ölemezsin.” dedi. “Seni özleyeceğim, Miu.” dedim. Gülümsedim. Miu, “Sayu!” diye bağırdı. “Umarım görüşürüz kardeşim.” dedim. Zar zor kalkarak miu’ya sarıldım. O da bana sarıldı. Üstünü kan yapmıştım kızın. Kan kaybından öleceğim çok belliydi, nasıl ‘ölemezsin’ dediğini anlayamıyorum, heheh. Heh... Umarım mutlu bir hayat yaşar.

Emine Ece İNKAYA

Benim Hikâyetim

Her gün okul sonrası eve geldiğim gibi masamın başına geçip elime kalemi aldığım gibi bir şeyler çizmeye başlamıştım. Her geçen zamanımı resme olan yeteneğimi daha da geliştirmeye adar, hayallerime biraz daha yaklaşabilmek için elimden geleni yapardım. Öz ailemin benden istediği son isteğini yerine getirmek için gece gündüz resimler çizip, yarışmalara katılıp adımı yaşadığım bu dünyaya duyurmak ve geleceğin başarılı ressamı olacağımı herkese kanıtlamak için gecemi gündüzümle karıştırdım. Hayallerim ve ideallerime ulaşmak için yürüdüğüm bu yolda, üvey ailem beni yalnız bırakmayıp yürümüş olduğum bu yolda elimi tutmuşlardı. Üvey ailemin ailesinde ressam olup sanata ilgili birçok aile bireyi vardı ve onlar da bana her zaman öncülük edip yürüdüğüm bu yolda hayallerimi gerçekleştirmem için desteklerini hiçbir zaman esirgemediler. Üvey annem ve babamın öz çocuğu olmadığı için beni her zaman kendi öz çocukları gibi severlerdi ve beni asla bırakmayacaklarını her zaman yanımda olacaklarına söz verdiler fakat gelecek böyle olmadı.

Ölüm, öz ailem ile beni ayırması yetmezmiş gibi ikinci ailemi de benden ayırmıştı. Onların ölümünden sonra kendimi çıkmazda ve derin bir karanlıkta buldum. Uzun süre yaşamış olduğum bu karanlıkta zor günler geçirmiştım. Çevremdeki insanların bana vermiş olduğu bu destek yaşamış olduğum bu karanlığı unutturmadı ve ailelerimin yaşamadıkları gerçeğini değiştirmedı. En sonunda dayanamayıp tüm anılarımı ve küçük şehri burada bırakıp İtalya'da Milano'ya taşındım orada kendime tertemiz bir sayfa açmaya karar verdim.

Bu şehre adım attığım gibi, bir sanat okuluna yazılıp hayatıma burada devam ettim. Birçok insanlar ile tanıştım, müze gezileri, etkinlikler derken harika zamanlar geçirmiştım fakat unuttuğım bir gerçek vardı ki bu da iki ailemin yokluğunu bana unutturmuyordu. Bazı anlar

düşünüyordum içimdeki ses onların yanına gitmelisin diye beni kemirirken buradaki hedeflerimi yaşamış olduğum bu hayatı bırakmamam gerektiğini de bana bir taraftan söylüyordu. Okul sonrası yarı zamanlı bir işte çalışır, kaldığım dairenin kirasını ödemeye çabalardım. Hafta sonları ise şehrin bu kalabalığından uzaklaşıp sessiz, sakin yerlere gider yeni çizimler yapardım.

Okulumun ilk döneminin son haftası yapılacak olan bir yarışma vardı. Yarışma sonucu en çok beğenilen çizimler, ünlü ressamalara gönderilecek; kabul edilenler, onların yanında bir ay boyunca staj yapacaklardı. Bu yarışmayı kazanmam gerekliydi. Sonucunda şahane eserler yaratan kişilerin öğrettikleri sayesinde hayallerime yaklaşmak için büyük bir adım atmış olacaktım.

Yarışmadan önceki gün işten geç çıkmıştım, havayı çoktan akşam karanlığı sarmıştı. Oturduğum daireye giden yol akşamları ıssız olur mafya benzeri güvensiz bu insanlar genellikle orada bulunurlardı. Açıkçası orada başıma bir şey gelir diye korkuyordum, o zamanlar haberlerde gösterildiği ve benim duyduğum kadarıyla bazı kişiler insanlara sataşip onların başlarına kötü şeyler gelmesine sebep oluyorlarmış. Hızlıca yürüyüp bir an önce evime ulaşayım derken korktuğum başıma geldi. Çantamdaki çizimlerimi, elimdekileri etrafa dağıtıp kaçtılar. Gitmeden önce de bir gaz sıkma sesi duymuştum onu bana doğru sıkıp gitmişlerdi. Gözlerimi açtığımda ise hiçbir şeyi göremiyordum, tamamen karanlık sanki siyah bir perdenin çekildiği tüm ışıkların kapalı olduğu bir odadaydım gibi hissediyordum ama duyduklarım beni yanılttı. Makine sesleri ve o an yanımda olan birinin ‘‘Hasta uyandı mı?’’ sorusu... Sanırım hastanedeydim. Gözlerim açıp kapayıp durdum hâlâ hiçbir şeyi göremiyordum panik oldum, korkuyordum. Galiba gelen kişi doktordu yanıma geldi ve dedi ki:

— Sophia Hanım, dün gece yaşadığınız olayın sonucunda gözünüze gelen hasardan dolayı maalesef ki görme duyunuzu kaybettiniz.

Duyduğum anda yıkıldım, o an tek düşündüğüm şey bir daha nasıl çizim yapabileceğimdi. Yapamazdım... O an bütün hayallerim benim için son bulmuştu. Birinin elimi tuttuğunu hissetmişim.

— Ben Emma, dün gece seni o sokakta yaygın bir biçimde bulunca hemen yardım çağırdım; her ne kadar uyandırmaya çalışsam da bir türlü uyanmadın.

Susmuştum sadece susmuştum... Bir daha asla çizim yapamayacağımı düşündüm. Staj için girilecek olan sınavı da kaçırmıştım. Kendi kendime kâbus gibi günler beni bekliyor demiştim.

Günler geçti. Okulumu bir süreliğine bırakmak zorunda kaldım. Her gün onunla birlikteydim, beni bu süreçte hiç yalnız bırakmadı, biraz zorlansam da onun sayesinde tekrar çizim yapabildim. Belki de hâlâ ressam olabilirim diye düşünmüştüm, umudumu asla yitirmedim. Bu zamana kadar başıma gelenler beni ne kadar derinden yaralasa da hayat devam ediyordu ve ben hem ailelerimin benden son isteklerini hem de kendi hayalimi gerçekleştirebilmek için çok çabaladım. Pratik yaptım, en iyisini yapabilmek için tekrar tekrar denedim. Ertesi sene sınava girdim ve kazandım. Çizim tarzını çok beğendiğim bir ressamın yanında bir ay boyunca staj yaptım. Körlüğümün üstünden neredeyse bir buçuk sene geçmişti artık alışmıştım kendi başıma çizim yapıp rahatça kendi başıma işlerimi halledebiliyordum. Emma ile birbirimizin ailesi olmuştuk birbirimizi asla bırakmayacağımıza söz vermiştik. O benim gibi değildi, hiç aile sevgisi görmemişti, ailesini tanımıyordu bile. Bunu öğrendiğimden beri iyi ki diyorum iyi ailelerimle tanıştım ve onlarla az da olsa harika anılar biriktirebilmişim. Körlüğümün üstünden yaklaşık 20 sene geçti. Şu an tam 42 yaşındayım. Bu yaşıma kadar birçok eser çizip boyadım.

Annelerim, babalarım... Hayallerim sonunda gerçek oldu. Sizler hep benim yanımda oldunuz ve biliyorum ki beni bir yerlerden izliyorsunuzdur, sizleri canımdan çok seviyorum ve Emma'ya tüm hayatım

boyunca minnettar olacağım. O olmasaydı bunların hiçbirini gerekleştirmeyecektim ve sadece bir hayal olarak kalacaktı...

Eda KIRDAR

Pişmanlığın Getirdiği Azim

Mina, bu sene lise giriş sınavına girecekti. Dersleri iyiydi fakat iyi bir okula gitmesi için çok fazla çabalaması gerekiyordu. Buyynce başarılı bir mühendis olmak istiyordu. Bunun içinde nitelikli bir okulu kazanması şarttı. Ailesi de Mina'ya güveniyor ve ona her açıdan gereken desteği gösteriyorlardı. Ailesinin maddi durumu pek iyi değildi fakat babası çalıştığı tekstil fabrikasında fazladan mesaiye kalıp Mina'ya gerekli olan tüm test kitaplarını alıyordu. Mina daha verimli alışabilsin diye ona bir bilgisayar bile almıştı.

Mina, başlarda düzenli ve verimli çalışsa da son zamanlarda yeni bilgisayarındaki oyunlar ders çalışmaktan daha keyifli geliyordu. Gün geçtikçe derse ayırdığı süre azalıyor bununla birlikte okuldaki başarısı da azalıyor. Artık derslere daha az katılmaya, ödevlerini zaman zaman unutmaya başlamıştı. Tüm bu olanlara rağmen ailesinin hâlâ hiçbir şeyden haberi yoktu. Anne babası kızını tüm gün oyun başında değil de bilgisayarda derslerini çalışıyor sanıyordu. Çünkü Mina, bilgisayarın yanına ders kitabını açıyor; bilgisayarda arka planda da eğitim sitesi açıyordu. Anne babası geldiğinde hemen oyunu kapatıyor, ders çalışıyor gibi görünüyordu.

Bunlar yaşanırken babası ise internet parasını ödeyebilmek, test kitaplarını alabilmek için hem fazla mesai yapıyor hem de hiç dinlenmiyordu. İşten gelir gelmez hemen yatıyor, altı saatlik uykudan sonra kalkıp yine işe gidiyordu. Mina, babasını doğru düzgün göremiyordu bile...

Günler su gibi akıp geçti ve sonunda sınav zamanı gelip çattı. Mina, sınavın çok iyi geçtiğini söylüyordu fakat aslında hiç de iyi geçmemişti. Sınavdan yaklaşık bir ay sonra Mina'nın babası hastalandı. Her gün ağır şartlarda fazladan mesai yaptığından ve hiç dinlenemediğinden vücudu

yorgun düşmüştü. Fabrikada kimyasal malzemelerle uğraştığından mıdır bilinmez, kanser teşhisi konulmuştu.

Mina, bu duruma çok üzüldü ve yaptıklarından pişmanlık duydu. Vicdan azabından geceleri uyuyamaz oldu. Fakat her şey için çok geçti. Keşke zamanı geri alabilsek diye düşündü içinden. Söylediği yalanlar onu rahat bırakmıyordu. Babasına her şeyi itiraf edip özür dilemek istedi fakat babasının durumu gün geçtikçe daha da ağırlaşıyordu. Babası daha da fenalaşınca acilen başka bir ildeki hastaneye kaldırılmıştı. Mina, babasından özür dileyip kendini affettirmek istese de babasına yetişemedi. Her şey için çok geçti. Babası o hastaneden bir daha dönmedi.

Mina, aylardır bunun etkisini atlatamadı. Fakat babasına o ölmeden önce verdiği sözü tutmada kararlıydı. Büyüyüp başarılı bir mühendis olacaktı, tıpkı babasının istediği gibi. Liseye geçtiğinde derslerini en başından sıkı tuttu. Düzenli çalıştı. Gözü artık dersten başka bir şey görmüyordu. Ne zaman bilgisayarda geçirdiği zaman sınırını aşsa aklına babası geliyor ve hemen yeniden derse dönüyordu. Artık eskisinden çok daha başarılıydı. LGS iyi geçmediği ve verimli çalışmadığı için yerleştiği lise çok ileri düzeyde bir lise değildi fakat düzenli çalışması başarısı için yeterliydi. 9. ve 10. sınıfta okul birincisiydi.

Babasının ölümünden sonra annesi bir işte çalışmaya başlamıştı ve kendisi de yarı zamanlı ufak bir işletmecide çalışıyordu. Bu sayede bütçeleri çokta kötü durumda değildi. Zaman akıp gitti ve üniversite sınavı geldi çattı. Mina annesine sınavının çok iyi geçtiğini söylüyordu ve bu sefer gerçekten de iyi geçmişti.

Yaklaşık 2 ayın sonunda sınavlar açıklanmıştı. Mina çok mutluydu çünkü istediği yeri tutturmuştu. Annesiyle İstanbul'daki üniversitesine doğru yolculuğa çıkmadan önce yüzünde hafif bir gülümsemeye gökyüzüne baktı, babasını hatırladı ve içinden "Başardım baba, artık rahatça

dinlenebilirsin.” dedi. Ardından gözyaşlarını silip annesinin yanına koştu ve İstanbul’a doğru yol almaya başladılar...

Zehra Naz ŞİMŞEK

Bizim Köyümüz

Bir Haziran akşamıydı. Annem ve babam içeride oturuyor, abim odasında bir sonraki senenin konularını gözden geçiriyordu. Bense bahçede oturmuş, temiz havanın tadını çıkararak telefonda Salih ile konuşuyordum. Okullar kapanalı çok değil, bir hafta kadar olmuştu. Sonunda tatile kavuştuğum için mutluydum fakat beynimi kurcalayan bir şey vardı. Okul kapanmadan önce büyük bir ödev almıştım. Hoşuma gideceğini düşündüğüm bir yeri gezecek ve orası hakkında bir metin yazacaktım. İlk duyduğumda çok da zor olmadığını düşünmüştüm ama sevdiğim neresi vardı ki? Yazabileceğim çok şey vardı. Turistik bakımdan çok doğal yerlere odaklanacaktım. Bir sahil olabilirdi veya bir dağ. Belki de başka bir şehri gezmeliydim. Emin değilim. Tam kendimi bu düşüncelere kaptırmıştım ki babam içeriden seslendi:

—Dalga, içeri gelebilir misin kızım?

Telefonu kapatıp yanlarına gittim:

—Evet baba?

—Yarın sabah erkenden köye gitmeyi planlıyoruz. Bir gün kalıp döneceğiz. Ne dersin?

Şaşırmıştım. Bizim köyümüz mü vardı? Neden bunca zaman haberim olmamıştı? Neredeydi? Kafamı sorular doldururken abim odaya girdi:

—Köye gitmeyeli gerçekten uzun zaman olmuştu. Güzel olur bence.

—Sen hiç gittin mi, dedim.

—Sadece birkaç kere. Uzak olduğundan sık sık gitmek zor.

Sanırım yüzümden anlamadığım belli oluyordu. Annem bunu fark etmiş gibi lafa girdi:

—Benim doğduğum yer. Neredeyse abin kadardım ki şehre taşındık. İzmir'in bir köyü. Çok hoş bir yerdi. Yeniden görmek için sabırsızlanıyorum!

Sanırım, artık ödevimde nereden bahsedeceğimi biliyordum. Annemin çocukluğunu geçirdiği bu köy beni gerçekten meraklandırmıştı. Annemden biraz daha anlatmasını istedim:

—Bence sürpriz olması daha güzel olur. Anlatırsam hevesin kaçır, dedi.

Odama koştum. Köyde neler lazım olabileceğini düşündüm ve bir çanta hazırladım. Yedek kıyafetler, dizüstü bilgisayarım, kalem, defter, fotoğraf makinesi ve daha birçok şey. Çok heyecanlıyım. Bir dakika daha bekleyemezdim. Hemen dişlerimi fırçaladım, pijamalarımı giyip yatağa girdim. Gözlerimi kapatır kapatmaz uyuyakaldım. Mutfaktan gelen tabak sesleriyle gözlerimi açtım. Bugün büyük gündü. Çabucak üstümü değiştirdim. Mutfığa girdiğimde annem ve abim kahvaltı hazırlıyorlardı.

—Babam nerede?

—Eşyaları arabaya götürdü.

Ben de onlara katıldım. Birkaç dakikaya babam döndü ve kalan işlere yardım etti. Hep beraber masaya oturduk. Sorularım vardı fakat onları böyle boğmak istemiyordum. Sessizce yemeğimizi yedik. Masayı toplama zamanı geldiğinde yine hep beraber yaptık. Artık bir şey kalmamıştı, gidebilirdik.

—Hadi giyinin, ceketlerinizi alın da çıkalım, dedi annem.

Odama döndüm. Hazırlandım. Sırtımda çantamla beraber kapıya geldim:

—Hadi gidelim!

10 dakika kadar sonra arabadaydık, yola koyulmuştuk. Cam kenarına geçtim ve etrafı izlemeye başladım. Sabah olduğundan soğuktu. Biraz üşüyordum. Ceketime iyice sarındım. Ne kadar heyecanlı olsam da zamanla sıkılmaya başladım. Biraz sonra uyuyakalmışım. Gözlerimi açtığımda kırsal bir alandaydık.

—Neredeyiz anne, dedim.

—Ah uyanmışsın. Günaydın tatlım. Birkaç dakikaya yolculuğumuz bitiyor.

Arabadan indiğimizde etrafın yeşilliği gözlerimi kamaştırdı. Tıpkı bir tablo gibiydi. Babamın yanına geçtim ve yürümeye başladık. Yollar genişti. Kenardaki tek katlı evler bizi selamlıyor gibiydi. Mavi, yeşil, pembe, sarı duvarlı evler bir gökkuşağını andırıyordu. Bolca ağaç vardı. Temiz havanın kokusunu hayranlıkla içime çektim. Abim bana döndü:

—Bak işte şu yolun sonundaki ev.

Karşıya baktım. Toz pembe, büyük bir ev vardı karşımda. Yeni yapılmış gibi duruyordu. Duvarlarda en ufak çatlak yoktu. Büyük beyaz bir kapısı vardı. Köpek sesleri geliyordu. Annem önümüze geçti ve kapıyı açtı. Bizi kocaman bir bahçe karşıladı. Bir sürü bitki ekilmişti. Domatesler, salatalıklar, biberler, patlıcanlar... Kenardaysa iki çoban köpeği. Annem yanlarına gitti:

—Merhaba çocuklar! Sizi çok özledim. Nasılsınız bakalım? Annem köpeklerle konuşmaya başlayınca ben de yanına gittim. Köpekler, çok heyecanlanmış gibiydiler. Kuyruklarını sallıyor, annemin etrafında dönüyorlardı.

—Bak, bunlar Ceviz ve Fındık. Doğum günü hediyesi olarak almışlardı onları. Daha mutlu olacaklarını düşündüğümüzden köyde bıraktık.

—Merhaba Ceviz. Merhaba Fındık.

Köpeklerle ilgilenirken içeriden bir kadın çıktı. Yaşlıydı ve elinde bir bastonu vardı.

—Ah Meltem, Murat, hoş geldiniz, dedi.

—Hoş bulduk Nurgül teyzeciğim. Nasılsınız, iyi misiniz, diyerek kadına yaklaştı ve elini öptü annem.

—Hepimiz iyiyiz çok şükür. Bora, sen nasılsın oğlum?

—İyiyim, teşekkürler.

Hemen konuşmaya başlamışlardı. Annemin halasıymış. Biraz dışlanmış hissetmiştim. Kimseyi tanımıyor, hiçbir yeri bilmiyordum.

—Merhaba Dalga. Nasılsın yavrum?

—İyiyim, diye mırıldandım.

Nurgül teyze benimle konuşmayı denerken içeriden bir gürültü koptu. Benim yaşıtım gibi görünen bir kız çocuğu açık pencereden atladı ve yanımıza geldi:

—Merhaba! Ben Işıl, senin adın ne, dedi.

—Merhaba, ben Dalga.

—Memnun oldum Dalga. Ben de seni bekliyordum. Tanıştığımızı çok sevindim!

—Ben de öyle.

Işıl pozitif enerjisini etrafa saçıyordu resmen. Beni de hareketlendirmişti. Nurgül teyze bizi içeri davet edince onun yanına geçtim. Yeni bir arkadaş edinmem beni mutlu etmişti. İçeri girdiğimizde bizi iki abla karşıladı. Başak ve Ceylan. İkizmişler. Anladığım kadarıyla annemin kuzenleriydiler. Işıl da onların küçük kardeşiymiş.

Herkesle tek tek tanıştıktan sonra ailem biraz eski günlerden bahsetmek istedi. Işıl da beni etrafı gezmeye davet etti. Dışarı çıktık. İlk girdiğimizde görünmeyen bir tarafı vardı bahçenin. Beni oraya götürdü. Karşımızda büyük bir ağıl, hemen yanındaysa büyük bir kümes vardı.

—Bu kümeste tavuklar ve horozlar var. Ağıldaysa koyunlar ve inekler, dedi Işıl.

—Ne güzelmiş burası.

Önce ağıla girdi ve koyunlara doğru ilerledi. Kapının önünde onu bekliyordum ki kucağında minik bir kuzuyla çıkageldi.

—Bak bu Pamuk.

—Merhaba Pamuk. Ne kadar sevimlisin sen, diyerek başını okşadım. Yumuşacıktı.

İnekleri de seyrettik. Sonra ağıldan çıktık ve kümese girdik. Hepsi sağa sola kaçıştı. Onları da biraz izledikten sonra dışarı çıktık. Bahçenin başına döndük.

—Hadi domatesleri toplayalım, en çok toplayan kazanır, dedi.

Koştı, iki sepet getirdi. Toplamaya başladık. Kıpırmızı domatesler... Çok güzel kokuyorlardı. Biraz sonra sepetlerimiz dolmuştu. Yarışı o kazanmıştı. Ben düzgünce koparamıyordum bile. Sepetleri aldı ve içeri götürdü. Geri geldi:

—Koyunları dağa götürelim mi? Hem öğle yemeğimizi de orada yeriz.

—Neden olmasın?

Ailelerimizden izin aldıktan sonra koştuk, izin alıp geri döndük. Ağla gittik ve kapıyı açtı. Tiz bir ıslık çaldı. Koyunlar bir anda dışarıya koşmaya başladılar. Işıl, nereye gittiklerine bakmadı. Arkasını döndü. Duvarın üstündeki flüdü aldı, çalmaya başladı. Çok hoş bir melodiydi. Bütün koyunlar, onu izlemeye başladı. Ben de arkasından gittim. Kapıdan çıktık. Geldiğimiz yolun tersine saptı. Biraz ileriden toprak yola girdi. Yukarı çıkmaya başladık. Yol boyunca çalmaya devam etti. Boş bir araziye geldiğimizde durdu:

—Koyunlar burada kalsın. Ben sana bir şey göstermek istiyorum, dedi.

Koyunları bırakıp tekrar ilerlemeye başladık. Sonunda durduğumuzda karşımda bir nehir duruyordu. Etrafta ağaçlardan, çiçeklerden bol bir şey yoktu. Hayranlıkla etrafı izliyordum. Çiçek kokuları etrafı sarmıştı.

—Burası inanılmaz bir yer, diye mırıldandım.

—Değil mi? İnsan böyle bir yerde yaşamak varken neden şehirde yaşar ki, dedi.

Düşündüm. Gerçekten şehirde yaşamanın özel bir yanı yoktu. Hava kirliydi, sular kirliydi. Canlılar, oradan kaçmak istiyormuş gibiydiler.

—Biliyor musun, benim ismim bu nehirden geliyor. Işıl ışıl, berrak bir nehir bu. O yüzden Işıl koymuşlar, dedi.

—Ne güzel bir hikâye.

—Senin isminin de bir hikâyesi var mı?

—Bildiğim kadarıyla annem de babam da denizi çok severler. Hatta srf yapmaya bile giderler. Bu yüzden Dalga koymuşlar.

—Çok mantıklı!

Işıl, nehre yaklaştı ve eğildi. Ben de yanına geldim. Minik balıklar ve iribaşlar vardı. Derindi. Gerçekten de Işıl'ın dediği gibi tertemizdi. Suyun içinde akıntıyla dans ediyormuş gibi görünen bitkiler vardı. Bunlara odaklanmıştum ki Işıl yüzüme bir avuç su atıverdi. Bir anda ıslanınca titredim. Güldü:

—Hadi su savaşı yapaalım!

—Hah, görürsün sen Şimdi!

Ben de aynı Şekilde avucuma su doldurdum ve ona doğru attım. Artık o da ıslanmıştı. Sonra o tekrar attı, sonra tekrar ben. Daha sonra etrafta koşuşturmaya başladık. Ebelemece, saklambaç oynadık. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. şmeye başlayınca kendimize geldik. Hava kararıyordu. Işıl:

—şdm, eve geri mi dnsek. Hem, hava kararıyor, dedi.

—Katılıyorum, dedim başımı sallayarak.

Önüme geçti. Koyunları bıraktığımız yere döndük. Dağılmışlardı. Işıl, fldn çıkardı ve çalmaya başladı. Melodisi giderken aldığından farklıydı. Bu sefer sakin ve huzurlu bir parçaydı. Koyunlar tekrar toplanınca dağdan indik. Aynı yollardan geçerek eve vardık.

Titreye titreye koyunları ağıla saktuk ve eve girdik.

—Ooo, hoş geldiniz hanımlar, dedi salondan gelen bir ses.

—Hoş bulduk diye yanıtladık ve odalarımıza geçtik. Yedek kıyafetlerimden giydim. Işıl ile beraber salona girdik. Sabahtan farkla çok kişi vardı. Annemin eniştesi, dayıları, dedesi, teyzeleri, Başak ve Ceylan abla, Nurgül teyze.

Herkes ile uzun bir tanışma geçirdikten sonra annemin küçüklüğünden bahsedildi biraz da.

Sonra herkes kalktı, akşam yemeği hazırlandı ve yer sofrasına oturuldu. Geçirdiğim en güzel akşam yemeklerindendi. Herkes iyi zaman geçiriyor gibi görünüyordu. Ta ki bir çocuk kapıyı vurarak içeri girinceye kadar:

—Mehmet amca, diye bağırdı. Nefes nefese kalmıştı, konuşamıyordu. Seslendiği adam ayağa kalktı:

—Tarık, sakın ol oğlum. Ne bu telaş, dedi.

Tarık çok paniklemiş gibiydi. Ağzında bir şeyler geveliyor fakat anlatamıyordu.

—Salih!

—Ne olmuş Salih'e?

—Nehir! Nehre düştü!

Bunu duyan herkes ayaklandı.

—Nasıl? Neden düştü?

—Hüseyin abilerin küreği düşmüş oralarda. Onu ararken düşürdü suya.

—Hasan, Cengiz. Siz koşun, halat falan alın. Başak, Ceylan, Meltem. Siz de diğer insanlara haber verin. Hadi!

Herkesi bir telaş kaplamıştı. Az önceki mutluluk havası dağılmıştı. Işıl'ın söylediğine göre Salih, on dört yaşında, bütün köyün sevdiği yetim bir çocukmuş. Herkese her zaman yardım etmeye çalışır, bir sorunu olan varsa gidermeye çalışmış. Tüm köy halkı onu kendi ailesinden görmüş. Bunları duyunca tuhaf hissetmişim. Sınıf arkadaşım olan Salih'i andırıyordu. Kendisini çok severdim. Onun başına gelseydi ne yapardım diye düşündüm.

Nehre vardığımızda karanlık iyice bastırıldığından Cengiz abilerin getirdiği gaz lambalarını kullandık. Herkes Salih'e sesleniyordu. Çoktan sürüklenmiş olabilirdi. Belki de geç kalmışızdır, diye düşündüm. Birkaç kişi kıyafetlerini çıkarıp suya atladı. Herkes tetikte bekliyordu. Salih'ten gelebilecek en ufak şeyi bekliyorduk ki ambulans sesi duyuldu. Birileri çağırması olmalıydı. Zaman daralıyordu. Bazıları ağlıyor, bazılarıysa

kurtulması için dua ediyordu. İşte tam o sırada, abilerden ikisi su yüzüne çıktı. Kollarında biri vardı. Salih. Herkes çığlık atmaya başladı aniden. Heyecan, korku, mutluluk, hüznün... Bütün duygular birbiriyle iç içe geçmişti. Bense kaskatı kesilmiştim. Yüzüne tekrar baktım. Oydu. Benimle oturan, üzüldüğümde teselli eden, mutluluğumu benimle paylaşan Salih. Canımdan çok sevdiğim Salih. Onu sudan çıkarırlarken ben de yanlarına koştum. Baygındı. Fazla su yutmuş olmalıydı. Hemen ambulansa alındı ve hastaneye götürüldü. Köy sakinleri de arabalarına atlamış, oraya gidiyorlardı. Hastaneye vardığımızda yoğun bakıma alınmıştı. Işıl'a döndüm:

—Salih, dedim. Sence iyi olacak mı?

—Salih güçlü çocuktur, kolay kolay bir şey olmaz ama endişeliyim, diye yanıtladı.

—Onu tanıyorum, sınıf arkadaşım.

—Gerçekten mi? Demek onu tanıyorsun. Zaten köye yazın gelir.

Normalde şehirde yaşar.

Işıl ondan bahsetmeye devam ederken birden ağlamaya başladım. Annem yanıma koştı:

—Dalga!

—Onu tekrar göremeyeceğimden korkuyorum, dedim hıçkırarak.

Işıl, Salih'in sınıf arkadaşım olduğundan bahsetti. O zaman her şey çözüldü. Hastane, ağlayan insanların sesleriyle doluydu. Umutsuzdum. Nedenini bilmiyordum. Onunla geçirdiğim bunca zamanı düşündüm, bana kattığı müthiş anılar gözlerimin önünden kayıp geçiyordu. Geçmişe dalmıştım ki doktor dışarı çıktı. Herkes a yaklandı.

—Durumu nasıl doktor bey?

—Hayati tehlikeyi atlattı. Yine de çok su yutmuş ve kayalıklara çarpmış sanırım, vücudunda bir sürü yaralar var. Kan için gönüllü gerekebilir.

İşte o cümle herkesi harekete geçirdi. Onun için burada olan herkes kan vermeye hazırды.

Salih'e ve hatta diğer hastalara da umut olacak kadar kan bağışlandı. Herkes memnun olmuştu. Salih'in ertesi gün taburcu olacağını öğrenince eve dönmeye karar verildi. Gençler burada kaldı. Geri kalanlar evlerine döndü. Nurgül teyze yatakları açtı ve herkes yattı. Yorgundum. Endişeliydim. Hayati tehlikesi geçmişti ama hâlâ kötü bir şey olabilirdi. Derin bir nefes aldım ve tüm bunları düşünerek uykuya daldım.

Sabah kuş sesleriyle uyandım. Nerede olduğumu bir süre anlamadım. Sonra akşam olanları hatırlayınca içim ürperdi. Kalkıp yüzümü yıkadım ve içeri geçtim.

—Kızım, hastanede kalanlardan haber geldi, Salih uyanmış, dedi. Sanırım hayatımda aldığım en güzel haberdı. Hemen gitmek istedim. Kahvaltı yapacağımızı söylediler fakat Işıl da bana katılınca direnmediler. Hazırlandık ve hastaneye gittik. İçim içime sığmıyordu. Koridorları Işıl ile koşarak geçtik. Odasının önüne geldiğimizde duraksadım.

—Ne oldu, çalsana, hadi içeri girelim?
Derin bir nefes alıp kapıyı çaldım.

—Girin, dedi tanıdık bir ses.
Kapıyı ittim. Işıl merakla içeri bakınıyordu. Birkaç adım sonra işte karşımızdaydı.

—Salih, iyisin, dedi Işıl Salih'e sarılıp.
—Evet, zaten çok bir şeyim yoktu. Herkesi boşa telaşlandırdım.
—Öyle deme, dedim.

Benim olduğumu o sırada fark etmişti.

—Dalga? Senin burada ne işin var?
—Yoldan geçiyordum uğradım, diyerek gülümsedim ve ben de ona sarıldım.

Işıl, onların köyünden olduğumu anlattı. Buna sevinmiş duruyordu Salih.

—Ne hoş! Yazları beraber geçirebiliriz artık.

—Sen hemen iyileş, daha neler neler yapacağız.

Akşama kadar üçümüz sohbet ettik. Farkında olmadan taburcu olma saati gelmişti. Birkaç kişi bizi oradan aldı ve eve götürdü. Köyün girişinde Salih'i beklenmeyen bir sürpriz karşıladı. Herkes oradaydı. Bizim eve doğru gitmemizi söylediler. Öyle yaptık. Kapıyı açtık ve bahçede kocaman bir masa gördük. Çeşit çeşit yemekler, içecekler vardı. Duvarlarda balonlar asılıydı. Bizim arkamızdan gelenler:

—Doğum günün kutlu olsun, diye bağırınca anladık ki o gün Salih'in doğum günüydü.

—Bugünün doğum günüm olduğunu ben bile unutmuşum ama siz hatırlamışsınız, dedi mutlulukla.

Harika bir akşam geçirdim. İnanılmaz bir partiydi. İnsanların gülücükleri etrafta uçuşuyordu. Daha önce hiç olmadığım kadar mutluydum.

Ertesi gün eve döndüğümüzde, köyde yazdığım taslağı aldım. Metnimi hazırlayıp öğretmenime attım. Bana dönüş yaptığında metni çok beğendiğini söyleyip teşekkür etti. Hemen sonra Salih'le ödevi hakkında konuşmak için telefonumu aldım, gülümsedim ve numarayı çevirdim.

Dürdane OĞUZ

Para İnsanı Değiştirir

Rick uzun boylu, siyah saçlı yardımsever bir gençti. Sonucu ne olursa olsun herkese yardım etmeye çalışırdı. Ama aynı zamanda ailesini geçindirmeliydi. Babası bir çöpçü annesi ise bir fabrikada işçiydi. Anne ve babası 8 çocuğa bakarken çok zorlanıyorlardı. O yüzden Rick onlara yardımcı olabilmek adına sokakta peçete satıyordu. Bir gün Matt adında bir çocuk sokakta yanına yaklaşıp:

- Ağabey, neden peçete satıyorsun, dedi.
- Seni ilgilendirmez.
- Çalışman gerekiyor değil mi?
- Seni ilgilendirmez dedim.
- Neden Bitcoin almıyorsun şansın varsa çok zengin olursun?
- O nedir?
- Bitcoin, son zamanlarda çok popüler olmuş bir elektronik paradır.
- İlk olarak ne zaman çıktı peki?
- Tam emin değilim. Sanırım 2018'in başlarında.
- Yani geçen yıl. Peki, Londra'da var mı?
- Elektronik dedim ya, her yerde var.
- Yani istersem şimdi bile alabilir miyim?
- Evet.
- Peki, nereden alabilirim?
- Telefonundan, nereden olacak?

Rick elinden Zamzung marka bir telefon çıkardı:

- Bu telefon antika falan olmalı.
- Telefonumla dalga geçmeyi bırak da nasıl alacağımı göster. Belki bu şekilde aileme yardımcı olabilirim.

Matt, ona garip garip bir sürü uygulama yükletti.

—Şimdi şuradaki para girme bölümüne tıkla ve kaç tane Bitcoin almak istediğini yaz.

—5 tane alsam yeter mi?

—Tabii, sonuçta tanesi 3,578 pound civarı.

—Teşekkür ederim, şans belki benden yana olur. Görüşmek üzere!

—Görüşürüz!

Rick, akşam eve yüzünde minik bir gülümsemeyle girdi. Ailesi neden bu kadar mutlu olduğunu anlayamadılar. Rick, yarının yorucu olacağını tahmin ederek erkenden yattı. Sabah uyandığında telefonunda bir sürü bildirim birikti. “Bana neden bu kadar çok zimbırtı geldi ki?” diye düşündü. Bildirimlerden rastgele birisine tıkladı ve Matt’in indirttiği program açıldı. Rick, açılan pencereyi görünce gözlerine inanamadı. Yaklaşık 560 milyon pound’u olmuştu!

Edward, her zaman olduğu gibi yine erken kalkmıştı. Edward; uzun boylu, sarı saçlı arkadaş canlısı ve cömert bir gençtir. Rick’le çocukluklarından beri arkadaşlardır. ”Uzun zamandır Rick’i görmeye gitmiyordum. Bugün onu bir ziyaret etsem iyi olur.” diye düşündü. Edward, Rick’in aksine orta gelirli bir ailenin çocuğuydu. Buna rağmen Rick’i bir kere bile küçük görmemiş tam tersine onunla çok iyi anlaşmıştır. Bu yüzden bu ikisi çok iyi arkadaşlardır.

Edward bu sıcak haziran gününde bu düşüncelerle Rick’i ziyaret etmek için yollara düşmüştü. Uzun bir yolun ardından sonunda Rick’in evine varmıştı. Kapıyı çaldı ama hiç cevap gelmedi. Bir kaç kez daha çaldı. Ama sonuç gene aynıydı. “Normalde evde en az bir kişi olurdu.” diye düşündü Edward. Bu yüzden de komşulara sormaya karar verdi:

—Merhaba, ben yan evde oturan Rick’in arkadaşımı onun nerede olduğunu biliyor musunuz acaba?

—Onlar birkaç gün önce taşındılar.

—Aaa, nereye?!

—Sanırım, malikaneye...

—Malikane mi? Aynı Rick’ten bahsettiğimize emin misiniz? Benim bildiğim Rick bu küçük evde yaşar.

—Evet, aynı Rick. Bir anda çok fazla para kazanıp gitti bu kenar mahalleden.

—Evinin adresini biliyor musunuz?

—Evet...

Edward yaşlı adamın tarif ettiği evi buldu. Kapıda birkaç koruma vardı:

—Şey...Acaba...içeri girebilir miyim?

—Kimsiniz?

—Ben Edward. Rick'in en iyi arkadaşıyım.

—Efendi Rick'in hiç arkadaşı yoktur iyi denemeydi.

—Ama bu olamaz, siz yanlış biliyorsunuz, ben onun arkadaşıyım!

—Polis çağırmadan önce çek git buradan!

Edward yerden kocaman bir kaya aldı ve malikanenin camına fırlattı. Cam öyle yüksek bir sesle kırıldı ki resmen deprem oldu.

—Ne oluyor be, diye içeriden bir ses geldi.

—Rick! Bu adamlar beni içeri almıyor!

—Sen kimsin be!

—Be mi?

—Sen kim olduğunu sanıyorsun kardeşim!

—Rick, bu cidden sen misin?

—Tabii benim.

—Beni hatırlamadın mı? Ben en iyi arkadaşın, Edward.

—Sanki çok da umurumdaydı!

—Nedenmiş o?

—Ben senin gibi eziklerle takılmıyorum artık! Çek git buradan.

—Sana bir şeyler olmuş.

—Hiçbir şey olduğu yok.

—Çok agresifsin ve kibirli...

—Çok mükemmel olduğumu bilmeme kibir diyorsan o senin bileceğin iş.

—Rick, sen eskiden çok iyi bir insandın şimdi kendine bir bak!

—Ne varmış?

—Çok değişmişsin! Hem de kötü anlamda!

—Mesela? Paramı mı kıskandın?

—Hayır!

—Ne o zaman?

—Artık eski sevecenliğın yok. Hatırlıyor musun sen eskiden hiçbir arkadaşını çevirmezdin!

—...

—Çok bencilleşmişsin!

—...

—Kazandığın paradan dolayı oldu değil mi?

—Şey...

—O parayı kazanmadan önce daha iyi biriydin. Tamam, paran olmayabilirdi ama en azından bir kalbin vardı, şimdi o da yok!

—Özür dilerim. Neye dönüştüğümü fark edememişim. Az daha kitaplardaki zengin kötü adamlara dönüşecektim değil mi?

—Zaten onlardan birine dönüşeli çok olmuş!

—Özür dilerim. Para gözümü boyadı.

—Sana bir şey söylemek istiyorum.

—?

—Sen parayı kullan, para seni kullanmasın.

Rick, bu sözleri duyduktan sonra bir daha kimseye kötü davranmadı bile.

Eren Deniz ŞANLI

Kız ocuğu

Kuzey yarım kürede, aralığın en yoğun yaşıandığı ülkelerden olan Fransa'daydım. Soğuk, insan vücudunu bir altını işler gibi işliyordu ve biraz daha dışarıda kalırsam kesinlikle soğuktan donardım. Rüzgâr, ağaçları hızlıca sallandırıyordu. İşin yorgunluğu üstümdeydi ve bacaklarımın adım atmaya dahi hâli yoktu. Son otobüsü de kaçıınca bir hayli artmıştı hantallığım. Müdür -hiç sevmem- onlarca belgeyi bilgisayara geçirmem için bana vermişti, üstelik kendim yazmam gerektiğini söylemiş, yaptığımda da olmadığını söyleyip baştan yazdırmıştı! Sahiden anlamıyordum bu insanları, insanlara bile bile eziyet etmekten ayrı bir zevk mi alıyorlardı?

Aşığıya düşen boğazlığımı düzeltip ilerlerken karşıma yaşlı, tahminimce altmışlarında, cılız bir adam çıktı. Zorluklarla yürüyordu ve sessizce bir şeylere söyleniyordu: “Belliydi zaten böyle olacağı; kim bakar yaşlı, huysuz ve eziyetli bir adama, tatillerde, orada burada sürtüneceğine!” Sinirli ifadesiyle yanımdan geçti. Ailesinden mi bahsediyordu? Düşüncelerimle boğuşurken yakından gelen bir çığlık sesiyle ürperdim ve hemen sesin geldiği yere baktım. Küçük bir kız çocuğu, irice bir köpekten kaçıyordu. Gönlüm razı gelmezdi onu öylece bırakmaya. Yönümü değiştirip kız çocuğuna doğru ilerledim ve yaklaştığım gibi onu arkama aldım. Ağlıyordu, titriyordu elleri bacaklarıma sarılmışken. Birkaç el hareketi yapıp köpeği uzaklaştırdığımda arkamdaki ufaklığa döndüm: “Nerede annen, baban?” “Şu ilerideki marketi görüyor musun? Heh, işte orası bizim.” dedi, gösterdiği yere baktığımda küçük olmayan ama büyük de sayılmayan bir marketi işaret ettiğini gördüm. Elinden tuttuğum gibi onu markete sürüklemeye başladım.

Kapıyı açıp girdim ve sertçe kapattım. Annesi, kızını görür görmez kaşlarını çattı ve ona bağırdı: “Nereye gittin öyle?” Kız, ürkekçe annesine baktı. Nasıl ufak bir çocuğa böyle canice bağırabilirdi? Karşısındakinin

kendisi kadar büyük birisi olduğunu mu düşünüyordu? “Hanımefendi, sakın olur musunuz? Küçük bir çocuğa böyle bağırmanız doğru değil. Hava buz gibi, dışarıya çıkanın her yeri saniyesinde pembeleşiyor. Kızımıza bakın bir, yüzü kıpkırmızı olmuş. Soğuktan titriyor.” dediğim kadının gözleri bu sefer sinirle bana döndü: “İsminiz?” “Wilhelm.” “Bakın, biz Emily’yi tembihledik dışarıya çıkmaması için. Bizi dinlemeyip dışarıya çıktı ve bizi endişelendirdi. Ya başına kötü bir şey gelseydi? Hep böyle yapıyor, laf dinlemeyen şımarık bir çocuk o.” “Öyleyse neden ona bağırarak yerine kibar ve yumuşak bir tonda uyardıyorsunuz? Böyle basit sayılan olaylar bir süre sonra çocuklarda ciddi sorunlara yol açabilir.” diye daha olumlu yaklaşınca annesi derin nefes aldı: “Teşekkür ederim Emily’yi getirdiğiniz için.” dedi ve arkasını dönüp bir şeylerle uğraşmaya başladı.

Sahiden ne saygısızca bir tavırdı bu. Kim çocuğunu ayağına kadar getiren birisine böyle yapardı. “Siz onun kusuruna bakmayın lütfen,” dedi kibarca Emily’nin babası. Ses tonu mahcupçaydı. “Kendisi son zamanlarda pek iyi değil. Normalde onu çok sever, sesini dahi yükseltmez uzaklaşır diye. Çok teşekkür ederiz onu başına bir şey gelmeden bulduğunuz için.” Gülümsedi. “Rica ederim, ne demek.” dedim karısının kabalığını göz ardı ederek ve küçük kıza son kez gülümseyip marketten çıktım.

Çıkar çıkmaz aklıma annemin gelmesini engelleyemedim. Nasıl da benziyordu annesi, benim anneme! Biricik anneciğim, o da sinirliydi, o da emir verirdi bana. Ben de çıkardım o küçük çocuk gibi onu dinlemeden başıma bir şey geldiğinde kızardı bana ancak yumuşacık bir kalbi vardı onun. Bir kızar, üç severdi. Gülümsedim. Kimseyi tam olarak tanımadan onun hakkında bir şeyde söz sahibi olamazdık.

Ezel GÜNGÖRGİL

Dost Kazığı

Bir kış günüydü. Ege, Efe ve Mert okul çıkışı kafeye yemek yemeye gittiler. Yemeklerini yediler, Mert kendi hesabını ödemişti fakat Efe hesabını Ege'ye ödetmişti. Efe, Ege ile çıkarları için dosttu fakat Ege saftı. Ege sadece iki tane arkadaşı olduğu için Efe ve Mert'e annesi ve babası kadar güveniyordu. Bunu anlayınca Efe Ege'yi kendi çıkarları için kullanmaya başladı. Hesabı ödediler, evlerine dağıldılar.

Ege, ailesiyle beraber güzel bir akşam geçirdi ve uyudu. Saat sabah 07.00'de uyanma vakti gelmişti. Muhammed Bey ve Ayşe Hanım Ege'yi bugün okula götüreceklerdi. Ege, annesi, babası ve ablası ailecek kahvaltı yaptıktan sonra ege, annesi ve babası ile yola çıktı. Yoldayken Muhammed Bey direksiyonun kontrolünü bir anda kaybetti ve arabaları ağaca çarptı.

Ambulans geldi fakat Ege'nin annesi ve babası tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı. Ege, çok ağır bir şekilde kazayı atlatmıştı. Ege için hayat çok zorlaşmıştı. Ailesinden sadece ablası kalmıştı, bu olaydan dolayı depresyona girdi. Günlerce dışarı çıkmadı. Mert, sürekli Ege'ye ulaşmaya çalıştı fakat başaramadı. Bir süre geçtikten sonra Ege okula gitmeye başladı. Efe, Ege'yi kötü alışkanlıklara başlatmak istiyordu. Bir gün okul çıkışı Efe Ege ile beraber bir parka gitti. Parkta iken Efe Ege ile eski günleri konuşmaya başladı. Efe, eski günleri unutma bahanesiyle Ege'yi uyuşturucuya başlattı.

Ege kötü yollara girmişti. Mert'in Ege'yi kurtarması lazımdı. Her gün Ege ile konuşuyordu. Uyuşturucuyu bırakması gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Ege'nin ablası yıllar önce uyuşturucu kullandığı için ağır bir hastalık geçirmişti. Mert, ablasını örnek göstererek Ege'yi uyuşturucudan kurtarması gerekiyordu. Mert Ege'nin ablasıyla konuştu. Ablası ile Mert, Ege ile konuşup ablasının durumunu Ege'ye hatırlattı. Ege, nihayet Efe'nin kendisini nasıl bir pisliğin içine sürüklediğini anlamıştı.

Hayatında yediği en büyük kazıktı. Ege, sonunda bütün pisliklerden arınmış ablası ve tek gerçek dostu Mert ile bir hayat sürüyordu. Efe ise uyusturucudan dolayı hayatını kaybetmişti.

Erim AÇIKGÖZ

Sokak Yarışı Faciası

Son zil çaldı ve okul bitti, Kuzey`le teneffüste kararlaştırdığımız kafeye gittik. O gün hiç rüzgâr yoktu, fakat kafeye gittiğimizde çok kuvvetli bir rüzgâr çıktı, önümüze yarısı yırtılmış bir bilet parçası getirdi. O bilet parçasında bir yarıştan söz ediliyordu. Kuzey`e biz de gidelim mi diye, sordum. Kuzey: “Olur gidelim, hem eğlenmiş oluruz.” dedi.

Yarışlara gittik. Orda şans eseri İlker`in yanına oturduk. İlker bizim yarışlara ilgimizi görünce: “Siz de yarışmak ister misiniz?” diye sordu. Kuzey`le biraz düşündükten sonra tehlikeli olur diye kabul etmedik ama İlker büyük bir para ödülü olduğunu ve bizim yaşımızdaki gençlerin yarıştıklarını söyledi. Biz de bunu duyunca madem bir şey olmuyor, hem de para ödülü var biz de yarışalım o zaman, dedik. Ardından yarışlara hazırlanmaya başladık.

İki gün sonra yani eylül ayının son haftası -bu zamanı hiç unutmuyorum- ilk yarışa çıkacakken Kuzey, yarış tehlikeli olabilir diyerek yarışmaktan vazgeçti. Ben de bir şey olmaz, diyerek onu ikna etmeye çalıştım fakat o yarışa çıkmamakta kararlıydı. Ben de: “Sen bilirsin ben kazanayım da gör.” dedim ve yarışa çıktım. Yarış çok güzel geçiyordu rakiplerimi bir bir geçerek birinci oldum ve büyük ödülü ne zaman alacağımı öğrenmek için İlker`e gittim ama beni büroya almak yerine orda beklememi söylediler. Büronun önünde yarım saat bekledim ama beni yine içeri almadılar, sonra İlker`den mesaj geldi: Aydın Mahallesi`nin 3514 No`lu sokağında 2. yarış varmış. O yarıştan sonra ödül alabileceğimmişim. Ben de nasıl olsa birinci yarışı yendim 2. yarışı da yenerim diye yarışa katıldım fakat işler istediğim gibi gitmedi ve bir kaza yaptım. Arabayla direğe vurdum, araba savruldu ve yoldan geçmekte olan bir adama çarptım. Adama çarptıktan sonra adam yola doğru savruldu. Ben de arabayla savrulmaya devam ettim ve başka bir direğe çarparak ancak durabildim. Ben

daha olayın şokunu atlatamadan Kuzey yanıma geldi ve beni kenara çekti:”Ben sana tehlikeli olur demiştim.” dedi ve ben de bir hasar olup olmadığını kontrol ettikten sonra bana tokat atarak beni kendime getirdi.

Ben kendime gelince ne yapacağımızı konuştuk, aklıma komşumuz Arif abiye gitmek geldi, soluğu Arif abinin yanında aldık. Arif abi: “Ne oldu çocuklar, ne bu haliniz?” dedi, biz de olanları anlattık. Arif abi önce kızdı fakat beni sevdiği için yardım edeceğini söyledi. Önce çarptığım adama giderek durumunu kontrol etti, adamda bir şey olmadığını öğrenince çok sevindim. Arif abi: “Adamda bir şey olmadığı için şükretmelisin, aksi takdirde hapse bile girebilirdin.” dedi, ben de bunu duyunca Arif abiye bir daha böyle bir işe kalkışmayacağıma dair söz verdim. O sırada telefon çaldı. Arayan İlker`di; bana: “Arabamı pert ettin, bunun parasını ödemelisin, yoksa seni mahvederim.” dedi ve telefonu kapattı. Ben de Arif abiye İlker`in dediklerini söyledim. Arif abi tekrar aramamı ve parayı karakolun arkasındaki durağa, siyah bir çantayla, saat 03.30` da bırakacağımı söylememi istedi. Ben de Arif abinin dediği gibi yaptım. Arif abi o saatte, İlker çantayı almaya geldiğinde baskın düzenleyerek onu yakaladı.

Esas zor iş şimdi başlamıştı, eğer çarptığım adamı şikâyetçi olmaması için ikna edemezsek hapse düşecektim. Neyse ki Arif abi adamı ikna etmişti. Adamın bu kadar çabuk ikna olmasının sebebi ise, daha önce çocuğunu yarışlarda kaybetmiş olması ve çocuğunu yarışlara sokan kişinin de İlker olmasıymış. Arif abi, onu yakaladığını söyleyince beni affetmiş. Böylece bu beladan da bu şekilde kurtulmuş oldum.

İbrahim Efehan ALKIŞ

Kahraman Baba

Şule; 17 yaşında, kumral, yeşil gözlü, 1.75 boylarında alımlı bir kızdı. Sadece sınıfının değil İzmir Bornova Anadolu Lisesinin en güzel ve neşeli kızıydı. Herkes onun güzelliğine hayrandı. Derslerinde de Şule, çok başarılıydı. Ailesi ondan doktor olmasını beklerken o, öğretmen olmak istiyordu.

Şule'nin babası Ahmet Bey, yakışıklı mı yakışıklı, sapsarı saçlı ve bıyıklı bir Adalar göçmeninin mert oğluydu. Annesi Seza Hanım, Selanik göçmeni kumral yeşil gözlü bir kadındı. Kırkını devirmesine rağmen pek güzeldi, mahallede onu sevmeyen yok gibiydi. Şule tıpkı annesinin bir kopyasıydı ve evin tek çocuğuydu. Bu sebeple ailesi Şule'nin üzerinde ayrıca titriyordu.

Derslerinde gayet başarılı olan Şule'nin tek zayıf dersi 1978—1979 eğitim öğretim yılının Mayıs ayında yapılan tarih sınavıydı. Çok çalışmasına rağmen tarih dersinin ikinci sınavından da geçememiş ve ikmale kalmıştı. İkmal kâğıdını da babasına imzalatması gerekiyordu. Fakat Şule, en başta babasını üzmemek istemiyordu, üstelik tepki vermeyeceğini ona kızmayacağını bilmesine rağmen. Şule, babasının yerine kâğıda imza atmaya karar verdi ve babasının imzasını taklit ederek ikmal kâğıdını öğretmeni Mehmet Bey'e teslim etti.

Mehmet Bey, 40 yaşını aşkın uzun boylu bir kişiydi. Şule'nin verdiği ikmal kâğıdını aldıktan sonra imzada bir farklılık olduğunu sezdi. Veli toplantılarında atılan imzalara baktı ve düşüncesinin doğru olduğunu anladı. Şule'nin babası Ahmet Bey'i de kiraathaneden de tanıyordu. Durumu ona iletmeliydi. Ertesi günü olduğunda Öğretmen Mehmet Bey, ders çıkışında Şule'nin yanına gelip “Yarın baban okula beni görmeye gelebilir mi?” dedi. Şule, öğretmenin durumu anladığını sezdi. Yapacak da başka bir şey olmadığını anladığı için mecbur akşam durumu babasına anlattı.

Ahmet Bey ve Şule, sabah kahvaltı yaptıktan sonra okula geldiler. Şule, hocasına baktı ve müdürün odasında olduğunu öğrenince babasıyla birlikte Müdür Bey'in odasının önüne geldiler. Ahmet Bey, başındaki kasketi eline alarak kapıyı tıklattı ve içerden duyduğu “Gel.” sesiyle odaya girdi. Müdür ve Öğretmen Mehmet Bey, Ahmet Bey’i buyur edip en yakın koltuğa oturmasını elleriyle işaret ettiler.

Mehmet Bey, Ahmet Bey’i neden okula çağırdıklarını izah ettikten sonra ikmal kâğıdını gösterip ona bu imzanın kendisine ait olup olmadığını sordu. Şule'nin yüzü kıpkırmızı oldu ve heyecanla babasının “Hayır” deyip kendisine çıkışacağını düşünerek gözlerini kapatmıştı ki Ahmet Bey, “Evet, benim.” dedi. Öğretmen, müdür ve Şule şaşkınlık geçirmişken Öğretmen yeniden sordu ve Ahmet Bey'den aynı cevabı aldı. Bunun üzerine Öğretmen, Ahmet Bey'den özür dileyerek bir yanlış anlaşılma olduğunu söyledi.

Odadan dışarı çıktıktan sonra Şule, babasından kendisinden bu durumun hesabını sormasını bekledi. Fakat babası Ahmet Bey, ne o gün ne de başka gün kızına bu konuyu açtı. O günden sonra da Şule'nin gözünde babası Ahmet Bey, tamamen onun bir kahraman oldu. Şule, artık hayatının her döneminde babasının bu örnek davranışını aklından çıkarmayacak çevresindeki insanların yaptıkları hataları yüzlerine vurmuyacaktı. Ayrıca bir daha asla ve asla yalan söylemeyecek, hatalı bir davranış yapmamaya özen gösterecekti.

Kağan ÇAĞLAR

Cesaret

Britanya Adasının Kızılkaya Şatosunda Joe diye bir çocuk varmış. Kendisi sıksa, kısa boylu ama zeki ve çevik biriymiş. Kendisi Şatonun yöneticisi Baron Jack'in gözetimi altında olan yetim bir çocukmuş. Koğuş arkadaşısı Keren iriyarı, uzun boylu pek de zeki olmayan birisiydi. Joe ile her zaman "Sen bir şövalye olamayacaksın." diyerek onu küçümsüyordu.

Yine bir gün bir Keren yine dalga geçiyordu: "Joe, yarınki seçmelere ne olmayı planlıyorsunuz, ha?" dedi. "Bildiğin şeyi niye soruyorsun." dedi o da. "Mmm, galiba seyisti öyle değil mi? Senin aksine benim ne olacağım belli: şövalye." dedi son kelimeyi vurgulayarak.

"Dalga geçmeyi kes artık!" dedi Joe bağırarak. "Bana mı dedin den sen ha? Şimdi görürsün gününü!" dedi. Keren, Joe'nin üstüne gelmeye başlamıştı. Keren tam Joe'yi yakalayacaktı ki Joe yataktan aniden fırladı. Koğuştan koşturarak çıktı ve kendini şato avlusunda buldu. Hava kararmıştı. Keren arkasından geliyordu. Hemen koğuş ile şato duvarının arasındaki karanlık boşluğa karıştı ve hareketsiz bir biçimde durmaya başladı. Keren avluda bir oraya bir buraya bakıyordu. Ama Joe'yu göremedi. "Korkak." diye mırıldandı Keren. Bir süre sonra koğuşuna döndü. Joe da boşluktan çıkmıştı. Bir süre bekledikten sonra o da konuşuna döndü.

O gece onu Kraliyet Muhafızı John'un izlediğini bilmiyordu. Yarın olmuştu. Joe erkenden kalkmıştı. Üstünü giymiş, hazırlanmıştı. Baronun huzuruna çıkacaktı. Heyecanlıydı. Yaşıtları şato avlusunda toplanmıştı. Baron teşrif etti ve seçmeler başladı. Sıra Joe'ya gelmişti. Şaşırtıcı bir biçimde seçmen odasında Kızılkaya Baronluğu Kraliyet Muhafızı vardı. Kraliyet Muhafızı seçmelere çok nadiren katılırdı. Bu da demek oluyor ki bu sene bir kişiyi çiraklığına seçecektir.

Muhafızlar gariptir. Gölge gibi hareket eder, olmadık zamanda olmadık yerlerden çıkabilirler. O yüzden halk arasında kara büyülerle

uğraştıkları iddia edilirdi. Baron: “ Sevgili Joe, hangi mesleğe yönelmek istersin?” diye sordu. “Şövalye olmak isterim Ekselansları.” dedi Joe. Jüri üyeleri arasında bir konuşma olduktan sonra baron, Joe’ya “Sevgili Joe, seni Kraliyet Muhafızı olan John’un çırağı olarak seçtik. Eşyalarını John'un kulübesine yerleştirebilirsin.” Joe, aniden yapılmamıştı. O şövalye olmak istiyordu ama bir muhafız olacaktı. Baronun sözüne karşıda çıkamazdı. Zaten fiziksel özellik olarak uygun da değildi. Odadan çıktı ve tam önünde Keren’i buldu. “Demek Muhafızlık... Sana da bu yakıştı korkak tavuk.” diye söylendi. Joe, cevap bile vermeden oradan uzaklaştı. Çocukluk hayali olan şövalyelik mesleğine kavuşamayacaktı. Keren’in ağzına da laf olacaktı. Keren, ile çok da iyi olmasa arkadaşlardır ama artık arkadaşı olamayacaktı çünkü Kraliyet Muhafızları insanlarla çok yakın olamazdı. Eşyalarını topladı ve muhafız kulübesine yerleştirdi.

Akşam yemek yerken John konuşmaya başladı: “Evet, Joe yarından itibaren Muhafızlık eğitimine başlayacağız. Belli silahlarımız vardır. Yay ve ok ana silahımızdır, yanında kısa kılıç ve fırlatma hançeri de bulunur. Silahların silah dolabının içinde oradan alabilirsin. Bir de sana ait özel eğitilmiş atın dışarıda.” dedi. Bu sözlerden sonra Joe’nun morali yerine geldi. Muhafızlık o kadar da kötü değil diye düşündü. Önünde ok ve yay, kısa kılıç ve hançer gizlenme ve sessiz hareket etme, tuzak kurma gibi konularda eğitim alacaktı. Uzun ve zorlu bir eğitim onu bekliyordu.

6 Ay Sonra

Joe, kendini iyice geliştirmiş ok ve yayı iyi kullanabiliyordu. Düzenli yaptığı antrenmanlarla iyice güçlenmişti. Keren da şövalye eğitiminde yaşatlarından beklenmeyecek kadar iyi kılıç kullanıyordu, o yüzden ustası Sör Orman, onu dün onlara haberi gelen göreve birlikte gideceklerdi.

Dün aşırı şekilde agresif bir ayının köylere, önüne gelen her insana saldırdığı haberi gelmişti. Onlardan ayıyı etkisiz hâle getirmek için bir plan ve tuzak istiyorlardı. Göreve bir askeri grup ve Sör Orman ile çırağı da

gelecekti. Ayının inine varmışlardı. John ile Sör Orman plan yapıyorlardı. Jhon, Joe'den inin önüne etle tuzak kurmasını istemişti. Joe, tuzağı kurmuş, askerler yerini almış bekliyorlardı. Birden gözüne Keren takıldı elinde diğer askerdekiler gibi uzun bir mızrak vardı. Bu mızrakların iki görevi vardı. Birincisi, toplu halde yaklaşarak ayıyı kapana kısırtmak, bir diğeri ise tek bir kişiye saldırırsa o kişi mirasının sivri olmayan ucunu yere 45 derece yapacak şekilde yere sabitler. Kendisi de mızrağı sıkıca tutarak bekler. Ayı saldırdığında ayı askere bir şey yapamadan mızrak ona saplanır.

İlk ayı ininden çıkmıştı, askerler ayı yaklaştırmaya başlamışlardı. Bir süre sonra ayı, mızrakların hedefi olmaktan çıkamadı. Büyük bir çığlık kopardı ve yere yığıldı. Herkes sevinç içindeydi, ayının yanına gidip büyüklüğüne bakıp sohbet ediyorlardı. Bir süre sonra Keren, oradaki ortamdan çıkıp hava almak için uzaklaşmıştı. Joe da oradan ayrıлып arkasından gitti, belki sohbet edebilirim diye. Bir süre sonra karşısına kocaman saldırgan bir ayı çıkmıştı Keren'in karşısına. Keren, korkudan elindeki mızrağı düşürmüş kaçmaya çalışırken kendi de düşmüştü. Joe yardım getirmeye karar verdi ama bir süre sonra bunun büyük bir hata olacağına karar verdi. Omzundan yayını indirdi ve kirişine okunu yerleştirdi. Yayını gerdi ve ayının gözüne nişan aldı. Okunu bıraktı. Ok, vızıltıyla havada yol aldıktan sonra ayının gözüne saplandı. Ayı homurdanarak kıpırdanmaya başladı. Joe koşturarak Keren'in yanına gitti, onu kaldırıp yardım getirmesini söyledi. Keren başıyla onayladı ve gitti. Joe Keren'in düşürdüğü mızrağını aldı ve sivri olmayan ucunu yere koydu ve diz çöküp beklemeye başladı. Ayı, önündeki diz çökmüş kişiye yaptığı şeyin cezasını ödettirmek için öldüresiye koşturarak başladı. Joe öleceğini kabullenmiş bekliyordu. Düşünüyordu belki ölecekti ama koğuş arkadaşını kurtarmıştı. Bir süre sonra eline kan damladığını fark etti. Bir homurtu koşturdu ve birden mızrağın üzerine ağırlık çökmeye başladı ve mızrak gıcırdamaya başladı. Ayı ölmüştü, bunun ağırlığı diye düşündü Joe bu da

demek oluyor ki mızrak bir süre sonra kırılacak. Hızla ayaklanarak ayının altında kalmaktan son anda kurtuldu.

Ayı ölmüştü. Arkasın büyük bir alkışlama ve bağıriş çağırış kopmuştu. Tebrikler ardı ardına yağıyordu. Bir süre sonra yanına Keren geldi. “Eee şey, Joe çok teşekkür ederim hayatımı kurtardın. Sana ettiğimiz tüm sözler için çok özür dilerim. Benimle dost olabilecek misin ” dedi. “Sorun değil dostum” diye cevap verdi Joe. Bundan sonra çok yakın arkadaş oldular.

Cemal SARI

Karanlık Güneş ve Parlak Yaşamımız

Her zaman onu suçlu buldum ama belki ben ondan daha da kusurluyum kim bilir. Ama o da bunu yapmamalıydı. Beni yalnız bırakmamalıydı. Biraz olsun beni anlamalıydı. Aslında, yalnızlık işime gelmişti. Kendi iç sesimi dinlediğim için mutluyum. Hayatımı karartarak bu canım ülkede bile bu olanaklarla bile umutsuz ve biilaç kaldım da. Jamal, ne kadar da masumdu bizimle tanışmadan önce. Ben ne kadar masumdum Carl ile tanışmadan önce. Okuyacaktım okulumu, olacaktım bir doktor, avukat ya da mühendis, bakacaktım keyfime. Bir tatil mi yapsam acaba? Ama önce Jamal'i bulup içimi dökmeliyim. Neyse, çıkıp bir hava almam gerek.

Biliyorum hava soğuk, bu havada çıkılmaz. Ben çıkıyorum, hem de sadece üstüme attığım bir paltoyla. Jamal'e yaptıklarımın dolaylı bir yanımda pişman, bir yanımsa "Hak etti o!" Ama ya onun da sebepleri varsa anlatamadığı? Ne varsa var, ben bu olanları hak etmiyorum hâlâ. Farkında olmadan eskiden hep buluşup paten sürdüğümüz yere gelmişim. Sırtından bıçaklandıktan sonra diz üstünde düşmana yalvaran askerin olduğu heykelin meydanına. Tam da geri dönüyordum ki bir şey ilişti gözüme, tanıdık bir kitap. Ben de almıştım o kitaptan. Çok ucuz ve herkesin alabileceği türden değildi bulunmaz Hint kumaşydı. Sonra, o olmasından korkarak takip ettim kitabı tutan elleri, yüzüne ulaştığımda neredeyse soluk alamıyordum. Şaşkınlıktan ağzımdan "Jamal" çıktı sadece, duymuş olamazdı. Olsun. Beni yok edip unuttuğunu, sildiğini sanmıştım. O an üstümden bir yük kalktı. Belki ben öyle hissettim. İçimde bir umut ışığı parladı. Tamam, hep görüşürdük ama eskisi gibi olmadığımızı ben de o da biliyorduk.

Yıllardır toplayamadığım cesareti toplayıp gittim. Beklemiyordu. Şaşkıncı. Sonunda oturup konuştum. O da sadece benimle konuşup dertleşebilmek, kendini anlatıp hafiflemek için ailesinden vazgeçmiş ve

benim için ezici bir fedakârlık yapmıştı. O an kendimi çok kötü hissettim. Sadece sarılmak geldi içimden. Hüzün dolu bakışları, bu iç karartıcı, herkesi etkisine alan öldürücü sonbahara karşı gelebilmişti.

Mutlu oldum. Tatil planımdan ona da bahsettim. Onun aklında daha güzel ve köklü bir fikir yatıyordu. Hep istediğimiz, çocukken düşlediğimiz yere gidip yaşayacaktık. Kurtulacaktık buradaki lanetlenmiş havadan.

Ertesi hafta topladık eşyalarımızı, Jamal de bir çocuk gibi şakacı ve hayattan bihaberdi.

(Altı Ay Sonra) (Chicago)

İlk vardığımızda zorlandık vallahi. Yalan yok. dilini, kültürünü, insanlarını tanımıyoruz. Ama atlattığımız onca şeyden sonra buna da alışırız dedik ve üstesinden bir şekilde gelmeyi başardık. Mutlu olduğumuz işimiz, keyifle sohbet ettiğimiz arkadaşlarımız var. Jamal biraz zorlandı iş bulurken.

Buralarda ırkımdan dolayı fazla sorun yaşadı. “Az maaş veriyorlar ama olsun bana yetiyor.” diyor. Galiba sıkıntılar bizi bırakmayacak ama olsun hepimiz mutluyuz, o bana yeter

Javid BALKHI

Coffee Talk

Günlerden cumartesi, çoğu kişi yorucu iş haftasını bitirmiş ve şu an tatilde. Dükkânımda yapılmayı bekleyen bir sürü kahve var, bana fısıldıyorlar sanki. Gel Aybars, aç şu kapı kilidini, masaları sil, dışarıdaki Coffee Talk tabelasının ışığını aç, diyorlar. En iyisi şu an güzel bir duş almak. Pijamalarımı çıkardım, havlumu aldım, musluğu açtım ve suyun ısınmasını bekledim. Isındığında duş kabininin kapısını kapattım ve su damlaları vücuduma temas etmeye başladı. Freya'nın verdiği çilekli duş jeli harbiden çok güzelmiş. Buraları kumandayla ileri saracağım. Duş alındı. Sweat, pantolon, şapka, zincir kolye hepsi kuşanıldı. Artık sokağa çıkma zamanı. Bakalım bugün kafeme kimler gelecek?

Bu sokakların temizliği de ne böyle? Belediye başkanı kış uykusundan uyanmış galiba. Zaman kaybetmeden Coffee Talk'ın kapısını açtım. Masalar pırıl pırıl, ışıklar açık. Coffee Talk yazısı sapsarı parlıyor ve kapıdaki karton “açık” yazısına çevrilmiş durumda. Geriye tek kalan şey müşterileri beklemek.

Uzaktan yeşil saçlı bir prenses geliyor. Buraya girdi ne büyük tesadüf.

— Ooo kimleri görüyorum ?

O neşe dolu gülümsemesi, elinde defteriyle bu gece de geldi. Kafemin devamlı müşterisi Freya.

— Selam Aybars, sana günaydın demem lazım değil mi ? Tam bir gece adamısın, gece 12'de kalkmak ne ha ha ha.

— Etrafın karanlık olması hoşuma gidiyor. Bugün prensesimiz ne içmek ister? Dur tahmin edeyim. Seni ayakta tutması ve uzun süre yazabilmen için espresso isteyeceksin değil mi?

— Evet bir espresso alabilir miyim lütfen?

— Hemen hazırlıyorum...

Freya buraya gelmeyi kesseydi eğer bu kafeyi kapatabilirdim. Ben de ayrı bir yeri var artık.

— Romanın nasıl gidiyor ?

Bir anda morali düştü.

— Off daha başlayamadım. Aklıma bir şey gelmiyor ama yeni bir karar aldım. Buraya sürekli çeşit çeşit insan geliyor. Aralarından birini seçip roman konusu yapabilirim.

— Hmm... Güzel karar. Nereye teslim edecektin bu romanı?

— O sana bahsettiğim şirketten ayrıldım. Kendi romanım olacak. Ben sana şeyi soracaktım. Bu kafe senin söylediğine göre 1 yıldır açık de mi ?

— Evet, neden sordun ki ?

— Çok nadir insan geliyor. Pek bir gelir elde etmiyorsundur. E, nasıl geçimini sağlıyorsun ?

— Gitaristlikten az para kazanmadım.

— Peki, hep böyle mi geçecek hayatın? O paralar bittiğinde ne olacak?

— Ben hiçbir zaman para konusunda sorun yaşamadım. Bulurum bir yolunu.

Kapıdan içeri birisi girdi. Oha yok artık, giyim tarzı çok hoş. Kahverengi kumaştan bir ceket var. Kızıl saçları herkese merhaba diyor sanki. Siyah kot bir pantolon, boynunda hafif kahverengimsi kırmızı olan bir atkı var. Çantasını masaya koydu ve bir sandalyeyi kendisine çekip oturdu.

— Buyurun, hoş geldiniz bayım. Ne içersiniz?

— Zencefilli latteniz var mı , Aybars Bey?

— Var efendim, hazırlıyorum hemen. Bana kapıdan girerken Aybars diye seslendiniz. Adımı nereden biliyorsunuz?

— Bir arkadaşımın tavsiyesi üzerine geldim buraya. Bana: “Ailemle aram o zamanlar iyi değildi. Psikolojik açıdan çok kötüydim. Gecenin

bir yarısı Coffee Talk’a girdim. Orada Aybars diye bir adam var. Geceme renk kattı. Eğer bir kafede oturmayı planlıyorsan oraya git. Çok güzel ortam var” dedi.

— Ooo bunları duyduğuma çok sevindim. Tekrardan hoş geldin.

Bu işi aslında zevkimden yapıyorum. Herhangi bir para derdim yok. İnsanların hayat hikâyesini dinlemek bana huzur veriyor. Bu zamana kadar zaten istediğim şeyleri gerçekleştirdim. Çok fazla yerde sahne aldım, bir dönemim en popüler gitaristiydim. Paraya para demiyordum. Çeşitli sanatçılarla çalıştım ama insan bir süre sonra farklı şeyler istiyor. Canım sıkılmaya, daralmaya başladı eskisi gibi müziğimi yapmak bana artık zevk vermiyordu. Kimliğimi değiştirip bir kafe dükkânı açtım. Artık sadece birilerini dinlemek istiyorum. Eğer bundan sıkılırsam başka bir şeye geçerim.

Zencefilli latteyi hazırladım. Bakalım kim bu adam? Yeni bir gün... Yeni karakter açıldı... Kendimi bilgisayar oyununda gibi hissediyorum.

— Buyurun, afiyet olsun.

— Teşekkürler. Burası saat kaç kadar açık?

— Sabah 6’ya kadar açık olur genelde ama bazen erken de kapatabilirim.

— Hmm, peki. Victor bu arada ben, edebiyat öğretmeniyim.

— Off cidden mi ? Edebiyatı severim. Lisede mi yoksa üniversitede mi?

— Stephan Lisesinde edebiyat öğretmenliği yapıyorum.

— Mükemmel! Orası çok seçkin öğrencilerin olduğu bir lise.

Stephan Lisesinde edebiyat öğretmenliği yapan birinin günlük rutini nasıl geçiyor merak ettim şu an.

Victor, kahvesinden bir yudum aldı. Aldığı anda gözünde bir açılma oldu ve yüzünü mutluluk kapladı. Zencefillerim tazedir. Güzel bir kahve seçimi yaptı. Telefonundaki bildirimine baktı ve ardından yüzünü tamamen bana döndü.

— Sabah kalktığımda yüzümü yıkamadan kahve makinesine kahveyi koyar, kızımın odasına giderim. Ona en sevdiği masalı okurum. Kahvaltı hazırlarım. Kızım Lucy annesini kaybettikten sonra bir sarsılma yaşadı.

— Başınız sağ olsun.

— Sağ olun. Onu hayata geri bağlamaya çalışıyorum. Umarım bir süre sonra tekrardan normal hâle gelir. Lucy’i okuluna bırakıyorum ardından kendi liseme gidiyorum. Oradaki öğrencilerimi görmek bana yetiyor zaten. Öğretmenler odasına geçip bugün hangi sınıfların dersine gireceğim ona bakıyorum. Müfredatı çok sevmiyorum. Her ne kadar Stephan Lisesi de olsa bana edebiyatta öğretilen şeyler yeterli gelmiyor. İlk 20 dakika müfredatı işliyorum çocuklarla, sonraki 20 dakika da kendi oluşturduğum programa göre işliyorum.

— Kendi ders programınız nasıl?

— İlk dönem edebiyatın dallarından bahsediyorum. Çocukların kendisini keşfetmesini sağlıyorum. Tüm detayıyla dalları anlatıyorum. Öğrenci istediği ya da yatkın olduğu alanı seçiyor ve onda çalışmalar yapmaya başlıyor. 2. dönem ise öğrencilerin yöneldiği dallarda onlara uygun ortamlara sokuyorum. Eğer şiirlere yöneldiyse şair arkadaşlarımla tanıştırıyorum. Gitara yöneldiyse kurs ücretini ben karşılayıp onu müzik gruplarına yönlendiriyorum. Dersleri bu şekilde işledikten sonra en sevdiğim zaman okul çıkışı oluyor.

Öğrenciler kendi aralarında grup kurmuş 4 kişilik 9, 10, 11 ve 12, her sınıftan 1 öğrenci var. Okul çıkışı bir sınıfta toplanıp hikâyelerini tasarlıyorlar. 12. Sınıftan Jame tüm yazılanları toparlayıp bilgisayara geçiriyor. 11. sınıftan Alex genellikle hikâyenin karakter tasarımlarıyla ilgileniyor. Geriye kalan Jojo ve Lara olay akışıyla ilgili çalışmalar yapıyor. Ben ise yanlarına gidip onları dinliyorum.

— Çocuklar çok güzel düşünmüş.

— Evet, bunu iki yıldır yapıyorlar.

— Peki, şu an oluşturdukları hikâyenin içeriği ne?

— Genellikle bilim kurgu hikayeleri yazıyorlar. Son konuştukları hikâyenin konusu şu: Dünyaca oynanan çok popüler bir oyun var sanal gerçeklik gözlüğünü takıyorsun ve o simülasyonun içinde kendine bir avatar yaratıyorsun. Yaratığın avatarla oluşturulan dünyada istediğini yapabiliyorsun. Oyunun yapımcısı ölmeden önce oyuna bir bulmaca yerleştirmiş. Bulmacayı çözen oyunun yapımcısının tüm servetine sahip olacak. Yapımcı öldüğünde bulmaca tüm dünyaya duyuruluyor ve herkes kapışma içerisine giriyor. Belli başlı karakterleri yarattılar şu an. Bunu kitap hâline getirmeyi planlıyorlar.

— Çocukların hayal gücüne şaştım şahsen. O kitap basıldığında ilk ben alacağım.

— Bu çocukların geleceği parlak cidden.

— Peki, o grubu dinledikten sonra günün geri kalanında ne yapıyorsunuz?

— Okul çıkışı girdiğim üç grup var. Hikâye grubu, müzik grubu ve tiyatro grubu. Bu hikâye grubunu ben kurmadım ama müzikle tiyatro kendi kurduğum gruplar...

— Victor sözünü kesiyorum ama ben kendime bir kahve yapıp geleceğim, iki dakikaya gelirim.

— Peki, bekliyorum.

Yavaş adımlarla tezgâhıma gittim. Freya çok mutsuz görünüyordu.

— Eee... Freya, iyi misin ? Seni ilk defa bu kadar mutsuz görüyorum.

— Aybars çok üzücü bir haber aldım da. Ben kahvenin parasını ödeyeyim bugün erken gideceğim. Yarın sana detayıyla anlatırım, şu an eve gidip dinlensem iyi olacak.

— Hmm peki, kahve benden olsun, sen git dinlen. Yarın anlat ama sebebini merak ettim.

— Merak etme, yarın gelirim. Görüşürüz kendine iyi bak.

— Görüşürüz.

Kendime americano yapacağım. Yeterli miktarda suyu ısıttım. Kahvemi makinenin portafiltre haznesine sıkıştırdım. Suyla birlikte bir 30 saniye süzdüm. Elde ettiğim kahvenin üzerine ısıttığım suyu ekledim ve americanom hazır. Victor'un yanına gidelim. Ağır adımlarla masaya gittim ve sandalyeye oturdum.

— Seni beklediğim için üzgünüm kaldığım yerden devam et.

— Ha- ha- hayır sorun yok. O hikâye grubundaki çocukları yaklaşık yarım saat dinliyorum. Ardından müzik grubu. Off bu grubu harbiden çok seviyorum. Ümit diye bir çocuk var Türkiye'den gelmiş. Ailesi eğitimi için buraya taşınmış. Mükemmel bir şekilde elektro gitar çalıyor ve sesi şarkı söylemeye çok müsait. Kendine has sesi var. Onu elektrogitarla birleştiriyor ve ortaya müthiş bir şey çıkıyor. Toplam üç kişiden oluşuyor. Baterist, Bas gitarist ve solist yani Ümit.

— Bu grubun yanına uğramak istiyorum benim eskiden uğraştığım dalla ilgileniyorlar.

— Siz eskiden neyle uğraşıyordunuz?

— Jordi'yi biliyor musunuz?

— Evet şu bir anda ortadan kaybolan meşhur gitarist. Öldü deniliyor ama bence ölmedi, sadece sakın sularda yüzüyor. En azından ben buna inanmak istiyorum.

— O benim.

— Siz... Jordi misiniz ?

— Evet.

Victor bir anda şoke oldu. Jordi'yle konuştuğuna inanamıyordu. Kilo almış, saç sakalı uzatmış, birçok ameliyat geçirmiş. Yüzünü tanıyamaması gayet normal. Peki, neden onca şeyi bırakıp kafe işletmecisi olmak istemişti ki?

— Bunu yapmanızdaki sebep neydi Jordi ?

— Bunu cidden sonra anlatıyım, uzun hikâye boş ver, sen sadece bunu kimseye yayma yeter. Birilerinin şu kafedeki Aybars Jordi'ymiş

demesini istemem.

— Yok anlatmam. Kendinizden bahsetmek istemiyorsunuz yani? Benim soracağım merak ettiğim çok soru varda.

— Sonra konuşalım sen müzik grubunu anlatmaya devam et.

Victor, kahvesinden bir yudum aldı ve daha da iştahlı bir şekilde anlatmaya devam etti.

— Seni o müzik grubuyla tanıştırmayı çok isterim. Kendilerine has çok güzel şarkılar çıkardılar. Birtakım şeyleri yaptıktan sonra sahne alacaklar. Diğer kurduğum tiyatro ekibiyle çalışmalara yeni başladık. Şu an modern komedi olan ufak 15 dakikalık skeçler üzerinde çalışıyoruz. Bu ekibe tabii ki yetenekli öğrencileri aldım ama daha çok açılmasını istediğim arkadaşlarıyla daha çok sosyalleşmesini dışa dönük olmasını istediğim öğrencileri aldım.

— Mükemmel, cidden sen mesleğini çok seviyorsun. Benim hiçbir edebiyat hocam bu kadar ilgi göstermiyordu öğrencilere.

— Mesleğimi sevmesem yapmam. Küçüklükten beri bu mesleği kendime uygun gördüm. Çocuklardaki elması açığa çıkartmak istiyorum. Asıl amacım bu aslında. Bu lisede sıkıntılı öğrenciler var mı? Var, benim onlarla işim yok. Çocukta ufak bir parıltı gördüğümde etrafı aydınlatması için elimden geleni yaparım.

Victor'daki kafa yapısı bende yok. Ben hep ana odaklanırım. Başkası için çaba gösteremem. Çocuklarla iyi anlaşamam. Victor kahvesindeki son yudumu aldı.

— Bu çocuk sevgisi hep var mıydı sende Victor ?

— Aslında baba olduğum zaman çocuk sevgim arttı. O zamanlarda da öğretilendim yine çocukları seviyordum ama kızım doğduğunda çocuklara olan ilgim, sevgim arttı. Sonra mesleğime daha da önem vermeye başladım. Artık kendim için değil kızım ve öğrencilerim için yaşıyorum. Daha güzel bir hayat yaşamaları için.

— Victor, sen gerçekten çok nadir insanlardansın çünkü çoğu insan

her zaman ilk kendisini düşünür ben hayatım boyunca mesleğine bu kadar tutkulu insan görmedim. Emekli olduğunda ne yapacaksın?

— Geliştirdiğim öğrencilerin hayat hikayesini izleyeceğim ve kızımın.

Victor'un telefonu çaldı. O telefonda konuşurken ben de boş bardakları tezgaha bırakayım... Aradan bir 10 dakika geçti ben gelen diğer müşterilerin kahvesini verdim ve Victor tezgaha geldi.

— Aybars, daha doğrusu Jordi, tanıştığımıza çok memnun oldum. Artık devamlı müşterimim. Kızım aradı da gitmem lazım. Yarın yine gelirim, bu seferde senin hikâyeni dinleyelim Jordi.

— Peki, tamam. Yarın seni Freya ile tanıştırayım. Roman yazacaktı, belki romanının konusu olabilirsin. O da buranın devamlı müşterisi. Yarın yine gel. Seni çok sevdim Victor.

— Kahvenin ücreti ne kadardı?

— Benden olsun. Görüşmek üzere kendine iyi bak.

— Görüşürüz Jordi.

Artık, dükkanı kapatma zamanı geldi. Efendim ? Kumandayı mı öneriyorsunuz? İleri mi sarıyım ? Pekâlâ. Son müşterileri de yolladıktan sonra Coffee Talk'u kapattım. Tekrar evimdeyim. Bunları bir günlüğe yazacağım. Yeni bir kişi daha... Kafeye cidden çeşit çeşit insanlar geliyor. Keşke dünyaya Victor'un öğrencisi olarak gelseydim. Hayatım çok farklı yerlere evrilebilirdi.

Kerem KAHVECİ

Büyük Hayal

Mustafa Toraman eşi ve oğluyla birlikte akraba ziyareti için Sivas'a doğru yola çıktı. Oğlu henüz dört aylıktı ve arabanın arkasındaki bebek koltuğunda oturuyordu. Hava yağmurluydu ve ileriden gelen aracın frenleri tutmadı, feci bir trafik kazası yaşadılar.

Mustafa Bey, bacaklarını hissetmiyordu ama daha da kötüsü kaza sonucu hurdaya dönen aracın içinde oğlunu göremiyordu. Neyse ki kısa süre sonra ambulans geldi ve küçük Kenan'ı koltuğun altına sıkışmış ve gözleri kapalı bir biçimde buldular. O an herkes küçük çocuğun öldüğünü düşünse de apar topar hastaneye gittiler. Neyse ki küçük Kenan sağlıklıydı ve sadece alnının ortasında bir sıyrıkla atlatmıştı bu kazayı.

5 Mart 1994'te Ankara'nın merkez ilçelerinden Mamak'ta futbolcu bir babanın oğlu olarak dünyaya gelmişti Kenan, dolayısıyla ilgi alanlarını tahmin etmek çok zor değildi. Ankara'nın varoşlarında büyüyen Kenan'ın babası, oğlunu çevreye rağmen iyi yetiştirmek için elinden geleni yapıyordu. Neyse ki Kenan 2-3 yaşlarındayken futbolu ne kadar sevdiğini fark etti.

Kenan, Beşiktaş taraftarıydı ve okuldan eve her gelişinde hemen dışarı çıkıp bir gün sevdiği takımın formasını giyebilmek için antrenman yapıyordu. Futbol onun dünyasıydı, ona ait sorunsuz ve özgür bir dünya. Bir gün okul turnuvasında oynarken turnuvayı izleyen birkaç antrenör tarafından fark edildi. Şenol adındaki bu antrenör, gollerinden sonra arkadaşlarına koşan bu çocuğu çok beğenmişti ve baba Mustafa Bey'in yanına gidip onu çalıştırdığı takıma istedi. Bu da küçük Kenan'ın kariyerinin başlangıcı oldu.

Kenan artık MKE Ankaragücü U-12 forması giyiyordu. Burada santrafor mevkisinde oynayan Kenan, topla adeta dans ediyordu. Pasları, şutları ve oyun okuma becerisiyle kendini her gün geliştirdi. Ona hayallerinin peşinden git, diyen babasını her geçen gün daha iyi anlıyordu. Daha 13 yaşındayken Kenan'ı büyük takımlar istese de o sadece kendini

geliştirmeye odaklanıyordu. Onun tek hayali iyi bir futbolcu olup bir gün gönül verdiği takım olan Beşiktaş`ın 9 numaralı formasını terletebilmektir.

Daha 15 yaşındayken bir kupa maçında A takımında şans buldu. 2009 yılıydı ve Ankaragücü onunla profesyonel sözleşme imzaladı. Profesyonel kariyerinin ilk senesinde yılın en iyi genç oyuncusu seşildi ve takımını bir üst lige taşıdı. İki sene sonra beklediği an geldi ve 2011 yılında Beşiktaş, onun için transfer teklifinde bulundu. Kenan, ilk maçına hayallerinin merkezinde, İnönü Stadyumunda ıktı. Dakika 65`i gösteriyordu, sağ kanattan Ricardo Quaresma`nın yaptığı ortaya kafasıyla dokunarak ağlara yolladı topu. Sonunda hayalleri gerçek olmuştu, o akşam tüm İnönü hep bir ağızdan onun adını haykırıyordu: KenanTORAMAN!

Kağan SARI

Yaz Tatili

Mert, okulda gösterdiği başarıdan dolayı takdir almıştı. Bundan dolayı ailesi Mert'i ödüllendirmek istemişti. Arkadaşlarıyla tatile gitme kararı almışlardı. Tatil yeri olarak Antalya'yı tercih etmişlerdi.

Tatile gitmeden bir hafta öncesinden Mert ve arkadaşları plan yapmaya çantalarını hazırlamaya başlamışlardı bile. Çok heyecanlılardı. Günler geçti gitti ve 1 hafta bitti. Tatil günü gelmişti. Mert çok heyecanlıydı, herkes arabaya eşyalarını koymuş, artık gitmemek için bir nedenleri yoktu. Tam araba kalkmadan önce Mert, bahçıvanın yanına gitti ve vedalaştı, vedalaşırken: "Al, senin istediğin oldu, burada top oynamayacağız, çimlerine zarar gelmeyecek." dedi.

Yolculuk artık başladı. Uzun yolculuk olsa da arkadaşlarla muhabbet ede ede gitmek sıkmamış ve bıktırmamıştı. Sonunda Antalya'ya gelmişlerdi. Otelin giriş kapısına geldiklerinde rezervasyon yaptırdıklarını ve oda ayırttıklarını söylediler. Bavulları indirdikten sonra odaya çıktıklarında 1 haftalık tatilleri başlamış olacaktı. Bavulları yukarı çıkarmalarına yardımcı olmak için otel görevlisinden yardım istediler. Bavulları ve eşyalar yukarı taşımışlardı artık. Görevli, odaya çıktıklarında odayı tanıtmış ve gitmenin sırası gelmişti. Kapının ağzında bekleyen görevli bahşiş bekliyordu. Bunu fark eden Cengiz Bey, cebindeki son yirmi liralığı görevliye verdi. Çocukların ayrı ailenin ayrı odaları oldukları için çocuklar kendi bavullarını odasına yerleştirirken bir yandan odadaki eşyaları kurcaladılar; telefon, televizyon, mini buzdolabı, kurutma makinası gibi.

Artık çocukları için tatil başlamıştı. Hemen mayolarını giyip havuza ineceklerdi. Annesi yemek yemeden gitmeyeceklerini söylüyordu ve Mert: "Tamam, yemek haneye ineceğiz." demişti. Aşağı indiklerinde yemekhaneye uğradıklarında garsonla tanışmışlardı ve onunla kulakları kepçe olduğu için dalga geçiyorlardı ama garson çocukları çok severdi o yüzden hâlâ onlarla sohbet etmeye devam ediyordu.

Tatilin 3. günü olmuştu. Çocuklar eğlence olsun diye kapılara vurup kaçıyorlardı ve otel müdürüne çokça şikâyet geliyordu bunun için. Kimlerin yaptığı bilinmese de yapan kişiyi bulmaya çalışacaklardı. Bu olaylar olurken bir gün Mert ve arkadaşları kapalı havuzda top oynarken top cama geldi ve cam kırıldı. Mert ve arkadaşları havuzdan kaçtılar, hiç kimseye gözükmeden fakat havuz kenarında Ahmet telefonunu unuttur ve alması gerektiği hiç aklına gelmez.

Aynı gün çocuklar kapılara tıklattırken garson 104 numaralı odaya özel akşam yemeği servis yaparken çocukları yakaladı. İlk başta görmezlikten gelse de garson gidip durumu müdüre anlattı. Müdür, çocukların oda numaralarını tespit etti ve aileleriyle konuştu. Aileleri, bu olaya sert bir tepki vererek çocukların hem garsondan hem de müdürden özür dilemesini istedi. Bu olaydan sonra çantalarını toplayıp eve geri dönme kararı aldılar.

Kerem KIRCA

Özgürlük

Ahmet, yine okuldan eve doğru yola çıkmıştı içinde bir sıkıntı vardı. Eve doğru yaklaştıkça bağırışlar artıyordu. Ahmet, çok meraklı bir şekilde hızlı hızlı eve gitti. Eve vardığında evin önünde çok sayıda insan ve yerde kanlar içinde yatan annesi ve babası vardı. Hemen yanlarına koştu insanlara ne oluyor diye bakıyordu. Tanıdığı bir kişi yanına geldi ve anne ve babasının öldürüldüğünü söyledi.

Ahmet, o günden sonra sokaklarda yaşamaya başladı. Bir sabah uyandığında yanında uyuyan küçük bir köpek gördü. Ona uzun uzun baktı, sonunda köpek de uyanmıştı. Köpek, heyecanlı bir şekilde Ahmet'in üzerine atladı. Onu yalıyordu. Ahmet de onu sevmişti. Bundan sonra onlar iki yakın arkadaş oldular. Ahmet, köpeğe Karabaş ismini vermişti, köpek bu ismi sevmiş gibi görünüyordu. Her sabah birlikte işe gidiyorlar, yürüyüş yapıyorlar ve tekrar uyuyorlardı. Uzun zaman hayatları bu döngüde devam etti.

Bir sabah uyandıklarında başlarında iki tane kocaman adam dik dik onlara bakıyordu ne olduğunu anlayamadan iki arkadaşı kucaklayıp kaçırdılar. Birkaç gün Ahmet ve Karabaş'ı ellerinde tutan iki adam onları alıp şehir meydanına satılığa çıkardı. İki arkadaş çok tedirgin şekilde etrafa bakıyor ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Herkes bir fiyat soruyordu ama iki adam en fazla parayı istiyordu. En sonunda kralın askerleri geldi ve çok yüklü miktarda para verip Ahmet ve Karabaş'ı satın aldı. Askerler iki arkadaşını saraya götürüp sarayın hücrelerine attılar.

Her sabah tüm köleleri yüksek sesle uyandıran kralın askeri Ali, kölelere her zaman kötü davranıyordu; tüm köleler ondan korktuğu için dediklerini tek tek yapıyordu. Köleler, her sabah aynı şekilde uyandırılıyorlar; çalıştırılıyorlar ve bir dilim ekmek bile verilmeyip hücreye atıyorlardı.

Ahmet ile Karabaş artık açlıktan çok bitkin düşmüşlerdi. Bu durumdan sıkılıp buradan kaçmak için plan yapmaya başladılar. Bir sürü plan yapan Ahmet ve Karabaş her türlü şekilde yakalanıyorlardı, bir türlü buradan kurtulamamışlardı. Bir gün yine kaçmaya çalışırken kral onları gördü, çok sinirli gözükiyordu kral. Askerlerini çağırıp bu iki kölenin hemen odasına getirilmesini istedi. Askerler iki arkadaşı kralın odasına getirince kral onlara sert bir şekilde bağırdı ve kızdı, onlara çok sert bir ceza verdi. İki arkadaş çok telaşlı bir şekilde ne yapacağını bilmeden tekrar hücreye atıldı.

Diğer sabah iki arkadaş kölelerden farklı olarak başka bir yere götürüldüler ve o işi yapmaları emredildi. Zorlanarak o işi yaparken bir insan onların acınası durumunu görünce etraftan askerlerin gitmesini bekledi ve Ahmet ile Karabaş'ı yanına çağırıldı. İki arkadaş etrafa bakınıp hiç kimse olmadığını görünce onun yanına gitti. İlk önce tanıştılar, sonra Celal Ahmet'e: "Sizin buradan çıkmanıza yardım edebilirim, bunu ister misiniz?" diye sordu. İki arkadaş çok heyecanlı görünüyordu ve başlarını aşağı yukarı sallıyorlardı. Bunun üzerine Celal, diğer gün sabah erkenden saraya doğru yola çıktı. Saraya vardığında askerlere: "Kral ile konuşmak istiyorum." dedi. Askerler Celal'i elleri bağlı bir şekilde kralın odasına götürdü. Celal hemen konuya girdi: "Köleleriniz olan Ahmet ve Karabaş'ı satın almak istiyorum efendim." dedi. Kral ise sert bir şekilde: "Ne kadar paraya istiyorsun?" diye sordu, bunun üzerine Celal: "50 altına satın almak istiyorum efendim." deyince kral sert bir şekilde "Hayır!" diye bağırdı ve askerlerine, onu odadan çıkarın diye emretti.

Celal, üzgün bir şekilde saraydan çıktı, ne yapacağını düşünüyordu. Aklına birden bire onları saraydan kaçırma fikri geldi. Ertesi gün tekrardan Ahmet ve Karabaş'ı görmeye gitti. Onlara: "Yarın buraya geleceğim ve sizin buradan kaçmanıza yardım edeceğim." dedi. İki arkadaş sanki yıllardır bu anı bekliyormuş gibi birbirlerine baktı ve bu teklifi kabul etti.

O gün sabahı Celal hızlı atları olan ve dört kişilik at arabası ile kölelerin çalıştığı yere geldi. Arabasının bagajından büyük bir merdiven aldı. Askerlerin oradan gitmesini bekledikten sonra hemen işe koyuldu, iki arkadaş onu çoktan görmüşlerdi. Celal, merdiveni onlara attı ve Ahmet merdiveni duvara dayadı. Heyecanlı bir Şekilde köpeğini kucaklayıp merdivenlerden yukarı çıkan iki arkadaşı hiç kimse fark etmedi. Hemen oradan at arabasına binip kaçtılar.

Birkaç dakika sonra gelen askerler Ahmet ve Karabaş'ı göremeyince çok sinirlendi ve hemen kral İvan'ın yanına gittiler. Kral İvan, bunu duyunca çok fazla sinirlendi ve tüm askerlere Şehri aramalarını emretti fakat Celal, Ahmet ve Karabaş oktan Şehir dışına çıkmışlardı. Şehrin her tarafını didik didik aradılar, etraftaki insanlara sordular fakat onları bir türlü bulamadılar. Üç arkadaş Őehirden çok uzak bir yerde hayatlarına zgr ve mutlu bir Şekilde devam ettiler.

Mustafa SOLMAZ

Haksızlık

Ali, işini severek çalışan biri olarak günlerden bir gün olacıklardan habersiz işe gelmişti. Sonrasında müdürü Ali'yi odasına çağırduğında anlamıştı ve müdür kötü haberi vermişti:

—Seni işten çıkartıyorum.

—Neden bir hatam mı oldu?

—İster işten çıkartırım, istersem çıkartmam, buranın sahibi ben değil miyim? Ayrıca, bana hesap soramazsın, şimdi defol git.

—Sorabilirim, ben burada kaç yıllardır çalışıyorum, burada benim ne kadar çok emeğim var, beni durup dururken işimden çıkartamazsınız.

—Buranın müdürü ben olduğuma göre her şeyin kararını ben veririm, benim kararlarım karışamazsın.

—Sap döner, keser döner; gün gelir, hesap döner, bu sözümü unutmayın. İllaki bana bu yaptığınız haksızlığın cezasını çekeceksiniz çünkü ben Allah'ımızın adaletine güveniyorum.

Akşam olunca eve gitti ve karısına bu durumu anlattı. Karısı da “Üzülme Ali, biz ne olur yapar bu durumun üstesinden geliriz, gerekirse ben de yardım ederim, bu kadar kaygılanmana gerek yok. Allah, hak yiyenin hakkı çıkar diye boşuna dememiş. O müdür de önünde sonunda senin hakkını yediği için bunun cezasını çekecektir.” dedi.

Ertesi gün Ali iş aramaya çıktı. Bir dükkânda bir yazı dikkatini çekti: “20-30 yaşları arasında nakliye işi yapacak birini arıyoruz.” yazıyordu. O gün şansını denemek istedi ve dükkâna girip konuştu. “Bu akşam sekizde nakliye işimiz var, gelmek istersen saati iki yüz lira ama iş çok ağır, yapabilirim dersen gel.” dedi dükkân sahibi. Ali de kabul etti.

Ali, çok sevindi en azından bir saat bile çalışsa 200 lira kazanacaktı. Hemen eve gidip eşine bu durumu anlattı. Eşi de: “İstersen çok zorlama, daha idare edebiliriz, kenarda benim param var.” dedi ama Ali kararlıydı, bu

işe gidecekti. Akşam işe gitti iki saat boyunca çalıştı ve 400 TL kazandı. Çok yorulmuştu ama ailesi için çalışmıştı ne de olsa.

Her gün, Ali iş bakmaya çıkıyordu. İki hafta sonra bir iş buldu, valinin şoförlüğünü yapacaktı. Tabii ki hemen işi kabul etti. Ali için bu çok büyük bir şanstı. Her gün sabah erkenden gidip akşama kadar vali nereye dersin oraya götürüyordu. Vali, ayrıca Ali'ye yardım da ediyordu ve çocuklarının okul masraflarını karşılıyordu.

Ali, valinin yanında çalışmaya başlayalı iki sene olmuştu. Valinin emekli olma yaşı gelmişti. Ali yine işsiz kalacaktı. Vali ile konuşmaya karar verdi. Çünkü vali anlayışlı biriydi ona yardım edeceğini düşündü. Doğru da düşünmüştü çünkü vali daha Ali söylemeden ona iş hazırlamıştı. Bir şirkette insan kaynakları görevlisi olacaktı. Ali, bu haberi duyunca çok sevindi. Valiye binlerce kez teşekkür etti.

Ali, şirkette çalışmaya başladı. İşini çok seviyordu ve çok güzel arkadaşlıklar edinmişti. Bir gün Ali'nin önüne bir kişinin dosyası geldi ve Ali dosyayı incelemeye başladı. Okuduğu bilgiler ona çok tanıdık birini hatırlattı, birden aklına bu kişinin eski müdürü olduğu aklına geldi ama müdürün burada ne işi var ki neden buraya çalışmaya girsin diye düşündü. Sonra bu dosyadaki kişiyle görüşmeye karar verdi. Odaya giren kişiyi görünce çok şaşırdı. Bu müdürdü, çok şaşkındı. Müdür de aynı şoku yaşamıştı çünkü karşısında gördüğü kişi, boşu boşuna haksız yere işten çıkardığı işçisiydi.

Müdür ve Ali çok uzun bir süre konuştular. Müdür, yıllar boyunca hep vicdan azabı çekmişti. İşçilerinin ahını aldığı için şimdi kötülüklerin cezasını ödüyordu.

Bennu ALPAY

Dedemin Kolyesi

Çok soğuk kış günlerinden biriydi. Kar yağıyordu. İzmir için alışıl gelmiş bir durum değildi. Yeni yıla girmeye çok az kalmıştı. Deniz, dedesini kaybetmenin verdiği hüznle karın altında yürüyordu. Neredeyse 3 hafta oluyordu. “474 saat 48 dakika 17 saniye” dedi sessizce. Yanından geçen insanlar garip garip baktı ona. Artık eve gitmesi gerekiyordu yaklaşık iki saattir dışarıdaydı, annesi merak edebilirdi.

Evin kapısını önüne gelmişti. Son bir kere gökyüzüne bakıp dedesine gülümseyerek kapıyı açtı. Odasına girdiğinde kendini hemen yatağa attı. Yanında da yorganla oynayan kedisi vardı. Kapı çalındı. Aynı anda bir ses yükseldi: “Deniz, benim Sıla.” Sıla, Deniz’in en yakın arkadaşıydı. “Gel.” dedi Deniz. Dedesi öldükten sonra kimse yalnız bırakmıyordu onu. Deniz bunun çok farkındaydı. “Nasılsın?” dedi Sıla her zaman yanına geldiğinde söylediği gibi. ‘İyiyim.’ dedi sanki kötü olsa kötüyüm diyebilecekmış gibi. Deniz, içindekileri dışa vuramayan hatta içinde bile gerçek şekilde yaşayamayan bir kız. Dedesi, onun en yakın olduğu, kendini yanında en iyi hissettiği insandı ve şimdi o da gitmişti. O kadar yalnız hissediyordu ki kendini. İlk başta asla kabul edememişti “Dönecek biliyorum.” diyordu sürekli. Hep onu bekledi ama gelmedi.

“Karar verdin mi?”

‘Of yine mi aynı konu bak Deniz annenler izin vermiyor işte hem İstanbul’a gitmek şuan çok zor bu karda otobüs yolda kalırsa ne yapacaksın.’

“Benim o kolyeyi bulmam gerekiyor.” Deniz’in dedesinin bir kolyesi vardı. Onu bir gün Deniz’e vereceğini söylüyordu. Her yerde aradı onu ama bulamadı. Sadece bir yer kalmıştı. Dedesinin sadece onu götürdüğü bir kulübe vardı İstanbul’da oraya gidecekti ama ailesi izin vermiyordu. O da gizlice gitmeye karar verdi.

“Bak Sıla sen gelsen de gelmesen de ben oraya gideceğim.” Yine kapı tıklatıldı. “Gel.” dedi Deniz. Gelen Deniz’in en yakın arkadaşlarından Can’dı. Can uzun boylu, sarışın, kahverengi gözlüydü. “Nasılız bakalım. Odada gergin bir hava var sanki. Yanılıyor muyum?” “Şu İstanbul’a gitme meselesi.” “Hmmm ben de o konuyu düşündüm. Evet, düşününce doğru gelmiyor ama madem Deniz için bu kadar önemli ben kabul ediyorum.”

Deniz hemen kalkıp Can’a sarıldı. “Teşekkür ederim, teşekkür ederim.” deyip duruyordu. Sonra ikisi de gözlerini Sıla’ya dikti. Sıla, “Tamaaam ben de geliyorum, hem siz ikiniz giderseniz kesin başınızı belaya sokarsınız, sizi denetleyen birisi olmalı başınızda. Eee şimdi ne diyeceğiz ailelere?” “Hiç merak etmeyin ben hepsini düşündüm. Şimdi Can’ın ailesi bizi Muğla’daki evlerine çağırmışlar biz de oraya gidiyoruz daha önce olduğu gibi. 3 günlüğüne.” “Yani Deniz, çok kolaymış gibi söylüyorsun ama bence o kadar kolay değil. Mesela Can’ın ailesini ararlarsa ne olacak?” Sıla Deniz’in üzerinde çok düşündüğü bir konuya parmak basmıştı. “Biz telefonlarımızı açarsak onların da başkalarını aramalarına gerek kalmaz.” dedi aslında kendi de inanmayarak. Sonra ekledi, “Of neyse, bir şey buluruz. Şimdi Can gidip bu daveti anneme ileticek. Biz de seninle bilgisayardan biletleri alacağız.”

Ertesi gün hem ailelerden izin hem de biletler alınmıştı. Deniz çantasını hazırlamıştı. İçinde hem garip bir heyecan hem de ailesinden gizli yaptığı için huzursuzluk vardı. Sabahın erken saatlerinde yola çıktılar. Şanslarına kar durmuştu ve yollar açıldı. Uzun bir yolculuk vardı önlerinde. Deniz gece hiç uyuyamamıştı o yüzden yolda uyuyakalmıştı. Uyandığında neredeyse gelmişlerdi. Yan koltuklara baktığında Sıla da Can da uyuyordu. Hemen ikisini de dürterek uyandırdı. “Uyanın gelmek üzereyiz.” “Bunu yaptığımıza gerçekten inanmıyorum.” dedi Sıla. “Ben de.” dedi Can esneyerek. Otobüs durdu. Gelmişlerdi. İndiklerinde birbirlerine baktılar, ele tutuşup: “Hadi bulalım şu kolyeyi” dediler. “Şuralarda bir yemek yiyelim.” dedi Can.

Deniz'in canı hiçbir şey yemek istemiyordu. Bir an önce kulübeye gitmek istiyordu. Hemen hızlı hızlı bir şeyler atıştırırken Sıla herkesin aklında olan bir soruyu dile getirdi: "Şimdi ne yapıyoruz?" "Önce anneleri arıyoruz, sonra da taksiye atlayıp kulübeye gidiyoruz." diye açıkladı Deniz.

Zor da olsa bir taksi bulmuşlardı. 45 dakikalık bir yolculuktan sonra kulübeye varmışlardı. Deniz o kadar heyecanlıydı ki elleri titriyordu. Kulübenin kapısı kilitliydi ama Deniz dedesinin anahtarı nereye sakladığını çok iyi biliyordu. Hemen pencerenin arasındaki anahtarı aldı ve çevirdi. Sıla ve Can yanındaydılar. Kapı açıldı. Hep oturduğu masası aynı şekilde duruyordu. Deniz karşısında dedesinin silueti "Deniz!" diyordu. Deniz "Dede!" deyip yere çöktü. Ağlıyordu, ağlıyordu. Can, "İyi misin Deniz?" Deniz gözlerini açtığı anda siluet yok olmuştu. "Buradaydı, görmediniz mi? Sesini duymadınız mı?"

Sıla da ağlıyordu. Birkaç dakika sonra Deniz biraz toparlanıp: "Onu gördüğüme yemin edebilirim." Sıla elini okşayıp: "Biliyorum canım, biliyorum" dedi ve ekledi: "Hadi kolyeyi arayalım." Aramaya başladılar ve ah her şey aynıydı sadece dedesi yoktu burada. Her yere baktılar ama kolye yoktu. Hepsi çok büyük bir hayal kırıklığı içindeydiler. En çok da Deniz tabii ki. Titrek bir sesle: "Arkadaşlar çok özür dilerim, sizi buraya boşu boşuna sürükledim." "Saçmalama Deniz..." "Şu çınar ağacına asılı kâğıt da ne?" dedi Can Sıla'nın sözünü keserek. Deniz koşarak ağaca gitti. Çınar ağacının bir dalına kırmızı bir ipele asılı bir mektup vardı. Üzerinde "Deniz'e" yazıyordu. Deniz hızlıca açtı kâğıdı. Ayakları tutmuyordu, ağacın dibine oturdu. Mektupta şöyle yazıyordu:

Canım Kızım,

Bu mektubu bulduysan sanıyorum ki ben artık oralarda değilim. Buraya neden geldiğini çok iyi biliyorum. Şimdi sana söylemem gereken şeyler var. Sen artık yanında olmadığını düşünüyorsun ama ben senin hep yanındayım ve hep yanında olacağım. Sakın yalnız olduğunu düşünme.

Benim yolculuğum burada bitti ama senin ki daha yeni başlıyor. Sana hep kötülüğün içindeki güzellikleri görmeni söyledim hatırlıyor musun? Sen bunu çok güzel şekilde başarıyorsun. Hayal kur, hayal kur, hayal kur bundan asla vazgeçme ve onları gerçekleştirmek çok çalış. Evet, biliyorum inatçı ve hırslı bir kızsın, bunu hep lehine çevir. Kalbin ne kadar alıyorsa o kadar sev. Eğer sevgini hak ediyorsa onun için sonuna kadar savaş, eğer hak etmiyorsa arkana bakmadan kaç. Çok oku, çok gez. Yaptığın hiçbir şey için keşke deme çünkü bil ki o yaptığın şeyden dolayı bugün sensin. Özür dile, affet, içinde kimseye karşı kin besleme. Kalbini hep temiz tut. Dürüst ol. Yanında mutlu olduğun, seni mutlu eden insanlarla birlikte ol. Gereksiz, seni mutsuz eden her insanı hayatından çıkar. Unutmayı öğren. Hayata bir kez geliyorsun ve bu çok büyük bir şey bunu asla unutma. Unutmaman gereken bir şey daha: “Seni çok seviyorum canım kızım ve hep seveceğim.” “Ha bu arada, neden buraya geldiğine gelirse kolye ağacın dibinde...” Deniz’in yanakları ıpsıladı. Hemen Sıla ve Can’a seslendi: “Kürek bulun hemen.”

Hep birlikte kulübeye girip kapının arkasındaki küreği aldılar. Hemen kazmaya başladı Deniz, bir yerde kürek takıldı sert bir şey vardı, bir kutu. Kutuyu açtı. İşte dedesinin kolyesi ellerindeydi. Artık gözyaşları yerini güzel bir gülüşe bırakıyordu. Kolyeyi hemen taktı ve o kocaman göğesini tekrar bakarak: “Sen hep yanımdasın ve seni çok seviyorum dedeciğim” dedi.

İrem ERSİN

Her Zaman İyiliğimiz İçin mi Söylenir Yalanlar

Bugün günlerden perşembeydi. İnci, her zamanki gibi erkenden kalkmış, hazırlanmıştı. Babası ise hâlâ uyuyordu. İnci, sessizce evden çıktı ve okuluna gitti. İnci'nin içinde kötü bir his vardı. Hâlbuki bugün babasının doktor kontrolü vardı. O yüzden erken çıkacaktı okuldan. Çok heyecanlı bir o kadar da üzgündü. Çünkü babası kanserdi, annesini ise küçük yaşta kaybetmişti. Annesinin ölümünden sonra çok içine kapanmıştı ve eskisi kadar mutlu biri değildi. Ne kadar babasına karşı mutlu gözükmeye çalışsa da içi kan ağlıyordu. Babası onun için hem anne olmuştu hem arkadaş. Annesinin yokluğunu hissettirmek istemiyordu kızına. İnci, bu durumun farkındaydı ve babasını üzmemek istemiyordu, zaten babası kanserle mücadele ediyordu bir de o babasını überse durumunun daha kötüye gideceğini o da biliyordu. Bu yüzden babasıyla hiç kavga etmiyor hep iyi geçiniyorlardı.

İnci'nin okulu bitti ve İnci eve döndü. Babası uyanmış, televizyon izliyordu.

—Babacığım ben geldim, nasılsın?

—Hoş geldin kızım, iyiyim sen nasılsın?

—Ben de iyiyim. Bugün doktor kontrolün var, ona gideceğiz.

—Tamam kızım, ben hazırlanayım birlikte gidelim.

—Tamam baba, ben burada bekliyorum, dedi İnci.

Babası hazırlanıp geldi ve birlikte doktora gittiler. Doktor kontrolünden dönerlerken İnci çok üzgün görünüyordu. Çünkü doktor İnci'ye babasının artık kanserin son evresinde olduğunu, her şeye hazırlıklı olması gerektiğini söylemişti. İnci, doktorun söylediği bu sözlerden sonra dünyası başına yıkılmıştı. Babasını kaybedecekti aynı annesini kaybettiği gibi ama o daha annesinin yokluğuna alışmamıştı. Babasının yokluğuna nasıl alışacaktı? Babasını da kaybederse kendisinden başka kimsesi kalmayacaktı ve birini kaybetmenin acısının nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. İnci, bu düşüncelerini bir kenara bıraktı ve babasının son

günlerinde mutlu olması gerektiğini düşündü. Eve varmışlardı artık zaten evleri zemin kattaydı, bu yüzden merdiven çıkmak zorunda kalmıyorlardı. İnci babasını koltuğa oturttu ve o biraz dinlenmesi gerektiğini söyledi. Kendisi ise dışarı çıktı ve sahil yolunda yürümeye başladı. Bir yandan da doktorun söylediklerini düşünüyordu. Biraz daha yürüdükten sonra eve döndü ve babasına seslendi:

—Babacığım ben geldim neredesin?

—Buradayım, kızım oturuyorum.

—Bir şey mi oldu babacığım kötü gözüküyorsun da?

—Evet, aslında seninle uzun zamandır konuşmam gereken bir konu var.

—KONUŞALIM baba anlat seni dinliyorum.

—Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, söyleyeceğim şey annen ile ilgili.

—Annemle mi ilgili?

—Evet kızım.

—Anlat artık baba, merak ediyorum.

—Bundan 10 sene önce anneni kaybettiğimiz gün, annen ölmeden önce yanında ben vardım. Sarhoştum, ne yaptığımı bilmiyordum. Annenle tartışmaya başladık, ben anneni dövdüm ve en son onun kafasını duvara çarptığımı hatırlıyorum. Ona doğru eğildiğimde, kalk dediğimde cevap gelmeyince öldüğünü anlamıştım.

—Baba hayır, baba şaka yapıyorum de!

—Kızım sana şaka yapıyorum demeyi çok isterdim ama anlattığım her şey doğru.

—Yapmadım de baba. Yapmadım de!

—Yaptım Allah kahretsin ki yaptım. annenin kardeşine hamile olduğunu bilmiyordum kızım özür dilerim.

—Hayır, sakın özür dileme benden, bana kızım deme sen nasıl böyle bir şey yapabilirsin? Benim kardeşim olacaktı, ya senin yüzünden ikisini de kaybettim ben.

—Özür dilerim.

—Dileme artık özür falan, ben gidiyorum sen benim için artık öldün, sen de beni öldü say, bir daha da beni arama, bitti.

—Kızım gitme, ben sensiz ne yaparım?

—Kızım deme bana artık, dedi ve evden çıktı İnci.

Nereye gittiğini bilmeden ağlayarak yürümeye başladı. Babasının böyle bir şey yaptığına hâlâ inanamıyordu. Belki de inanmak istemiyordu ya da kaybetmek istemiyordu onu. Çünkü biliyordu kaybedilen kişinin yerinin dolmadığını. Bu düşüncelerle yürümeye devam ederken bir anda kendini yerde buldu ve yavaş yavaş gözleri kapandı. En son gördüğü şey bir adam yüzüydü. Gözlerini açtığında kendisini hastane odasında buldu. Başucunda bir doktor vardı ve İnci'ye nasıl olduğunu sordu. İnci de iyiyim ben deyip geçiştirdi. Daha sonra ne oldu bana diye sordu. Doktor küçük bir kaza geçirdiğini, önemli bir şey olmadığını söyledi ve odadan çıktı. İnci, doktor çıktıktan sonra hemen hazırlanıp çıktı ve eve gitti ama tuhaf olan bir şey vardı babası evde yoktu. Hemen babasını aradı. Telefon bir kadın açtı.

—Kimsiniz acaba, ben babamı aramıştım?

—Merhaba İnci Hanım ben babanızın doktoru Arzu Demir.

—Arzu Hanım siz misiniz, tanıyamadım, kusuruma bakmayın ama bir şey soracağım, babamın telefonunun sizde ne işi var?

—İnci Hanım, babanızı az önce kaybettik. Başınız sağ olsun, dedi ve kapattı telefonu.

İnci'nin telefonu elinden, gözyaşları ise yanaklarından süzüldü ve yere düştü. Elleri buz kesildi, sanki o an dünya durmuştu. Bir süre olduğu yerde durdu ve yürümeye başladı, artık kimsesi yoktu. Kendi suçlamaya başladı. Hâlbuki bir suçu yoktu ama suçlayacak birini bulamadığı için kendini suçlamayı tercih ediyordu. Artık bıkmıştı bu hayattan belki de

yorulmuştı. Bu yorgunluğundan kurtulabilmek için bir süre kafasını toplaması gerektiğini düşündü ve yalnız evine doğru yürümeye başladı.

Kendini yatağa bırakıp uyandığında neredeyse 16 saat uyumuştı ya da kendinden geçmişti. Hayat, ne kadar acımasız olsa da kendi kanunlarını dayatsa da insan iradesi ondan çok daha güçlüdür, bunu biliyordu çünkü annesinden öğrenmişti bunu. Yaşama tutunmak ve inadına yaşamak, geleceğini kendin kurmak demektir bu bakış açısı. O da öyle yaptı, kaldığı yerden devam etti hayatına, filozofun dediği gibi: “Beni öldürmeyen şey, güçlendirir.” misali tarif edemediği bir dirayetle çabalayan, anne babasının kendisinden beklediği mücadelecisi bir insandı artık o.

Şükran KURT

Mucize

Aras, bu sabah yine erkenden kalmıştı. Onu bekleyen görevleri vardı. İlk önce her sabah yaptığı gibi yatağını topladı, dedesinin dünden kalan yemeğini ısıttı ve önüne koydu, dedesinin yemesini izledi bir süre, daha sonra köpeğine mamasını verdi, kendi sabahları kahvaltı yapmak istemezdi, bu yüzden hemen işe koyuldu, mendillerini koyduğu çantayı aldı ve dışarıya fırladı.

Hava bugün çok güzeldi bu yüzden ceketini almasına gerek yoktu. Bu havada deniz kenarının kalabalık olacağını düşünerekten oraya gitmeye koyuldu. Vardığında tam tahmin ettiği gibi çok kalabalıktı bu kalabalıkta tezgâhını kurması gereken yeri bulurken epey bir zorlandı. Evet, sanırım uygun bir yer bulmuştu hemen yerleşti. Yerleştikten sonra bir süre etrafı izlemeye koyuldu. Martıların seslerini duydu ilk önce ne kadar da özgürlerdi istedikleri yerleri gezebiliyorlardı. Daha sonra uzaktan bir vapurun sesini duydu, vapur çok kalabalıktı, içindeki insanlar da çok mutlu gözüküyorlardı. Herhalde, uzun süre ayrı kaldığı, özlediği insanları ziyarete gidiyorlardı. “Acaba ben de bu vapura binsem annemin yanına gidebilir miyim?” diye düşündü. Ama annesinin yanına gitmesinin mümkün olamayacağını düşündü, bu düşünce onu biraz üzdü.

Hava kararmıştı, artık eve gitmenin zamanı gelmişti. Bugün Aras için yorucu bir gündü ama bir sürü mendil satmıştı ve mutluordu.

Ayakkabılarını çıkarıp içeriye girdi. İçeriden hiç ses gelmiyordu, baktığında dedesinin uyuduğunu gördü. Dedesi yemek yemeden uyuduğu için üzülmüştü. Odasına gidip rahat bir şeyler giydi. Sonra bir ses duydu, bu ses karnından geliyordu tabii ya, sabahtan beri hiçbir şey yememişti. Hızlıca mutfığa gidip dün yapmış olduğu makarnayı çıkardı. Her gün makarna yiyorlardı çünkü Aras sadece makarna yapmayı biliyordu, bunu da annesi yaparken çokça kez izlediği için yapabiliyordu. Annesi kadar güzel yapamıyordu Aras... Annesinin makarnasını yemeyi özlemişti. Kim bilir

şimdi hayatta olsaydı annesi, ona hangi yemekleri yapardı? Aras, her yalnız olduğunda annesini düşünüyordu; aklına geldikçe üzülüyordu ama yalnız değildi ki dedesi vardı yanında. Tabii ya dedesi, dedesi her anında onunla birlikteydi; onu hiç yalnız bırakmıyordu, geçen sene yaşadığı trafik kazasıyla felç kalmıştı ama olsun yanındaydı. Aras'ın annesi gibi tek bırakmamıştı Aras'ı. Aras'ın annesi Selin Hanım, Aras 5 yaşındayken vefat etmişti. Babası söylemişti bunu ona, üzerinden 5 sene geçmesine rağmen Aras bu olayı asla kabullenemiyordu, sanki annesi her an kapıdan girip ona sarılacakmış hissiyle yaşıyordu. Bu his bile Aras'ı heyecanlandırmaya yetiyordu.

Çok uykusu gelmişti ışığı kapatıp yorganın altına girdi ve gözlerini yumdu. Sabah olmuştu, günün ilk ışıklarında Aras uyanmıştı bile. Yüzünü yıkayıp mutfığa geçti, her zaman olduğu gibi dedesinin yemeğini ısıttı ve servis etti. Dedesine, salona doğru seslenmeye başladı:

—Dede, hadi uyan yemeğin hazır.

Ses yoktu, dedesi dün akşamdan beri uyuyordu. Normalde bu kadar fazla uyumazdı. Tepsiyi alıp salona geçti. Dedesinin gözleri kapalıydı.

—Dede numara mı yapıyorsun?

—Dede?..

Dedesinin başına geçip onu dürtmeye başladı. Hiç hareket yoktu... Aras, dedesinin sonsuz bir uykuya yattığını anlamıştı. Hıçkırarak ağlamaya başladı:

—Dede, hani beni bırakmayacaktın? Söz vermiştin bana... Hani beni her zaman koruyacaktın dede, sen hep sözlerini tutardın.

Aras, ağlamaktan konuşamaz hâle gelmişti.

—Dede, söyle bana beni kim koruyacak şimdi? Kim benimle kalacak?.. Ben sana güvenmiştim.

Aras için bu çok büyük bir kayıp olmuştu. En güvendiği kişi artık onunla birlikte değildi. Dünya yabancılaşmıştı onun için. Tek kalmıştı bu acımasız dünyada.

1 Yıl Sonra

Aras büyümüşü artık, 11 yaşında olmuştu. Dedesinin ölümünden sonra sıska bir çocuk olmuştu, doğru düzgün bir şeyler yiyemez, uyuyamaz hâle gelmişti. Bugün hava kapalıydı tıpkı Aras'ın içi gibi... Bugün Aras dolaşmayı tercih etmişti. Cadde çok kalabalık değildi. Etrafa bakınarak yürüyordu. Hafif yağmur yağıyordu Şapkasız dolaşmaya aldırmadan yürümeye devam etti. Tam o sırada bir ses duyuldu. Korna sesi. Sonra etraf kapkaranlık... Aras hiçbir şey göremiyordu. Ona bir araba çarpmıştı ve bayılmıştı. Arabadan genç bir kadın çıkmıştı. Paniklemişti kadın, hemen onu kucaklayıp arasına bindirdi ve son süratle hastaneye vardılar. Acil bölümünden içeriye almışlardı Aras'ı, kadın meraklı ve endişeli bakışlarla daha ismini bile bilmediği birini bekliyordu. Sonra bir hemşire geldi. Aras'ın odaya alınacağını ve orada beklemesi gerektiğini söyledi ve Aras'ın üstünde bulunan eşyaları teslim etti. Kadın odaya geçti ve hemşirenin verdiği eşyalara göz attı biraz para, peçete ve bir bileklik buldu. Bu bileklik onda da vardı. Aklına yıllar önceki olay geldi. Kaybettiği çocuğunun Bulut'un onunla birlikte aldıkları bileklik geldi aklına. Ama nasıl olurdu bu, nasıl bir tesadüftü? Kadın inanmamıştı böyle bir şeye ama aklına bir kuşku düşmüştü, acaba demişti. Bunca yıldan sonra... Hayır, kabul edemiyordu bunu; bir süre sonra hemşireler Aras'ı odasına getirdiler, Aras uyuyordu. Kadın kafasını kaldırmaya cesaret edemiyordu. Aras kıpırdanmaya başlamıştı yavaş yavaş... Aras uyanınca biraz şaşırıldı ve kadına seslendi:

—Şey bakar mısınız?

Kadın, kafasını hafifçe kaldırıp Aras'a baktı. Rüya gördüğünü sandı fakat bu bir rüya değildi. Evet, bu Bulut olmalıydı, çok benziyordu. Tam bu sırada Aras soru sordu:

—Ben neden burdayım?

Kadın, olanları anlattı ve özür diledi ve Aras'a bir soru sordu bilekliği göstererek:

—Bu bilekliği nereden aldın?

—Bu bilekliği annemle beraber aldık, hatta sembolünü ben seçtim. Bak, bunun adı hayat ağacı; annem bana ben yanında olmasam bile bu bileklik hep senin bileğinde yaşamaya devam etsin derdi ama o artık yok.

—Annene n’oldu?

—Annem... O öldü.

Kadın anlamıştı olanları. Tam o sırada Aras, kadının elindeki bilekliği gördü. Aynıysından onda da vardı. Kadın adını sordu tam ona.

—Aras, dedi küçük adam.

—Aras Bulut, dedi genç kadın. Bu bileklik... Sen...

Aras duyduklarına inanamıyordu. Bu olabilir miydi? Kadın:

—Evet, Aras buradayım... Yanındayım...

Aras her şeyi kenara bırakıp sorgulamadan kadına, annesine sıkıca sarıldı ve kadın söz verdi Aras’a:

—Seni bırakmayacağım, bir daha asla ama asla.

Kadın ve Aras hiçkırıkları arasında zorla nefes alıyorlardı.

—Söz ver bana... Lütfen sözünden dönme.

—Söz... Söz veriyorum sana, seni bir daha asla yalnız bırakmayacağım.

Bennu ERTEM

Deniz Kenarı

Yine sıcak yaz günlerindeyiz. Deniz ve ailesi bu mahalleye yeni taşınmışlardı; Hasan amcaların evinin hemen ilerisinde, büyük çınar ağacının yanında bulunan yeni bir binaya. Ben kendimi bildim bileli bu iki katlı ev yıkılmaya yüz tutmuştu. Okula gitmeden önce eskiden buranın bahçesinde oyunlar oynardık. Fakat zamanla her tarafı otlar kapladı, bahçe duvarının bir kısmı yıkıldı falan derken ev viraneye döndü.

Deniz ve ailesi bir haftadır bu evi toparlamak için çabalıyordu. Bugün en sonunda eve taşındılar. Nakliye arabaları, koliler derken epey bir zorlandılar yerleşirken. Taşınmalarından yaklaşık bir hafta geçmişti ama Deniz'le tanışmaya daha fırsat bulamadım. Adını annesinin birkaç kere seslenmesinden dolayı biliyordum, zaten ekmek almaya gitmek dışında evden çıkmıyordu. Gerçi yabancılık çekmekte haklı, sonuçta bizim mahallede herkes birbirini tanır ama o kimseyi tanımıyordu. Annem komşuluk ilişkilerimizin güçlenmesini istediği için o lezzetli patatesli poğaçalarından yapıp Denizlere götürmemi istedi. Ben de onlarla tanışmak istediğim için itiraz etmeden söylediğini yaptım ve üstünde peçete olan sıcacık poğaça tabağını alıp evden çıktım. İki dakika sonra kapılarına vardım, heyecanla kapıyı açmalarını bekledim ve evet sonunda açıldı. Kapıyı annesi açmıştı, hemen söze girdim:

—Merhaba, ben hemen ilerde oturuyorum adım Erva. Bu poğaçaları annem gönderdi kabul ederseniz çok seviniriz. Hiç beklemeden cevap verdi:

—Merhaba kızım, çok teşekkür ediyorum ben Arzu. Böyle düşünceli komşularımın olması ne kadar güzel. Tam cevap verecektim ki arkadan bir ses geldi:

— Anne kim gelmiş?

—Deniz, oğlum gel; Ervay’la tanış.

Bir kaç saniye sonra Deniz kapıda belirdi Arzu teyze tekrar konuşmaya başladı:

—Bu Erva, biraz ötede oturuyormuş, poğaçaya getirmiş bize, ben bu poğaçaları mutfağa götürüyüm siz tanışın.

Deniz, soğuk bir ifadeyle kafasını salladı; anlaşılan zor bir çocuktur. Heyecanla elimi uzattım:

—Merhaba ben Erva, sen de Deniz’sin anladığım kadarıyla. Memnun oldum.

Az öncekinden daha da soğuk bir tavırla elini uzattı:

—Ben de memnun oldum.

Doğrusu şaşırmadım çekinmekte haklıydı, yani ben olsam ben de çekinirdim galiba.

Akşam Bade ile meydandaki kafeye gidecektik. Birkaç saniye Deniz’i çağırırsam nasıl olur diye düşündükten sonra heyecanla konuşmaya başladım:

—İııı şey, akşam yakın arkadaşım Bade ile meydana meşhur bir kafe var oraya gideceğiz, seni yakından tanımayı çok isterim, bize katılmaya ne dersin?

Beklemediğim bir ses tonuyla cevap verdi:

—Neden olmasın?

Gerçekten çok şaşırılmıştım çünkü resmen sesi gülümsüyordu. Beklemeden şaşkın yüzümle cevap verdim:

—Tamam o zaman, akşam seni çağırılmaya gelirim, beraber çıkarız.

Tebessüm ederek kafasını salladı ve kapıyı kapatıp içeri girdi. Birkaç dakika kapıda öylece bekledim. Bu neydi şimdi? Bu çocuk hep böyle bir sıcak bir soğuk muydu? Kendi kendime soru sormayı bırakıp hızlıca merdivenleri inip eve doğru ilerledim.

İçeri girdim anneme birkaç şey söyledikten sonra yarın onlara tanışmaya gideceğini söyledi. Tepki vermedim.

Akşam olmasını beklerken kapı çaldı. Bade'nin geldiğine adım gibi emindim çünkü bizim ev onun evi, onların evi benim evimdi. Aramızdaki ilişkinin ne kadar sıkı olduğunu bu cümleden anlayabilirsiniz. Annem kapıyı açtığı gibi duydum yine: “Naber Selduşum, Erva içerde mi?” dediğini. Ne zaman bize gelse şu cümleleri söyleyerek içeri girer, hiç şaşmaz. Annemin sesini duyduktan sonra yine kapımı açıp daldı içeri. “Erva, senin yeni taşınan çocuğun evine girdiğini duymuş Buğra. Cidden tanışmaya mı gittin?” Umursamaz bir tavırla annemin poğaçaya yaptığını ve götürmemi istediğini söyledim ve en sonunda kafeye Denizi de çağırdığımı söyledim. Öyle bir çılgılık attı ki aşağıda yaşayan Neriman teyzenin az sonra yukarı ses yapıyorsunuz diye çıkacağına emindim. Badey'e aramızda geçen diyalogu anlattım ve o da anlam veremedi. Sohbeta dalmıştık ve akşam olduğunu fark ettik. Annem yemeğin hazır olduğunu söyleyince yemek yemek için mutfağa doğru ilerledik. Bade yemeğini yedikten sonra hızla eve hazırlanmak için gitti. Ben de yemekten sonra dolabımı açıp hazırlanmaya başladım. Hazırlandıktan sonra Bade geldi ve birlikte Denizlerin evine doğru ilerledik. Ben apartmandan içeri girip yine kapılarını çaldım. Bu sefer kapıyı Deniz açtı. Hiçbir şey söylemedim, sadece yüzüne baktım. Bir kaç saniye sonra, “Hemen geliyorum, bekle” dedi. Tebessüm ederek kafamı salladım. Yaklaşık iki dakika bekledim ve arkadan, “Anne, ben çıkıyorum.” diye bağırdığını duyduktan sonra karşımda belirdi:

— Eee nereye gidiyoruz?

— Dediğim gibi meydanda güzel bir kafe var oraya.

Bu sefer tepki vermedi. Beraber merdivenleri indik. Bade aşıağıda bizi bekliyordu. Bu sefer elini uzatıp tanışmak isteyen Deniz oldu. Bade, gözlerini büyüterek bana baktıktan sonra Deniz e karşılık verdi. Evet, sıcak tavırlarla tanışmışlardı ve ben yine şaşkıyım...

Yolda giderken bir sürü şeyden bahsettiler. Kitaplar, filmler, dersler... Deniz, beklediğimden daha samimiydi. O sabahki soğuk Deniz'den eser yoktu. Nihayet vardık kafeye. O kadar doluydu ki masaların boşalması için yarım saat kadar bekledik. Masalardan biri boşaldığı gibi hemen oturduk. Bade'yle Deniz yan yana oturdular, ben ise karşılılarına oturdum. Garson geldiğinde siparişlerimizi verdik. Evet, yine çok samimi sohbet geçiyordu aralarında, sanki 40 yıllık arkadaş gibiydiler. Açıkçası bu durum sebepsiz yere beni rahatsız etti. Gülüşükleri sırada araya soru sorarak girdim:

— Eee Deniz, siz neden taşındınız buraya?

Deniz, bu soruların cevabını Bade'ye vermiş olabiliridi ama ben sohbetlerine kulak asmadığım için bilmiyordum. İkisinin kakkahası da aynı anda duraksadı, gözler benim yüzüme döndü. Deniz, yine çok samimi bir şekilde cevap verdi bana:

— Babamın işi yüzünden sürekli şehir değiştirmek zorunda kalıyoruz. Aslında bakarsan bu durumdan rahatsız olurduym önceden ama şu an halimden gayet mutluyum.

Ben, bu sefer gerçekten susmaya karar vermiştim çünkü iyi anlaşmaları beni neden rahatsız etsin? Bade de öyle bir kız değil zaten, onun mutluluğu beni neden üzsün ki? Bir an önce kendimi toparlayıp sohbetlerine dâhil olmaya çalıştım ve evet başardım. Üçümüz sanki yıllardır çok yakın üç arkadaş gibi gece sonuna kadar koyu bir sohbet etmiştik. Deniz'in "Kalkalım mı artık?" sorusuyla ayaklandık. Deniz, telefonun ekranını açtı ve çok kez annesinin aradığını söyleyerek telefonu kulağına götürdü.

Muhtemelen annesini arıyordu. Hiçbir şey söylemedi, sadece bembeyaz oldu. Bembeyaz... Bir kaç saniye sonra başını tuttu sanki başı dönüyormuşçasına gözleri devrildi. Biz iki kolundan tutuyorduk, sandalyeye oturttuk ve sorduk, “Deniz, ne oldu?” Bade, şu cümleyi tekrarladı birkaç kez ve Deniz kendine geldiğinde masanın üstünde duran telefonu aldı, rehberine girdi, annesini aradı tekrar:

— Tamam anne, sakinim. Nasıl olmuş peki? Neredesiniz şu an? Tamam geliyorum hemen.

Bade yine tekrarladı sorusunu. Deniz nihayet cevap verdi.

— Babam... Babam kaza geçirmiş. Hastaneye kaldırmışlar. Ben... Ben şimdi gidiyorum hastaneye, siz eve gidin. Sesi o kadar kötüydü ki... Hızlı adımlarla ilerledi. Peşinden gidecektim ki Bade kolumu tuttu:

— Yalnız gitse daha iyi olacak.

Üstelemedim, sadece kafamı sallayarak onayladım ama sonra Deniz’in İstanbul’u tanımadığı aklıma geldi. Bade’ye söyledim, bana Deniz’in anneannesinin İstanbul’da yaşadığını ve sürekli gezmek için geldiklerini söyledi, sanırım sohbetlerine kulak asmadığım zaman söylemişti Deniz. Yine tepki vermedim. Hesabı ödeyip çıktığımızda evin yolunu tuttuk. Yolda ikimiz de tek kelime etmedik. Eve yaklaştığımız sırada ise, “Deniz’i arasam mı?” dedi Bade. İyi ama numarası var mıydı Bade de? Deniz ona numarasını mı vermişti? Sorulara kafamda cevap verdikten sonra cevap verdim:

— Yok, bence arama kısa bir süre oldu. İyi değildir zaten bir de biz yormayalım.

— Haklısın. En iyisi sabah olmasını beklemek.

Ben de kafamı sallayarak onayladım ve ayrıldık. Anahtarımınla kapıyı açtım, annem salondan çıkıp yanıma geldi:

— Kızım, nasıl geçti akşamın?

İstemeye istemeye Deniz'in babasının kaza geçirdiğini ve apar topar hastaneye gittiğini anlattığım sırada annem şok içindeydi.

— Durumu nasıl? İyidir inşallah ya, çok üzüldüm.

— Bilmiyorum anne, kimse bilmiyor. Ben yatıyorum, iyi geceler.

Annem de iyi geceler dedikten sonra odama girip kapımı kapattım. Kapıya yaslanıp derin bir nefes aldım ve pijamalarımı giyip bir an önce uyumaya çalıştım. Ama Deniz'in o anı aklıma geldikçe gözlerim yanıyordu. Gözlerim sürekli kapanıp açılıyordu. Bu sefer açtığımda ise odamın duvarına yansıyan ağaç gölgesini gördüm. Sabah olmuş. Telefonumu elime aldım uykulu gözlerle saate baktım. Saat daha yeni 7 olmuştu. Biraz daha uyumaya karar verdim ve uyudum. Birden yerimden fırladığımda kapı çalıyordu. Daha doğrusu yumruklanıyordu. Tam odadan çıktığım sırada annemin korkulu gözleriyle buluştum.

— Merak etme anne, Badedir.

Kapıyı açtım ve evet, Bade gelmişti. Bir dakika, ağlıyor muydu o? Evet, ağlıyordu. Annem Bade'yi kolundan tutup içeri çekti.

— Kızım ne oldu? Ne bu halin?

—Deniz... De—Deniz.

—Ne oldu Deniz'e?

—Babası... Babası...

— Ne olmuş babasına Bade? Cevap versene!

— Babası... Babası... Ölmüş!

3 Yıl Sonra

Yine deniz kenarındayım, yine aklımda o. Liseyi bitirdim, kazandım istediğim bölümü. Hukuk fakültesi, bundan sonra hayatımı adadığım tek şey buydu. Mesleğim, geleceğim. Ama şu deniz kenarına ne zaman gelsem

aklımda o. Babasını kaybettikten sonra annesiyle beraber terk ettiler Şu koca İstanbul u. Haklılardı. İstanbul onlardan en değerli varlıklarını almıştı. Üç yıl oldu, koskoca üç yıl. O zamandan beri Deniz'i görmedik, göremedik. Numarasını deęiŐtirmıŐti, ona ait hiçbir Şey yoktu. Sadece bir günde tanıdığın birini neden bu kadar umursuyorsun ki diyebilirsiniz. Çünkü babasını kaybetti. Babasını... Belki ben babamı kaybetmedim ama babam beni kaybetti, artık yoktu benim için. Doğrusu bizi terk ettiği günden beri. Ama en azından hayatta. Peki, Denizinki?..

Ceren ÖZTÜRK

Sessizliğin Aşkı

İzmirli bir ailenin kızıydı Hüzün, İzmir Anadolu Lisesinde okuyordu. Hüzün, çok iyi bir arkadaşımızdı bizim. Ne zaman kendimizi kötü hissetsek hep yanımızda olurdu. Gizem, Sevdâ, Hüzün ve ben ayrılmaz dörtlüydük lisede. Gerçekten de kimse ayıramıyordu bizi. Öğretmenlerimiz bizi çok severdi, biz de onları tabii ki. Hele Pınar Hoca'yı hiç unutmuyoruz.

Pınar Hoca, okulumuzun edebiyat öğretmenlerindendi. Herkes onu sever ve sayardı. Hiçbir zaman bırakmadı öğrencilerinin elini. En çok da Hüzün'ün elini. Hüzün, bizden daha çok sever Pınar Hoca'yı. Yani o hep öyle söylüyor. Hüzün'ün harika bir şiir yazma becerisi vardı. Pınar Hoca ile birlikte yarışmalardan yarışmalara koşuyorlardı o zamanlar. Zaten şair olacaktı. O zamandan belliydi. Şiirlerinin teması hep "aşk"tı, aşkın kazandığı gibi Hüzün'ün şiirleri de hep kazanıyordu. İşte biz böyle böyle lise son sınıfa geldik.

Sınıfımıza yeni bir öğrenci gelmişti, Alkan. Tabii, hemen kim olduğunu öğrendik bütün sınıf. Babasının kaymakam olduğunu, geçici bir süre için burada olduğunu, babasının buraya 1 yıllık görevi için geldiğini falan işte. Çok saygılıydı, hepimiz çok sevmiştik Alkan'ı. Ama Hüzün farklı sevdi onu. Alkan daha sınıfa ilk girdiğinde anlamıştım Hüzün'ün bakışlarından. Tabii, Hüzün bize çaktırmadığını sanıyordu. Unutmuş olmalıydı o dönem bizim onu bakışlarından tanıdığımızı. Birkaç gün sonra Hüzün bize: "Alkan'a karşı bir şeyler oldu sanki bende. Fark ettiniz mi?" Biz de hep bir ağızdan: "Evet, hem de daha ilk günden." dedik. Utandı biraz. Çok güzel kızdı Hüzün. Masmavi gözlerine bakmayadurun, sanki gökyüzünü izlerdiniz. Gece gibi karanlık saçlarından yıldız kayardı, dilek tutmak isterdiniz. Hüzün farklıydı, hepimizden farklıydı. Başarı desem Hüzün derdiniz.

Ah tabii, biz hemen harekete geçtik Alkan ve Hüzün'ü bir araya getirmek için. Alkan zaten herkesle iyi anlaşıyordu. Biz de hep laf arasında Hüzün'den bahsederdik. İşte sonunda ondan sevinçten havaya uçtuğum cümleyi duydum. Hatta bir de ilk bana dedi: “Hüzün böyle herkesi büyüler mi?” diye. Çok gizem dolulardı, uzaktan severlerdi birbirlerini. Seyrederdiniz siz de bizim seyrettiğimiz gibi. Film derdik biz onlar için. Siz de tesadüf işte derdiniz. Çünkü aşkın tesadüfleri sevdiğini haykırıyorlardı onlar.

Alkan'dan sonra Hüzün'ün şiirleri hep daha bir anlamlı oldu. Bir sürü madalyalar kazandırdı bizim okulumuza. Onu ilk ayakta alkışlayan biz olurduk ilk önce. Hem ailesini, hem Pınar Hoca'yı, hem de bizi gururlandırmayı hiç bırakmadı. Alkan'a bakışlarıyla hep teşekkür ederdi. Alkan hep onu hayranlıkla izledi. Bir gün Sevda'ya demiş işte: “Hüzün'e hislerimi açıklamak istiyorum ama biliyorum ki bu iş cesaret ister. Bir süre benim de o cesareti toplamam gerekiyor. Şimdilik sana söylüyorum sadece, aramızda.” Çok sevinmiştik Alkan'ın bunu söylemesine ama Sevda: “Ne olduysa hep o sözden sonra oldu.” der. Gerçekten de haklı.

Hüzün, Alkan'a karşı hislerini bir onaylayıp bir reddederdi. Çünkü biliyordu ki Alkan geçici bir süreliğine burada ve eğer Hüzün buna inanırsa sonu acı olur. Biz de bu bağlamda hep Alkan'ın gideceği günü düşünürdük. Hiç aklımıza gelmedi bir gün Hüzün'ün bize veda edeceği.

Bir gün geldi okula, elinde kocaman bir buket. Pınar Hoca içinmiş. Sanki çok ağlamış da gözleri şişmiş gibiydi Hüzün'ün o gün. Biz de bir şey demedik nasıl olsa söyler ne olduğunu diye. Söyledi de zaten ama ilk Alkan'a söyledi. Bahçedeydik o gün. Alkan ile konuşuyorduk. Hüzün geldi yanımıza. Hâlâ çok üzgündü: “Noldu?” dedik. Hüzün de: “Konuşuruz sonra, Alkan konuşalım mı?” dedi. Alkan da onunla bir köşeye geçti. Biz de onları izliyorduk. Hep Hüzün konuşuyordu, Alkan'dan da bir şeyler bekliyorduk ama Alkan'ın ağzını bıçak açmıyordu. Hüzün hiç bileğinden çıkartmadığı bilekliği çıkarttı ilk defa, üstelik bir de

Alkan'a verdi onu. Hüzün arkasını dönüp birkaç adım attıktan sonra duraksadı ve Alkan'a geri döndü. Sarıldılar bir süre ama ikisi de ağlıyordu. Hüzün ne konuştu bilmiyorum ama ikisi de çok üzgünlerdi. Farklıydı onlarınki zaten, biz hep söyledik “Sessizliğin Aşkı” diye. Hüzün, Alkan'ın yanından ayrılınca hemen yanına gittik çünkü anlamıştık bir şeyler bayağı bir ters gidiyordu. Hüzün ağlamaya devam ediyordu, sarıldı hepimize tek tek. Uzun uzun sarıldı hem de. Konuşmaya başladı sonra titreyen sesiyle: “Ben gidiyorum. ... Bursa'ya. Babama oradan çok iyi bir iş teklifi gelmiş. O da beni, bizi hiç düşünmeden kabul etmiş biliyor musunuz? Hiç gitmek istemiyorum ama gidiyorum. Hepinizi çok özleyeceğim ve hepinizi çok seviyorum. Hep mektup yazacağım size, hiç kopmayacağım sizden. Siz de benden kopmayın. Bu okul, siz, hatta Alkan bile çok şey kattı bana. Yarından itibaren gidiyorum artık buram buram deniz kokan bu memleketimden. Ama ne siz benden gidiyorsunuz ne de ben sizden. Hatta sizi de götürüyorum Bursa'ya, kalbimde ve içimde taşıyarak.” Hepimiz ağlamaya başlamıştık. Çünkü biz dört yapraklı bir yoncaydık ve çok şanslıydık. Şimdi bir yaprağımız kopuyordu bizden, bütün şansımız alt üst olacaktı. Ben anlamıştım zaten o gün. Yanımızdan ayrılmayan Hüzün, bizim yanımıza bile gelemiyordu. Uzaktan gözleri dolu dolu bakıyordu hep bize. Dördümüz birden sarıldık sonra. Hüzün tekrar konuştu: “Biliyorum siz hep benim yanımdaydınız, yine öyle olacaksınız. Söz veriyorum size, çok başarılı bir şair olacağım. Demek ki böyle olması gerekiyormuş. Sınav senemiz sakın salmayın kendinizi. Biz çok güçlüyüz, siz çok güçlüsünüz. Sadece yaşayacağım şehri değiştiriyorum, sizleri değil. Siz benim kardeşlerimsiniz. İnsan kardeşini değiştirebilir mi hiç?” Ben girdim söze: “Kızım napacağız biz şimdi sensiz?” “Sınavınıza odaklanacaksınız, sonra hepimiz çok iyi yerlerden mezun olacağız ve yeniden bir arada olacağız.” dedi Hüzün. Alkan, hiçbir şey söylememiş o gün ona ama Hüzün hep: “Söylemesine gerek yoktu bir şeyler, ben hissettim zaten.” derdi.

Artık onun için yeni bir hayat başlamıştı. Ertesi gün ailesiyle Bursa'ya gittiler. Giderken Alkan'a bir şiir yazıyormuş ama ağlamaktan yarım kalmış tabii. O da kendi kendine bir karar almış ve bu şiiri bu gözyaşlarıyla yarıda bırakmayı, eğer Alkan'ı bir daha görürse o zaman tamamlayacağını söylemiş kendi kendine.

Bursa Lisesinde devam etmiş eğitim-öğretimine. Bursa Lisesinin müdürü ilçede çok saygı gören biriymiş üstelik oğlu da Hüzünlerin sınıfındaydı. Ahmet, müdürün oğlu, ilk gördüğünde vurulmuştu Hüzün'e. Hiç belli etmemişti ama Hüzün'e bunu.

Hüzün gittikten iki ay sonra Gizem'e Hüzün'ün ilk mektubu ulaştı. Üniversite sınavına ve bizim buradan mezun olmamıza iki ay kalmıştı. Alkan'ın da gitmesine tabii. O iki ayda okul biraz üzüldü Hüzün'ün gidişinin ardından. Biz Alkan ile daha iyi anlaşıyorduk sınıfta. Herkes zaten sınav telaşına girmişti artık. Hüzün'e gönderdiğimiz mektupta hepimiz söyledik, Gizem yazdı. Bu mektubun ona iki ay sonra gideceğini hesap ederek Alkan'ın gittiğini de söyledik. Bu mektup ona ulaştığında gazetelerden eksilmiyordu Hüzün. Alkan onu hep gazetelerden takip ederdi. Katıldığı ulusal yarışmalarda adını duyurmuştu. Ahmet Hüzün'ü sevdiğini hiç belli etmiyordu fakat babası sayesinde yarışmaları öğrenip hep Hüzün'ü bilgilendirirdi. Hüzün, zaten Pınar Hoca sayesinde büyük bir tecrübeye sahipti. Katıldığı yarışmalardaki şiirlerini gazetelerden okudukça yine ortalığı yıkıp geçtiğini anlıyorduk.

Zühre teyze, Hüzün'ün annesi, Hüzün'e: "Şiirlerini hep sakla kızım." derdi. Hâlâ da bırakmıyor demeyi belli ki. Hüzün ile birlikte biz de gazetelerden kesip saklıyorduk Hüzün'ün şiirlerini. Biz Zühre tezeyi çok severiz. Hatta Hüzün'e hep: "Harika Annenin Harika Kızı" derdik. Zühre teyze sonra Hüzün'e Gizem'den mektup geldiğini söylemiş. Hüzün de okumuş hemen. Alkan'ın gittiğini ve bir daha asla onunla kavuşamayacağını kabullenmişti artık. O günden sonra içinde en derinlerde seviyordu Alkan'ı Hüzün. Tıpkı Alkan gibi.

Mezun oluyorduk artık. Üniversite sınavına girmiş ve çıkmış, bir kuş gibi hafiflemiş, mezuniyetinin tadını çıkartıyordu herkes. Ben her zaman hedeflediğim Radyo, Televizyon ve Sinema Bölümünü kazandım. Herkes bir yere yerleşti. Hüzün de tabii. Alkan da İstanbul'da İşletme Bölümünü kazanmıştı. Alkan'dan bize kalan son bilgi artık İstanbul'da olduğuydu. Hüzün'e yazdım bunu hemen tabii.

Aradan yıllar geçti hepimiz mezun olduk. Hüzün Ahmet ile bağıni hiç koparmamıştı. Ahmet hep onun yanındaydı. Eli omzundan hiç çekilmedi. Alkan da onu gazetelerden takip etmeye devam ediyordu. Hüzün de unutmamıştı tabii Alkan'ı. Herkes bir hayat telaşına atılmıştı artık. Hüzün bunu yıllar önce yapmaya başlamıştı, Alkan da İzmir'den gittikten sonra.

Artık Hüzün'ün şiirleri herkesin ağzındaydı. Sayısız olan şiirlerinden bestelenenleri mi ararsınız, şiir gecelerinde okunanları mı? Herkes sevdiğine ya söylüyordu ya da okuyordu şiirleri. Hüseyin amca, Hüzün'ün babası dışarıdan sert mizaçlı bir adamdı ama tanışanız pamuk gibi biriydi. Mühendisti o da ama emekliye ayrılmış birkaç yıl önce.

Hüseyin amca ve Zühre teyze Hüzün'ün evlenmelerini istiyordu. Bir gün Hüzün'e bunu söylemeye karar verdiler. Önce Zühre teyze girdi lafa: "Kızım hayatın boyunca bizi gururlandırdın. Artık iş sahibi, kendi ayaklarının üzerinde durabilen bir kadınsın. Ben de hep bunu isterdim zaten. Altın bileziği koluna takıp evlenmeni dilerdim hep. Bence artık evlenmenin zamanı geldi. Bu bana düşmez tabii ki senin kararın. Ama biz Ahmet'i uygun görüyoruz kızım çünkü kaç senedir yanından ayrılmadı, en kötü zamanında bile yanındaydı ve üstelik iyi bir ailenin çocuğu." Hüzün'ün gözleri doldu çünkü ne zaman evlilik lafını duysa aklına Alkan gelirdi. Alkan da hep arkasındaydı Hüzün'ün ama tabii Hüzün bunu göremiyordu. Alkan hâlâ seviyordu onu. Hep Galata Kulesi'nin onun için ayrı bir anlamı olduğunu söylerdi. O yüzden mezun olduktan sonra Galata Kulesi'nin yakınlarında bir otel açmış. Hüzün Hüseyin amcaya bakıp:

“Babacığım, biraz düşünmek isterim bu konuda sen de uygun görürsen.” dedi. Hüseyin amca: “Tabii ki kızım lafi mı olur hiç? Ama annene katılıyorum. Hayat senin hayatın, iyice düşün taşın.” dedi. Hüzün odasına çekildi ve gizli gizli ağladı.

Biz de o gün Hüzün’e sürpriz yapmak için Bursa’ya gittik. Tesadüfen tam da Hüzün’ün zor bir anında yanında bittik. Evlerine gidip biraz Hüseyin amca ve Zühre teyzeyle sohbet edip Hüzün’ü de alıp dışarı çıktık. Hüzün bize bahsetti biraz. Sonra: “Eğer evlenirsem Alkan’a ihanet ederim.” dedi. Biz de buna karşı çıktık ve söze ilk ben girdim: “Saçmalama, tamam Alkan’ı hâlâ unutamamış olabilirsiniz ama hayat devam ediyor. Yuvanı kurmak zorundasın Hüzün. Alkan’ın şu anda ne yaptığını bilmiyoruz hiçbirimiz. Belki o çoktan yuvasını kurdu. Ahmet bence de doğru kişi ama sen de biliyorsun evlilikler ikiye ayrılır: mantık evliliği ve aşk evliliği.” Gizem konuştu sonra: “Ela haklı Hüzün. Senin aşk evliliği yapman zor görünüyor. Mantık evliliği yapıp yuvanı kurmalısın.” Sevda da başını sallıyordu onaylar bir biçimde. Ahmet gerçekten de iyiydi bu arada.

Hüzün kararını verip kalbinde Alkan ile sadece bir nikâh töreni eşliğinde Ahmet ile evlendi. Bir yıl sonra da Hazal doğdu. Hüzün’ün artık tek şeyi Hazal olmuştu. Şiire de ara vermişti bu süreçte. Hazal, müthiş bir bebektir. Biz onu “bal çocuk” diye severdik teyzeleri olarak. “Teyzeleri” diyorum çünkü gerçekten de biz kardeşlik artık. Ahmet çok iyi bir eş ve baba olmuştu. Hüzün ile evlilikleri çok iyi gidiyordu. Ancak ne çok yakınlardı ne de çok uzak. Mutlulardı, dışarıdan mutlu bir aile tablosu olarak gözüküyorlardı.

Alkan görüyordu Hüzün’ün evlendiğini. Çok üzülmüştü ama onun daha çok üzüleceği olayları vardı. Hüzün’ün evlendiğini görmeden birkaç gün önce babası Haktan Bey’i ve annesi Nalan Hanım’ı trafik kazasında kaybetmişti. Tek yolunda giden şey oteldeki işleriydi.

Hüzün hep başarısının kaynağının Alkan olduğunu söylerdi. Biz de onaylardık çünkü biliyorduk ki onu hâlâ unutmadı. Hüzün'ün şiirleri hep okurlar tarafından sorgulanırdı: “Nasıl bu kadar mutlu olup böyle acıklı şiirler yazabiliyorsunuz?” derlerdi. Hatta röportaj bile isterlerdi Hüzün'den bu konu hakkında ama Hüzün hep kibarca reddederdi. Keşke her şey dışarıdan görüldüğü gibi olsaydı. Hüzün'ün tek içi dışı bir olmadığı konu buydu. Hatta biz bile onunla Alkan hakkında konuşmak istedikçe lafi pek uzatmazdı.

Ben de TV'de bir kanalda ünlüleri konuk eden bir programın sunucusuyum birkaç yıldır. Okurlar onu bile diyor: “Hüzün Hanım en yakın arkadaşınızın böyle bir programı varken niye katılmıyorsunuz?” diye. Bana bile istekler geliyor ama Hüzün reddettiği için ben de reddediyorum tabii.

Hazal artık büyümüştü. Annesi gibi çok güzeldi. Bakan bir daha bakardı Hazal'a. Balköpüğü gözleriyle büyülerdi herkesi. Kıvrırcık saçları ve çilleriyle adeta bir tabloyu anlatırdı. Hüzün de Hazal büyürken 4-5 tane kitap bastırdı. Kısa sürede çok satılanlar listesine yazılmıştı Hüzün'ün şiir kitapları. İlk imza gününü hep Eskişehir'de yapmayı hayal ederdi. Bunu da gerçekleştirmek için önce Eskişehir'den, tarihi bir yerden yer ayırttırdı. Sonra gazetelere ilan verdi ve ben de programım da bunu canlı yayında herkese duyurdum. Okurlar adeta Hüzün'ün imza günü biletlerini havada kapmışlardı. Alkan'ın da o gün orada olacağını biliyordum ama yine de çok merak ediyordum. Ki öyle de olmuş, Alkan ilanı görür görmez en önden almış bile biletini.

Eskişehir'e biz de gittik Hüzün ile değişiklik olsun diye. Açıkçası öyle de oldu gerçekten de. Çok güzeldi Eskişehir, çok eğlendik, gezdik, dolaştık. İmza gününden bir önceki geceye kadar karış karış gezdik. Ama Hazal, okulu olduğu için gelemedi bizimle. Ahmet ile Bursa'da kaldı. Çok üzüldüğü için ona da başka zaman için söz verdik. İmza günü geldi, biz kulisteyiz. Okurlar yerlerini aldı ve Hüzün'ü bekliyorlar. Benim gözüm

Alkan'ı arıyor perdenin arkasından ama gözükmemek için tam göremiyorum. Hepimizin kafasındaki tek soru Alkan'ın gelip gelmediğiydi çünkü o an. Hüzün çok heyecanlıydı. Alkan en öndeymiş o gün, hoş görsem tanıyabilir miydim bilmiyorum ama Hüzün kesin tanırdı. Hüzün'ün telefonu hiç susmadı ama Hüzün açamıyordu, sahneye çıkmasına dakikalar kalmıştı çünkü. Artık o kadar fazla çaldı ki ben açtım. Arayan Hazal'dı. Ağlıyordu ve annesini istedi telefona ısrarla. Ben de vermek zorunda kaldım Hüzün'e ama okurlar da salondan söylenmeye başlamışlardı. Hüzün adeta Hazal'dan aldığı haberle şoke oldu ve telefonu kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ahmet'i kaybettik biz o gün. Ne Alkan Hüzün'ü görebildi ne de Hüzün yıllardır hayalini kurduğu ilk imza gününü yapabildi.

Apar topar Bursa'ya geri döndük. Ertesi gün Ahmet'i gözyaşları eşliğinde toprağa verdik. Artık sadece Hüzün ve Hazal kalmıştı. Onlar için çok zordu. Bir an bile yanlarından ayrılmadık. Ani oldu ama işte kalp krizi böyle hayatları bir anda alt üst ediyor.

Ahmet'in ölümüyle ve okurun tepkisiyle Hüzün'ün yazacağı son şiir kitabının çalışmaları yarım kalmıştı. İki yıl gibi bir sürede kızı ile ancak toparlanabildi Hüzün. O imza gününde aşk sevedemedi tesadüfleri, ikisi de göremedi birbirlerini.

Hazal babasını kaybettikten sonra aynı tüm yetimler gibi çabuk büyüdü. Çok çabuk olgunlaştı. Derslerine dört elle sınımsıkı sarıldı hep. Çok anlayışlı ve çok güçlüydü Hazal. Annesinin omzundan eli hiç eksik olmadı. Gururlandırıyor bizleri de annesinin yaptığı gibi.

Bir gün anne kız sohbet ederken laf lafı açmış ve Hüzün'ün lise yıllarına gelmişti konu. Hüzün de Alkan'ı anlatmış Hazal'a. Hazal annesi anlatırken can kulağıyla dinlemiş Hüzün'ü. Sonra: "Demek okurlar hep o yüzden soruyorlardı sana: Nasıl böyle şiirler yazabiliyorsunuz? diye." demiş Hazal. Hüzün de tebessüm ederek başıyla onaylamış. Hazal da: "Bence Ela teyzemin programına katılmalısın anne. Okurların ne

okuduğunu bilmeli. Anneannem ve dedem onu öğrenmeli. Ona da duyurmuş olursun belki sesini.”

Birkaç gün sonra Hüzün çıktı programıma. Canlı yayında anlattı her şeyi. Okurlar kaptırmıştı kendini. İzlerken tek gözyaşlarını tutamayan Alkan ve Zühre teyzelerdi. O gün yayını Eskişehir’de o imza yerinde düzenledik. Orası daha bir anlam katmıştı yayına. Yayını kapatmadan önce Hüzün’ün ağzından dökülen şunlardı: “Anneciğim ve babacığım siz o gün beni Bursa’ya getirerek kaderimi değiştirmiş olabilirsiniz ama size asla kızgın değilim. Şu anda dökülüyorsa gözyaşlarınız yanaklarınızdan silin onları. Buraya biricik torununuz Hazal’ın desteğiyle çıktım ve biliyorsunuz Hazal sizin ağlamanızı asla istemez. Ben de istemem çünkü ben buralara eğer şu an beni izliyorsa Pınar hocamın desteği başta olmak üzere sizin, merhum eşimin, kızımın, arkadaşlarımla ve eğer o da beni şu an izliyorsa her zaman kalbimde taşıdığım Alkan’ın sayesinde geldim. Sevgili okurlarım sizin de sayenizde tabii. Bugüne kadar sorularınızı cevapsız bıraktığım için üzgünüm fakat kısmet bugüneymiş. Çalıştığım ve basılacak olan kitabının son bir işi kaldı ve eğer siz onu bir gün okursanız ben Alkan ile bir şekilde bir araya gelmişim demektir. Sizleri çok seviyorum.”

Çok güzel bir yayındı o gün. Uzun bir aradan sonra tekrardan dillere destan oldu Hüzün’ün şiirleri. Okurların bir merakını giderip bir merakını canlandırmıştı Hüzün o gün yayında. Biz de bilmiyorduk son kitabının son işini ve kitabın isminin ne olduğunu.

Bursa’ya döndük yayından sonra. Yıllar önce Hazal’a verdiğimiz sözü Hüzün’ün sürprizi ile tutmuş olduk. İstanbul’da Galata Kulesi’nin yakınında bir otelden rezervasyon yaptırmış Hüzün bizim için. Tatile gittik 1 haftalığına. Gerçekten de İstanbul’un lüks otellerinden biriydi. Hüzün arabayı otoparka koymadan önce bizi indirdi. Biz de resepsiyona gittik.

Bizim yaşlarımızda uzun bir adam duruyordu resepsiyonda, anahtarı alıp odaya çıktık sonra. Arkamızdan Hüzün girmiş otele. Resepsiyondaki adamı görünce elinde bavullar lak diye yere düştü. Sessizce: “Alkan” dedi. Ne güzel bir tesadüftü bilmiyorum ama gerçekten masal gibi bir tesadüftü. Sonra resepsiyonda Alkan önündeki kâğıtları karıştırırken başını kaldırıp: “Buyurun nasıl yardımcı olabilirim?” demeye kalmadan “Hüzün” diyebildi şaşkınlıkla. Hüzün: “Alkan inanamıyorum, gerçekten sen misin? Neredeydin bugüne kadar? Kalbine birini nasıl gömülür çok güzel öğrendim. Diyememiştin sana veda ederken seni çok sevdiğimi. Galata Kulesi’nin yakınlarında bir otel açman beni çok duygulandırdı. Nasıl da unutmamışsın.” Alkan da: “Yıllar geçse de üstünden bu kalp seni unutmuyor mu?” demişti ve sarılmışlardı ağlayarak. Tıpkı o gün vedalaşırken sarıldıkları gibi.

Parçalar şimdi oturuyordu bende. Demek Alkan hep o yüzden söylerdi: “Galata Kulesi’nin bende ayrı bir hikâyesi var.” diye. O gün Hüzün Alkan’a:

—Galata Kulesi’nin efsanesi biliyorsundur. Ben senden önce şiirlerimin çoğunu bir gün sevdiğim adamla o kuleye çıkacağımı hayal ederek yazmıştım. Sen geldin ve ben hep seninle çıktığımızı hayal ederek yazmaya başladım. Öyle yapmaya devam edeceğim. Nasıl onlar bir efsaneyse bizim bu aşkımız da buranın efsanesi olarak kalacak bende. Ne seni unutacağım, ne de sana karşı hislerimi. Her zaman her yerde yanımda olacaksın sen benim. Eğer bir gün bir yerlerde karşılaşırsak kaderimiz hep birmiş diyebileceğim. Karşılaşamazsak kaderimiz buymuş der kalbime gömerim. Demiş. Sonra bilekliğini göstererek: “Bunu bileğine taktıkça beni hatırla. Bende değeri çok büyük, sende de öyle olsun. Bunu taktıkça bu sözlerimi hatırla. Yanında olduğumu hisset. Bir gün görürsem seni ve bunu bileğinde anlarım ki yıllar geçse de üstünden unutmamış bu kalp bizi.”

Hüzün sonra mesaj atmış bana: “Buldum Alkan’ı buldum. Galata’ya gidip geleceğiz.” Bir koşu Hazal’a ve kızlara haber verdim. Biz burada havaya uçtuk sevinçten, onlar da orda uçmuş. Ama hala düşünürüm. Ne biz Alkan’ı tanıyabildik o gün ne Alkan bizi.

Hüzün odaya girdiğinde hepimiz başına üşüştük. Anlattıkları hepimizi büyüledi. Yıllar yıllar... Kolay değil sonuçta ama anlaşılın yılların hasretini gidermiş onlar o meşhur Galata Kulesi’nde. Sonra Hüzün eline bir kalem bir de eski, cüzdanında taşıdığı, üstünde bir şeyler yazan bir kâğıt aldı ve bize şu dizeleri okudu:

*Bizden aldılar meyvelerimizi
Ayrılmak gelmiyor içimden
Korkular tek tek savruldu şimdi
Kopmak istemiyorum senden
Bir çocuk gibi ağladım
Kurtulamıyorum çaresizliğimden
Kaçamadım sardılar beni.
Çok mutluyduk eskiden.*

Söze girdi Hüzün sonra: “Şimdiki şiirlerime göre çok acemiyim ama benim için değeri çok büyük. O yüzden acemiymişim gibi devam edeceğim. Yazamamıştım o gün bunu Alkan’a ağlamaktan. Son kitabımın adı “Hüzün” olacak. Hep diyordum ya son bir şey diye. O da bu şiiri tamamlamak. Ben bu kâğıdı yıllarca Alkan’ı kalbimde taşıdığım gibi cüzdanımda taşıdım.” Yazmaya başladı sonra ve sadece iki kıtayla özetledi:

*Görünce seni birden,
Anlattı her şey eskiyi,
Olması gerektiği gibi,
Ayırmasın hayat bizi,*

*Yıllar önce de söylediğimiz gibi
Karşılaştık şimdi iki sevgili
Geçti üstünden seneler
Ama biz hiç unutmadık ki*

Gözlerimizi, ellerimizi, sevgimizi. Aşk tesadüfleri sever.

Hüzün'ün son kitabı basıldı. Herkesin kalbini kazandı Hüzün. Biz hep derdik yine diyoruz: Hüzün ve Alkan'ın aşkı hep SESSİZİĞİN AŞKIYDI.
(Dizeler Yağmur Cansu Ayaydın'a aittir.)

Yağmur Cansu AYANDIN

Kaybolan Kız

Kış yaklaşıyor, sonbaharın son günleri. Saat sabahın sekizi. Gökyüzü karanlık, koyu bir bulut yığını hızla kayıyor. Yığının orasından burasından zikzaklar çizerek şimşekler çakıyor, uzaktan gök gürültüsü işitiliyor. Otların üzerinden dik bir rüzgâr esiyor.

Normalde bu zamanlar uyumayı tercih ederdim. Ama maalesef öyle olmadı. Dışarıdan gelen sesle irkildim. Pencereden dışarıya baktım. Bir çocuk bağıyordu. Bu çocuk koyu kahverengi saçlı, solgun yüzlü, küçük yalın ayak, kimsesiz Ömer'di. Ömer on yaşındaydı. Bir o tarafa bir bu tarafa koşuyor, bağıyor, sanki birini arıyor gibiydi. Çaresizlik içinde bilinçsizce bir müddet koşuşturduktan sonra durdu; yosunlu, büyük taşın üstüne oturdu ve elleriyle yüzünü kapatarak: “Nesriiii! Nesriiii!” diye bağıarak hıçkırıklara boğuldu.

Daha fazla dayanamadım, hızlıca üzerime bir şeyler giydiğim gibi dışarı fırladım. Olanları hemen öğrenmeli, ona yardımcı olmalıydım.

—Nesrin'e ne oldu, Ömer, diye sordum. Ömer yaşlı gözlerle hıçkırarak:

—Nesrin'i hiçbir yerde bulamıyorum Erdem abi. Aramadığım yer kalmadı, her yere baktım. Yok, yok, yok. Çok korkuyorum!

Nesrin, Ömer'in kardeşiymiş. Yedi yaşında, kahverengi iri gözleri olan, kıvrıkcık saçlı güzel mi güzel bir kızdı. Köyümüze yazın sonlarında gelmişlerdi. Ömer'in anlattığına göre anne ve babalarını depremde kaybetmişler, diğer yakınlarına da ulaşamamışlar. Bir yurda yerleştirilmişler. Ama iki kardeş bir gece çok uzak bir tanıdıkları olan Ahmet dedeyi bulmak için yurttan kaçmışlar.

Ahmet dede, köyümüzde çok sevilen beyaz saçlı, beyaz sakallı, tonton bir dedeydi. Ömer ile Nesrin gelmeden iki ay önce ölmüştü. Tüm köy halkı da Ömer ile Nesrin'e sahip çıkmıştı. Ahmet dedenin evinde oturuyorlar, köyün yaşlılarına yardım ediyorlar, her işe koşuyorlardı.

Konuşmalarımızı duyan Ayşe teyze:

—Çocuklar, ben bir saat kadar önce Nesrin’i gördüm. Koşarak köyün çıkışına doğru gidiyordu. Sanki birinden kaçıyormuş gibi arada arkasına bakıyordu. Seslendim ama duymadı, dedi.

Hiç vakit kaybetmeden yola koyulduk. Yağmur yağacağıнын belirtileri yaklaşıyor, vücuduma yağmur damlacıkları düşmeye başlıyordu. Yağmur gitgide hızlandı. Hem koşuyor hem de ikimiz birden Nesriinnnn! Nesriinnn! diye bağıryorduk. Yağmurun sesini bastırmak için daha çok bağrımaya başladık. Bir süre sonra sesimiz çıkmaz olmuştu. Nihayet köyün sonuna gelmiştik. Bir de ne görelim. Burada bakımsızlıktan otları bir adam boyunu geçmiş bir tarla vardı. Otların içine girip Nesrin’i bulmak samanlıkta iğne aramak gibiydi. Ama onu bulmadan gitmeyecektik. Otları yara yara zor da olsa ilerliyor, bir yandan bağıryorduk. Tarlanın sonunda yıkık dökük bir kulübe gördük. Kulübenin olduğu taraftan ince bir ses duyduk. Bu Nesrin’in sesi idi. Hemen kulübeye gittik.

Nesrin içerdeydi. Yağmurdan ıslanmış sıırıslıklam olmuştu. Ayağı burkulmuş, üzerine basamıyordu. İki kardeş sevinç içinde birbirlerine sarıldılar. Bu kez sevinçten ağlıyorlardı. Ben de ikisine birden sarıldım. Merakla Nesrin’e neden buraya geldiğini sorduk. Köye gelen yabancı bir araba görmüş. Yurt görevlilerinin onları almak için aradıklarını duymuş. Nesrin yurda dönmeyi hiç istemiyormuş. Onun için olanca gücüyle koşmaya başlamış ve kendini burada bulmuş. Otların arasına saklanmış, yağmur başlayınca kulübeye saklanmış. Koşarken de ayağı burkulmuş.

Biz kulübede konuşurken dışardan gelen seslerle irkildik. Araba sesleri, insan sesleri birbirine karışmış kıyamet kopuyordu. Ayşe teyze jandarmayı arayıp olanları anlatmış. Jandarma, yurt görevlileri ve köylüler bizi arıyorlardı.

Dışarı çıktık. Yurt görevlisi abla sevinçten ağlıyordu. Ömer ile Nesrin’i çok sevmiş, yurtta onlara çok iyi davranmıştı. Ama Nesrin sıcak bir ailesi olsun istiyormuş. Çünkü onları çok ama çok özlüyormuş.

Görevliler: “Daha çok küüksünüz. Yalnız yaşayamazsınız. Bakın ne güzel biz size bakıyoruz, okula gönderiyoruz.” diyerek ikna ettiler. İki kardeş hepimizle vedalaştı, sarıldı ve arabaya bindiler. Araba gözden kaybolana kadar onlara el salladım. “Siz benim kardeşimsiniz. Her zaman sizi seveceğim.” dedim.

Bir Ay Sonra

Annem, babam, ben, Ömer ve Nesrin köyümüze dönüyorduk. Çünkü koruyucu aile olmuştuk. Artık benim de kardeşlerim vardı. Her çocuk sıcak bir aileyi hak eder.

Halil Efe ÖZYALÇIN

Duru'nun Ailesi

Duru ve ailesi Bursa'da küçük bir mahallede, küçük bir evde yaşıyorlardı. Duru'nun annesi sarı, düz, uzun saçlı, kahverengi gözlü, orta boylu, zayıf bir kadındı. Babası siyah, kıvrıkcık, kısa saçlı, mavi gözlü, uzun boylu, hafif tombul bir adamdı. Duru ise mavi gözlü, sarı, uzun, kıvrıkcık saçlı, orta boylu, zayıf bir kızdı. Duru'nun annesi ve babası eskiden kalma baskıcı bir kafa yapısına sahiptiler. Dersleri özellikle annesi için çok önemliydi. Bir sınavdan kötü bir sonuç almasına annesini çok sinirlenir ve kızardı. Annesi de bu sınav sonucunu babasına söyler ve babası da Duru'ya çok kızardı. Sınav haftaları asla evden çıkamazdı. Bütün gün evde oturup ders çalışırdı.

Duru'yu 8. sınıfa kadar annesi tüm derslerini kontrol eder, ders çalıştırır, ders çalışırken yanından ayrılmazdı. 8. sınıf onun için çok zor bir sene olmuştu. Salgın yüzünden okul kapanmış ve uzaktan eğitim başlamıştı. Bu da zaten zor olacak olan seneyi daha da zorlaştırmıştı. Annesi ve babası Duru'yu etüde yazdırmıştı. Orda öğrendiklerini az da olsa geliştirmiş ama yeterince geliştirememişti. Annesiyle sürekli kavga etmişlerdi. Bu sene Duru için çok üzücü ve yorucu olmuştu. Çünkü annesi Duru ne kadar çalışırsa çalışsın asla yeterli bulmuyordu.

8. sınıftan sonra Duru artık büyüdüğünü ve kendi kararlarını verebileceğini düşünmeye başlamıştı. Bu yüzden, artık annesiyle olan bağı az da olsa yavaş yavaş azaltmaya başlamıştı. Ama annesi hâlâ onun derslerini az da olsa kontrol etmeye devam ediyordu. Dersleri kötü olunca çok kızılıyordu. Annesi de babası da hiç anlayışlı değildi ve bu da onu çok şanssız yapıyordu. Duru buna çok üzülyordu. Annesi 9. sınıfta derslerine çalışması için sürekli telefonunu alıyordu Duru buna çok sinir oluyordu ama asla annesi söz dinlemiyordu ve hep kendisini haklı çıkarıyordu. Hep onu tehdit ediyordu. "Dışarı çıkamazsın, telefonunu asla sana vermem!" diyordu. Bu şekilde yaparak onu daha fazla çalıştırabileceğini düşünüyordu

ama bu yaptıkları onu daha çok kinlendirip olduğundan daha inatçı bir kız yapıyordu.

Duru aynı zaman da içine kapanık ve utangaç bir kızdı. Utangaçlığından dolayı çok fazla arkadaşı yoktu. Dışarıda da kendi başına bir işi halledemezdi. Annesi ve babası da buna hem kızar hem de alay ederlerdi. Okulda onun sosyalleşmesine yardım edecek olan aktivitelere onu göndermezlerdi, "İlk önce kendi işini halletmeyi öğren" derlerdi. Bu da Duru'yu çok üzerti. Ama Duru'yu en çok üzen şey de annesinin veya babasının iyi bir meslek sahibi olmamalarıydı.

Duru'nun ailesini seçebilme şansı olsa böyle bir aileyi seçer miydi bilinmez. Ama huyunu değiştirebilecek olsa hiç düşünmeden değiştirirdi. Gerçekten böyle bir ailesinin olması onu çok üzüyordu. Yaşıtlarının aileleriyle arkadaş gibi olması onu çok üzüyordu. Keşke onun da onun arkadaşları gibi her konu hakkında çekinmeden acaba kızar mı demeden konuşabileceği mükemmel bir ailesi olsaydı.

Serra ÖZMEN

Sınav

2018—2019 eğitim öğretim yılında sınava son bir ay kalmıştı. Sınav 5 Haziran 2019 günüydü. Herkes harıl harıl çalışıyordu. Çünkü çalışmaktan başka şansları yoktu. Ya matematik, Türkçe, sosyal, feni yapacaklardı ya da kimse tarafından saygı görmeyen birer insan olacaklardı çünkü sınav gidecekleri liseyi belirliyordu. Eğer iyi bir liseye gidersen iyi bir üniversiteye gidip iyi bir iş sahibi oluyordun. Güzel resim çizmen, sesinin çok güzel olması, spora ya da sanata ilgi duyman sınavın umurunda bile değildi. Sınavın senden istediği şey bütün derslerde en iyi olman, düşünmeden kendi fikirlerini ortaya koymadan başkalarının bilgilerinin doğru olarak görüp bunları öğrenmen değil, ezberlemendi. Tabii, bunu kabul etmek istemeyen öğrenciler de birer birer eleniyorlardı.

Eslem, İstanbul Fatih'te yaşayan 13 yaşında, uzun boylu, kahverengi düz uzun saçlı, kahverengi gözlü, dürüst, güvenilir ve aynı zamanda bu lise sınavına girecek öğrencilerden biriydi. Tüm sene boyunca çalışmış, dershaneye gitmiş, özel kurslar almıştı. Çok zeki bir öğrenciydi fakat o da bu sınav sistemini hiç sevmiyordu. Ailesi sınav yüzünden bir sene boyunca arkadaşlarıyla görüşmesini yasaklamış, telefonunu elinden almıştı. Çünkü Eslem'in arkadaşlarından biri olan Nisa derslerde Eslem kadar başarılı değildi. Ailesi de bu durumun kızlarını kötü etkileyeceğini düşünüyorlardı. Ama bu Eslem'e çok saçma geliyordu. Nisa, sırf okulda başarılı olmadığı için kötü bir insan mı oluyordu? Kimsenin farkına varmadığı muhteşem bir resim yeteneği vardı ve güzel sanatlar lisesine gitmek istiyordu. Ayrıca çok kibar ve iyi kalpli bir insandı. Sarı renk kısa kıvrırcık saçları olan, yeşil gözlü, 13 yaşında bir kızdı.

Sınava bir ay kalmıştı 5 Mayıs günüydü. Bu günden itibaren Eslem her gün iki denemeye giriyordu ve artık bıkmıştı. Bir an önce sınavın geçip gitmesini istiyordu. Denemeye gir, çık, tekrar denemeye gir ve ertesi güne geç. Bu durumdan çok sıkılmıştı. Günler hiç anlamadan geçmişti. Son bir

hafta kalmıştı fakat Eslem çok stresliydi. Son denemelerde sürekli dikkat hataları yapıyordu. Ailesi bu duruma çok kızıyor, Nisa'yı suçlu buluyordu. Ama Nisa'nın Eslem'le görüşmesi yasaktı. Bu sırada Nisa güzel sanatlar sınavına çalışıyordu. 4 Haziran günü sınava son bir gün kalmıştı. Eslem çok heyecanlı ve stresliydi fakat ailesi ondan daha stresliydi. "Ya kızımız yapamazsa, akrabalara ne deriz? Komşularla nasıl konuşuruz?" diye düşünüyorlardı ilerinden. Bu sınavı bir yarış, bir karşılaştırma olarak görüyorlardı. Eslem ise elinden geleni yapmayı, stresinden kurtulup sakin bir Şekilde sınavdan çıkmayı planlıyordu.

Akşam olduğunda ailesine Nisa'yla konuşmak istediğini söyledi. Ailesi de artık son gün olduğu için istemeye istemeye izin verdi. Eslem'in annesi Ayşe Hanım kısa düz siyah saçlı, kahverengi gözlü, uzun boylu, 35 yaşında, hafif kilolu; kızının hiçbir zaman hata yapmasını istemeyen, disiplinli bir kadındı. Eslem'in babası Onur Bey kahverengi kısa saçlı, siyah gözlü, orta boylu, 39 yaşında, kararlı, başarıya çok önem veren bir adamdı. Eslem Nisa'yla konuştu. Nisa ona moral verdi. Stresini azalttı.

Sınav günü geldi. Eslem sabah uyandı, dışarı çıkıp evlerinin yakınındaki Aslan Yürüyüş Parkı'nda yürüyüş yaptı, ailesiyle birlikte kahvaltı masasına oturdu. Masada babası Eslem'e hazır olup olmadığını sordu. Eslem hazır olduğunu söyleyince inanmayan gözlerle bakıp önüne döndü. Eslem babasının dediklerini umursamadı ve yemeğini bitirdi. Masadan kalkıp hazırlanmaya gitti. Kalemlerini, silgisini, suyunu, sınav giriş belgesini ve kimliğini yanına aldı. Sınav olacağı Karagmrk Ortaokuluna doğru yola ıktılar.

Annesi ve babası sürekli Eslem'e kızım söyle yap, böyle yap diye öğüt veriyorlardı. Eslem bunların hepsini duymazdan geldi. Çünkü fark etmeden stresini artırıyorlardı. Sınava gireceği okula sonunda vardılar. Eslem içeri girmeden önce ailesi ardından bir Şeyler söyledi. Fakat Eslem bunların hiçbirini hatırlamıyordu. Sınava gireceği salona gitti, oturması gereken sıraya oturdu, suyunu masanın üzerine koydu, kalemlerini tek tek

yerleştirdi ve sınavın başlamasını beklemeye koyuldu. Son on dakika kalmıştı. Gözetmen son uyarıları yaptı. Kitapçıkları ve kodlama kâğıtlarını dağıttı. Zil çaldı, sınav başladı.

Eslem, sınavın başında gayet rahattı. Türkçe dersiyle başladı soruları zorlanmadan yaptı, sosyale geçti ve onda da bir sorun yaşamadı. Sınavın ilk oturumu bitmişti. Mutlu ve sakin bir şekilde sınavdan çıktı. Ailesi okulun kapısında bekliyordu yanlarına gitti. Nasıl geçtiğini sorduklarında güzel geçtiğini söyledi. Ara boyunca oturup kitap okudu. Sınavın ikinci oturumu için tekrar öğrencileri sınav salonlarına çağırıldılar. Eslem de sınava gireceği salona gitti, kitapçıklar ve kodlama kağıtları dağıtıldı. Sınavın başlamasını bekliyordu. Bu oturumda matematik ve fen vardı. Eslem için en büyük sorun matematikti. Çünkü ne zaman stres yapsa matematikte yanlış yapıyordu. Bu yüzden salona olabildiğince sakin girmeye çalıştı. Tekrar zil çaldı ve sınav başladı.

Eslem, önce fenden başladı ve feni zorlanmadan bitirdi. Matematiğe geçtiğinde henüz bir saati vardı. Sakin sakin sorulara başladı ilk üç soruyu zorlanmadan çözdü fakat sonraki hiçbir soruyu çözemiyordu. Sonucu buluyor fakat şıklarda olmuyordu. Bu durum Eslem'e çok zaman kaybettirdi. Son on beş dakikasını kalmıştı ve matematikte yirmi sorudan sadece sekiz tane çözebilmişti. O kadar stresliydi ki okuduğu soruyu anlayamıyordu. Son beş dakika kalmıştı ve on soru çözebilmişti, onlardan da emin değildi. Ağlamak üzereydi. Hangi okula gideceğini, ileride bir meslek sahibi olamayacağını düşünmeye başladı. Gözetmen yanına gelip kâğıdına baktı. Eslem bir anda ağlamaya başladı. Kâğıdını gözetmene verip sınavdan çıktı. Ailesi onu yine okulun kapısında bekliyordu. Ailesinin yanına gitti. Annesi nasıl geçti diye sorduğunda sadece kötü diyebilirdi ve tekrar ağlamaya başladı.

Eve döndüler. Annesinden izin alıp Nisa'yı aradı. Nisa'nın sınavı haftaya olacaktı. Nisa, Eslem'e moral vermeye çalışıyordu fakat işe yaramıyordu. Eslem biraz daha Nisa'yla konuşup telefonu kapattı. Bir hafta

boyunca kendini çok kötü hissetti.

Nisa'nın sınav günü gelmişti. Nisa sınava girmiş ve gayet güzel geçmişti. Sınav bitiminde Eslem, Nisa'yı aradı ve biraz konuştular. Eslem, Nisa adına çok sevinmişti fakat kendisinin ne yapacağını henüz bilmiyordu. Ailesi Eslem'e çok kızgındı.

Bir ay sonra 5 Temmuz günü sınav sonuçları açıklandı. Eslem'in de beklediği gibi sonucu kötüydü. Ailesi, komşulara ve akrabalara ne söyleyeceklerini düşünmekle meşguldü. Tercih haftası başladı. Eslem gitmek istemediği fakat puanının sadece ona yettiği Cağaloğlu Anadolu Lisesini yazdı. İki hafta sonra tercihler açıklandı. Eslem o liseyi tutturmuştu, artık yapacak bir şey yoktu. Nisa da istediği güzel sanatlar lisesine girmişti. Sonunda ailesi Esleme kızmayı bırakmış ve bu sınavın insanın becerilerini ölçmediğini, sadece ezbere dayalı olduğunu anlamışlardı. Pişman olup Eslem'den özür dilediler.

Elif ÇARIKÇI

Gerçek Dostluk

Manisa da ufak bir mahallede yaşayan Kerem ve Ali, çocukluktan beri sıkı dostlar. Her zaman birbirlerini korur ve birbirlerine destek olurlar. Kerem uzun boylu, zayıf ve sakın birisidir. Ali kısa boylu, iri yapılı ve enerjik birisidir. Kerem ve Ali hafta sonunu birlikte geçirmişlerdi. Birlikte sinemaya gitmiş, alışveriş merkezinde dolaşmış ve ders çalışmışlardı.

Pazartesi günü Kerem hasta oldu ve okula gidemedi. Ali, tüm gün okulda onu düşündü. Kerem de o sırada ailesiyle hastaneye doktora gitti. Kerem'in annesi Ayşe Hanım ve babası Akif Bey doktorun odasına girip doktorla konuşmaya başladılar. Doktor onlara Kerem'in kanser olduğunu ve ilaçların da pahalı olduğunu söyledi. Ayşe Hanım ve Akif Bey doktorun odasından çıkınca Kerem, ailesine hastalığının ne olduğunu sordu ve ailesi çok önemli bir rahatsızlığının olmadığını söyledi. Kerem söylenenlere inanmadığı için doktorun odasına girdi, doktora hastalığını sorduğunda kanser olduğunu öğrendi. Kerem ailesi ile eve döndü çok üzgün ve yorgun bir şekilde.

Ali, okul çıkışı Kerem'in yanına gidip odasına girdiğinde onu solgun görünce endişelendi ve annesine durumunu sordu. Ayşe Hanım, merak etmemesi gerektiğini söyledi Ali'ye. Ali rahatladı ve Kerem ile biraz konuşup vakit geçirdiler.

Ali, tam odadan çıkacakken masanın üzerinde duran reçeteyi gördü ve Kerem'in annesi gelmeden fotoğrafını çekti. Evden çıktıktan sonra bir eczaneye girip reçeteyi verdi. Eczanede çalışan beyefendi bu ilacın kanser hastaları için kullanıldığını ve çok pahalı olduğunu söyledi. Ali, bunu öğrenince çok şaşırıp üzüldü. Eve gider gitmez bu durumu ailesine anlattı. Babası, Kerem'in ailesinin durumlarının pek iyi olmadığını bu ilacı alamayacaklarını söyledi. Ali, bu duruma çok üzüldü ve bir çözüm aramaya başladı.

Salı günü Ali okulda tüm gün bu konuyu düşündü. Öğretmeni

Ali'nin bu haline çok üzüldü ve okul çıkışında onunla konuşmak istedi. Ali, öğretmeni yanına geldiğinde ona arkadaşının maddi durumuna destek olmak istediğini söyledi. Ali, öğretmeni ile konuştuktan sonra çalışmaya karar verdi.

Tam okul dönüşünde bir restoranın camındaki iş ilanını gördü ve içeriye girip restoranın müdürüyle konuştu. Ali, restoran müdürünü ikna ederek kendini işe aldırıldı. Ertesi gün sabah erkenden restorana gidip çalışmaya başladı ve her gün arkadaşını iyileştirmek için uğraştı.

Ali, arkadaşını iyileştirmek için çalışırken Kerem ağrı kesicilerle ayakta durmaya ve yaşama tutunmaya çalışıyordu. Yaklaşık altı ay boyunca çalıştı ve sonunda ilaç parasını biriktirdi. Ali, o gün ilacı aldıktan sonra Kerem'in evine gittiğinde kapıyı Kerem'in babası Akif Bey açtı. Ali içeri girdi ve ilacı Kerem'in ailesine verdi. Ayşe Hanım ve Akif Bey çok mutlu oldular.

Ali, Kerem'in odasına girip ona sınımsık sarıldı. Kerem, iyileşeceği için çok mutlu oldu ve ilacını almaya başladı. Kerem, bu sayede tedavi oldu ve uzun bir süreçten sonra iyileşti. Artık Kerem ve Ali eski günlere geri döndüler.

Gizem GÜVEN

Geçenlerde Bir Sela Okundu

Geçenlerde bir sela okundu. Okulun karşısındaki yeşil boyalı, sıvaları dökülmüş, ufak ve bakımsız bir bahçesi olan evde yaşayan aksi ihtiyar, vefat etmiş. Bu ihtiyar memurun adı Ferdi'ydi. Nedendir bilinmez Ferdi Bey sürekli anlaşılmaz ve soğuk bir tavır içindeydi. Yüzü, her zaman memnuniyetsiz ve huysuz olduğunu belli ederdi. Etrafındaki insanlara kaba davranır ve onların düşüncelerini önemsemezdi.

Karısı Sedef'in yıllarca ona nasıl katlandığını anlayamamıştır komşuları. Evlerinde huzur kaplı bir yer var mıydı bilinmez. Kızları İlke de bu yüzden evlenip kocasıyla Almanya'ya taşınmamış mıydı zaten? Ne yazık ama... Bundan iki yıl önce bir sonbahar zamanı kaybetmişti eşini. Yatağında duran beyazlamış bedenine sıkıca sarılmıştı. O gün buz kesmişti her taraf. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Elleriyle atmıştı toprağı o nazik bedeninin üstüne. Yine o elleriyle silmişti kızının gözyaşlarını. Saçlarını okşamıştı.

Cenazeden sonra avukat ona bir zarf verdi. İçinde Sedef'in yazdığı bir mektup vardı. Avukatına, ben vefat ettikten sonra ver diye tembihlemiş. Mektupta şunlar yazıyordu: "Ben seninle evliydim ama hep yalnızdım sanki. Görücü usulü evlendik biz. Ben seni sevmeye çalıştım. Sen ise bu evlilikten beni sorumlu tuttun. Ben de istemezdim kalbimde taşımadığım biriyle bir ömür geçirmeyi. Zaten bir ömür geçmedi ki seninle. Yaşayamadım ben. Dört duvar arasında geçen, kilitli sandıklara konulan hayallerle yaşayabilir mi ki bir insan? Ben yaşayamadım. Sen de yaşama."

Daha sonra Ferdi Bey'i gören olmadı yıllarca. Zaten bakkalın çırağıyla anlaşmıştı. O ihtiyaçlarını getiriverecekti. Ferdi bu süre içinde hep evdeydi. Susuyordu. Yitip giden yıllar için yas tutuyordu belli ki. Sitemler yağdırıyordu Tanrı'ya. Sabahları kalkar tıraş olurdu. Ama tıraş losyonu sürmezdi. Sedef, sevmezdi çünkü kokusunu. Bir kaset koyardı kasetçalara.

Bu arada gider bir kahve yapardı kendine. Sade Türk kahvesi. Bahçeye bakan balkona oturup kahvesini yudumlardı. Ağaçların kızarmış yapraklarını o hafif rüzgârda dökmesini izlerdi. Oturup kalırdı akşamüstü çirak kapısını çalana kadar. Torbaları alır, çırağa bir gazoz parası verip kapıyı kapatırdı. Kendine bir çorba yapardı. Sıcacık. İçini ısıtıverir, az da olsa derdini unuttururdu ona. Sonra geçerdi masasının başına. Albümleri karıştırır, bir şeyler yazardı. Sonradan bulduklarına göre kızına mektuplar yazmış meğerse.

Yine mutfağa kahvesini yapmaya gidiyordu. Nefesi kesildi bir anda. O aciz bedeni vestiyerin yanına yığılıverdi. Geçenlerde bir sela okundu. Ferdi Bey bu dünyadan göçüp gitti. Ama kefenin cebi yok ki yitip giden yılları da yanına alsın. Bir sela okundu. Yitip giden yıllar, yitip gittiğiyle kaldı.

Melike TURAN